

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ
ΟΙΚΟΝ

ΓΟΥΔΑΚΟΥ

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογή
demi-saison και θερινών ύφασμάτων
των καλύτερων Άγγλικών Έργαστασίων
Αριθ. Τηλ. 71—97

BROMURAL

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΣΚΕΙ ΤΗΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΣ

δυν το πάθος λάμπει εις το βάθος του
βλέμματός της, δύναται όμως να κυρι-
αρχήσει του εαυτού της χάρις εις το
Bromural, το όποιον είναι απολύτως άβλα-
βές και της δίδει την απαιτούμενη η-
λήνη και ηρεσίαν των νεύρων προ κάθε
αποφάσεως ή κατόπιν συγκινήσεων.

Τό Bromural της Έταιρίας Knoll A.-G.
του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερ-
μανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνω-
στόν πρό ενός τετάρτου του αιώνος
και παντού απαραίτητον. Υπάρχει
εις σωληνάρια των 10 και 20 δισκίων.
Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

Κάνει τὰ
μέταλλα
καθρέπτες

Brasso

ΡΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

RECKITT AND SONS LTD, HULL AND LONDON, ENGLAND

Ένα μαγνίτην με όλα τα
ματα αντί δραχμών 15 (άντι
του κυτίου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εις το
λείον κ. Νικολαΐδου, Μητροπο-
λις και εις το Κοιμητήριο των Απο-
στόλων, Αγ. Κωνσταντίνου 12, ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΘΕΣ) ΝΙΚΗ: Παρά το
ρίφ «Νέστορας», Μητροπο-
λις ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ αντί
δραχμών 20 (επί συσκευασίας
Γράφεται:

Γεν. Άντιπρόσωπον 'Ηλίας
'Αδώντιος 14.

ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ
ήγγυημένη ανώδυνος δι' ένα
πεία χωρίς άγχος. Οι
αίμορροαγίαι καταπαύουν
Παπαδόπουλος ειδικός Ιατρός
ουρίων. Λέχεται 10—11) 2 και
λελλήνων 3. Πληροφορία δω-
ρεάν.

Συνιστάμεν την ΟΡΘΟ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ με κ. ΣΤΑ-
ΧΑΡΑΜΗ, Υψηλότητος της
λογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—'Αθήνα, Τηλ.

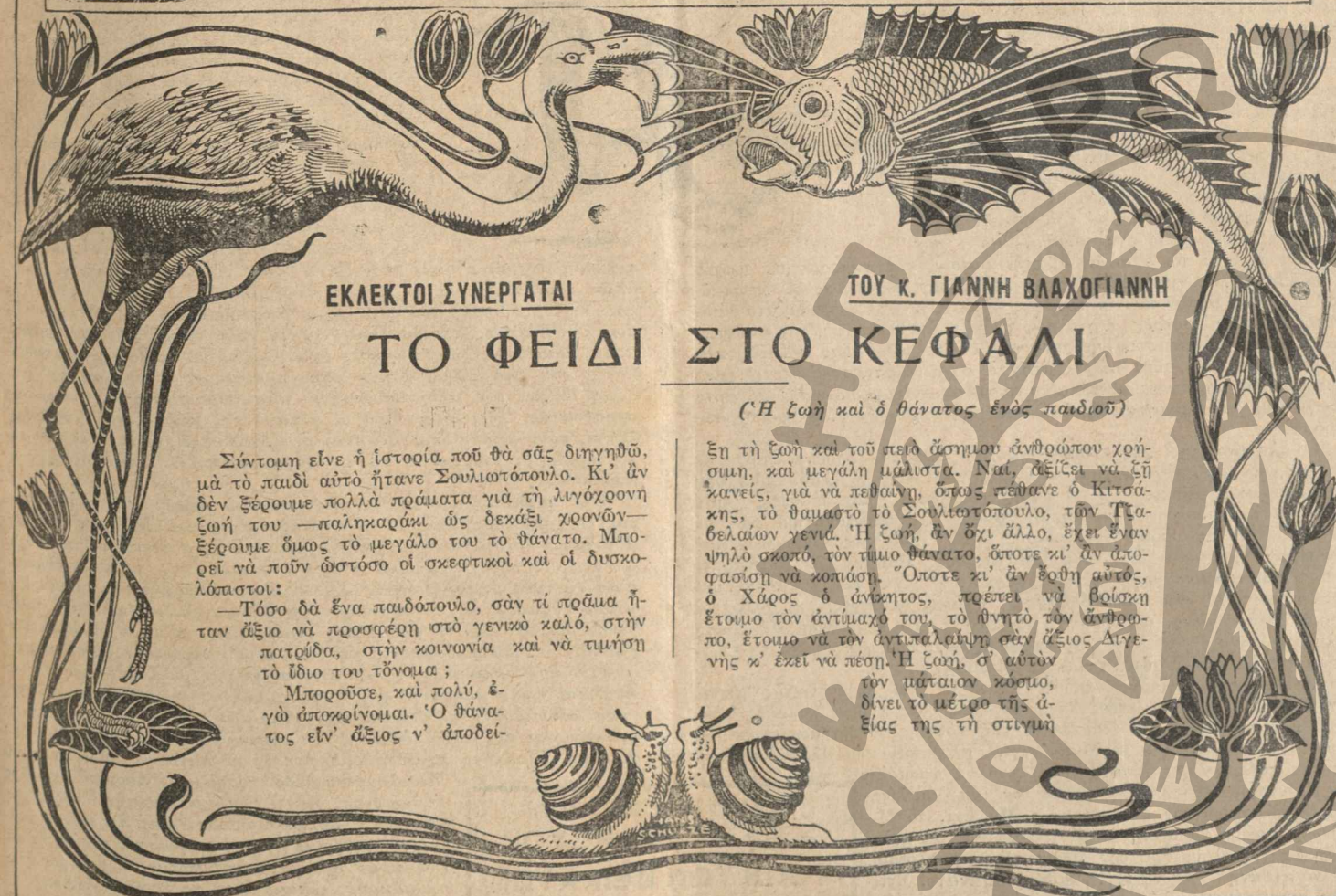
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήνα, Λένα 21α.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ," ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Μετά την 'Ανάστασι. 'Ο Χριστός εμφανίζεται στους μαθητάς του.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

('Η ζωή και ὁ θάνατος ενός παιδιού)

Σίντομη είνε ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ,
μὰ τὸ παιδί αὐτὸ ἦτανε Σουλτανόπουλο. Κι' ἂν
δὲν ξέροιμε πολλὰ πράματα γιὰ τὴ λιγὸχρονη
ζωή του —παλημερῶς ὡς δεκάξι χρονῶν—
ξέροιμε ὅμως τὸ μεγάλο του τὸ θάνατο. Μπο-
ρεῖ νὰ ποῖν ὅσοις οἱ σκεπτικοὶ καὶ οἱ δυσκο-
λόπιστοι:

—Τόσο δὲ ἓνα παιδιόπουλο, σὰν τί πράμα ἦ-
ταν ἄξιο νὰ προσφέρῃ στὸ γενικὸ καλὸ, στὴν
πατρίδα, στὴν κοινωνία καὶ νὰ τιμῇ
τὸ ἴδιό του τὸνομα;

Μποροῦσε, καὶ πολὺν, ἔ-
γὼ ἀποκρίνομαι. 'Ο θάνα-
τος εἶν' ἄξιος ν' ἀποδεί-

ξῇ τὴ ζωὴ καὶ τοῦ περὶ ἄσμιον ἀνθρώπου χοή-
σιμη, καὶ μεγάλη μάστις. Ναί, αἰεὶς νὰ εἴη
κακείνη, γιὰ νὰ πεθάνῃ, ὅπως πέθανε ὁ Κιττά-
κης, τὸ θαμνιστὸ τὸ Σουλτανόπουλο, τὸν Τσα-
βελάων γενά. 'Η ζωὴ, ἂν δὲν ἄλλο, εἶναι ἕνα
ψηλὸ σκοπὸ, τὸν τιμὸ θάνατο, ὅποτε κι' ἂν ἀπο-
φασίσῃ νὰ κοπῇ. 'Όποτε κι' ἂν εἴδῃ αὐτὸς,
ὁ Χάρος ὁ ἀνάγκης, προεῖται νὰ βολέξῃ
ἕτοιμο τὸν ἀντίμαχόν του, τὸ ἄντικθ, τὸν ἀνθρώ-
πο, ἕτοιμο νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ σὰν ἄξιος ἀντι-
πῆς κ' ἐκεῖ νὰ πέσῃ. 'Η ζωὴ, σ' αὐτὸν
τὸν πᾶσαιον κόσμο,
δίνει τὸ μέτρο τῆς ἁ-
ξίας τῆς τῆ στιγμῆς

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

από κάθε άλλη μαρτυρία.

Κατά την εποχή λοιπόν εκείνη, στο Γαλατά, όπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι όλοι σχεδόν οι Έλληνες της Πόλης, ζούσαν ή οικογένειες δύο πλουσίων Έλλήνων εμπόρων, που τους σεβόντουσαν όλοι οι συμπατριώτες τους. Οι Άγιοβλαστίδες και οι Θεοφιλάδες, αριστοκράτες παλιές, άρχοντες, ή όποιες τών καιρόν που οι Ρωμιοί δεν ήταν Σούλοι, είχαν και μεγάλα αξιώματα στην πολιτεία και στο στρατό.

Οι Άγιοβλαστίδες είχαν ένα μοναχογιό, τον Βασίλη, παλλακίκο όραίο, έξυπνο, δυνατό, που ή καθεμιά Ρωμιοπούλα όνειρευόταν να τ' κάνει σύζυγό της. Άλλήθεια, πόσες κρυφές αγάπες δεν είχε άναψει ο Βασίλης άνάμεσα στις όμορφες και χαμηλοβλεπούσες κοπέλλες του Γαλατά;... Μά ποιά τολμούσε να τού τ' πη, που όλες ήξεραν —κι' ο πόνος τις εδάκρουν σαν φείδι— πως αυτός άγαστοσε την έξοχισμένη γιά την όμορφιά της Ζωή, τη μοναχοκόρη των Θεοφιλάδων;

Την άγατούσε από μικρό παιδί ακόμα, γιατί τ' αλάττα τους βρισκόντουσαν κοντά κι' έπαιζαν μαζί παιδικά... Την άγατούσε και τόν άγαπούσε...

Στην άρχή βέβαια δεν καταλάβαιναν τ' αίσθημά τους, μά ήρθε μιά μέρα που ο Βασίλης κι' ή Ζωή έννοιωσαν τη μυστική τους αγάπη να φουντώνει έξαφνα... Καί τότε πειά έτασαν τ' α παιδικά παιχνίδια τους και τραβήχτηκαν φοβισμένοι ο ένας από τόν άλλο.

Κι' από την ήμέρα εκείνη άρχισαν ή κρυφές μυσίες, τ' α φοβισμένα μυσόλογα, τ' α πείσματα κι' ή μελαγχολία, ως την στιγμή που έπεσαν κλαίγοντας από ευτυχία ο ένας στην αγκαλιά του άλλου κι' έξομολογήθηκαν τόν έρωτά τους...

Μά μονάχα αυτό... Κατόπιν, την άλλη μέρα κιόλας, ο Βασίλης, που ήταν νέος εύκοι χρόνων, πήγε στόν πατέρα του και τού έκοιμήθηκε όλη την αλήθεια. Τού είπε δηλαδή πως άγαπούσε την κόρη των Θεοφιλάδων και, με δέκατα στα μάτια, γονατίζοντας με σεβασμό μπροστά του, τόν παρακάλεσε να πη στο γέρο Θεοφιλά και να τ' η ζητήσει γιά νύφη του.

Ο Άγιοβλαστής που άγαπούσε τ' ο γιό του και ποδ με περηφάνια τόν θ' ατ έδινε στο πλευρό της πεντάμορφης Ζωής, δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Κι' άμέσως, την ίδια μέρα, πήγε και βρήκε τόν Θεοφιλά, με τόν όποιο άλλωστε ήταν παλιός φίλος, και τού ζήτησε τ' ο χέρι της μοναχοκόρης του γιά τ' ο μοναχογιό του.

Ο πατέρας της Ζωής άκουσε με μιά άνωκριτη χαρά την πρότασή του, γιατί ήξερε πως ο Βασίλης δεν ήταν μονάχα όμορφος νέος, μά κι' αξιο και προκομένο παλικάρι. Καί, σφίγγοντας τ' ο χέρι τού παλιού του φίλου, τού είπε:

—Μετ' αχαράς να τούς παντρεύουμε, συμπέθερε! Από σήμερα κιόλας τούς άραβωνιάζουμε...

Α'.

ΟΝΤΕΥΕ πειά να περάσει ενάμιση αιώνας από τότε που ή Πόλη είχε πέσει στα χέρια τών Τούρκων... Ο κατακτητής, καταλαβαίνοντας πως δεν μπορούσε να εθιμοθρήσει χωρίς τ' ο Έλληνικό στοιχείο, είχε έπαυσει σ' ατους Έλληνες να ζήσουν... Μά ζωή ήταν αυτή ή μιά αιώνα δυστυχία;... Τά πάντα, άπ' την τιμή τους ως την περιουσία τους, βρισκόντουσαν στη διάθεση τού τούρκου... "Ο,τι δικό τους κι' αν έπαυόμυσε ο Τούρκος, τ' ο είχε χωρίς σιζήτηση... Η τραγωδία που άρχίζουμε παρακάτω, τραγωδία πραγματική, την όποια άρρηγείται ο έν Κωνσταντινούπολη, κατά τ' α έτη 1591—1596, άκόλουθος της Αποστολής Πρεσβείας, βαρώνος Βέργεσλα Μπρατισλάφ φόν Μήτρεντε στο έργο του "Η Κωνσταντινούπολις κατά τόν 16όν αιώνα", θ' α πειστή γι' αυτό καλύτερα.

Ήταν ένας αληθινός επίγειος παράδεισος!...

Χους τών άνακατόρων τού Σουλτάνου, ο Μουχτάρ άγας, συνδεμένος ποιά βρισκόταν περιτομασμένη από μεγάλους κήτους, στην άσπι τού Βουπόρου κι' όπου ήταν ένας αληθινός επίγειος παράδεισος με τ' ο ούρι του, τις χορεύτριες του, τ' α παγώνια του και τ' α λόγιά του.

Μιλώσαμε και παραπάνω γιά την ασύγκριτη όμορφιά της Ζωής. Μά πρέπει να μιλήσουμε έδω ακόμα έκτενέστερα. Η Ζωή έμυαζε μ' ένα ρόδο που μόλις άνοίγει. Τά δροσερά της κάλλη γοργεσαν. Τά μεγάλα της άνατολίτικα μάτια μαγνητίζαν. Η λυγρότατα τού κορμού της έμάγευε. Τ' ο στόμα της φανόταν σαν να ήταν πλασμένο γιά ηληματα και ήμια έδινε κανείς τ' α λευκά και πλαστικά χέρια της ό να ενεργούν τ' α χόδια της...

Δέν μπορούσε να τ' ο δ' α κανείς, χωρίς να σπαθί θαιμωμένος και ν' άπομείνι στη θέσι του, κιντίζοντας την με θαιμωμένα...

Τ' ο ιδίο έπαθε κι' ο Μουχτάρ άγας... Άμέσως μόλις τ' α μάτια του έπεσαν στη πεντάμορφη Ρωμιοπούλα, κράτησε άσπυ τ' ο χέρι τού αλλόγου του.

Στάθηκε μερικώς σιγνές άκίνητος έπάνω στη σέλλα, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τ' α μάτια του άπ' τις όμορφες της Ζωής.

Μέσα σ' τις λίγες αυτές στιγμές, ένα μεγάλο πάθος είχε γεννηθεί κι' είχε φουντώσει μέσ' στην καρδιά του...

Όλο του τ' ο ένωσε άναστατωθεί από τ' α ημερία της κι' έννοιωθε μιά μεθυστική έλξη μέσ' στο κεφάλι του.

Στ' ο τέλος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει

Πράγματι, τ' ο ιδίο βράδυ, στ' ο σπίτι τού Άγιοβλαστή γήγναν άραβωνίες τών δύο νέων, που δεν μπορούσαν ακόμα να πιστέψουν στην τόσο μεγάλη ευτυχία τους κι' έπειτα έπακολούθησε ένα μεγάλο ηλέντι. Στ' ο ηλέντι αυτό ήσαν όλοι οι συγγενείς κι' οι φίλοι τών δύο οικογενειών, καθώς κι' όλοι οι φίλοι τού γαμπρού, γιατί παραλέμμε να πούμε πως ο Βασίλης, αν και δεν είχε κλείσει ακόμα τ' α είκοσι χρόνια του, ήταν ο π' ο φημισμένος γλεντζές τού Γαλατά, γλεντζής όμως με την καλή σημασία της λέξεως.

Οι γάμοι άποφασίστηκαν να γίνουν πολύ γρήγορα, σ' ο δύο μήνες. Ήταν ακόμα τότε Μάρτης, τελευταίες ήμέρες της Σαρακοστής. Ο γάμος λοιπόν θ' α γινόντουσαν κατά την Πεντηκοστή.

Ο Βασίλης ήταν τρισευτυχισμένος κι' άρχισε να προετοιμάζεται γιά τούς γάμους τ' ας, τούς όποιους σκόπευε να κάνει με τόσο λαμπρότητα, ώστε να μολύν χρόνια γι' ατούς στο Γαλατά. Άποφασισ μάλιστα να κάνει ένα παρτίδι ως την Κρήτη, γιά να φέρη άπ' εκεί κατ' α γλυκά κρυσιά...

Άποχαρήχτηκε λοιπόν τούς γονείς του, φίλους και την άγαπητή του άραβωνισσάκι και πήρε σ' ένα καρδί που πήγαινε γιά τ' ο Κρήτη...

Έφυγε ήσυχος κι' ευτυχισμένος, χωρίς να βάζη καν σ' ο π' ο του την τρομερή τραγωδία που έμειλε ν' άρχισή κατά τ' α διάρκεια της άπουσίας του.

Πλησίαζε τ' ο Πάσχα κι' οι Έλληνες τ' ο Γαλατά προετοιμαζόντουσαν γιά να παντρευτούν τ' ο μεγάλη τους θρησκευτική έορτή.

Η γυναίκες μάλιστα, όπως συνήθιζαν τότε, πήγαιναν στ' α λουτρά γιά να λουσούν κι' να είναι καθαρές τη Λαμπρή. Άνάμεσα σ' αλλες, πήγε τ' ο Μεγάλη Τετάρτη στ' α λουτρό και ή όραία Ζωή, ή άραβωνισσάκι τού Βασίλη, μαζί με μερικές φίλινάδες της.

Έδω είχε ανάγκη να σ' ο υπενθυμίσει, ότι όλες ή Τούρκισσες δούλες έθγαναν άπ' ο σπίτι τους, ήσαν σκεπασμένες έντελως κι' έκρυβαν τ' ο πρόσωπό τους κάτω άπ' τ' ο μαντί τους φρετζέ. Η Έλληνίδες, έν και ντυνόταν άσπυ, πήγαν τότε έντελως όμοια με Τούρκισσες, ή πούτους δεν έσκεπάζαν τ' α πρόσωπά τους, άλλα έφεραν μόνο ένα λεπτό κάλυμμα έπάνω τ' ο κεφάλι. Έτσι ο καθένας μπόρουσε να τ' ο βλέπει.

Λοιπόν, ή όραία Ζωή, καθώς έπήγαν με τις άλλες φίλινάδες της στ' ο λουτρό, έπειδή ή δυστυχισμένη ούτε ύπομαζόταν τη διαταγή που την άπειλούσε, όχι μόνο δεν είχε σκεπαστ' ο πρόσωπό της, άλλα καθώς ήταν λίγο περσιγνή γούριζε και κιντίζε προς όλες τις μεριές... Μιά κοπέλλα δεκάξι χρόνων, σαν κι' αυτή, δεν μπόρουσε να βάλη κανέ με τ' ο ν' ο της...

Μά την ίδια ώρα, άπ' τ' ο δρόμο που πήγαινε ή Ζωή, έτυχε ν' αρεχτα καβάλλα σ' ο έλόγ' ο του ένας άπ' τούς π' ο μεγάλους παλιό-

νος άπ' ο μεγάλη άκαλουθία ύπηρετών. Πήγαινε στην Επαύλι του, ή όποια βρισκόταν περιτομασμένη από μεγάλους κήτους, στην άσπι τού Βουπόρου κι' όπου ήταν ένας αληθινός επίγειος παράδεισος με τ' ο ούρι του, τις χορεύτριες του, τ' α παγώνια του και τ' α λόγιά του.

Μιλώσαμε και παραπάνω γιά την ασύγκριτη όμορφιά της Ζωής. Μά πρέπει να μιλήσουμε έδω ακόμα έκτενέστερα. Η Ζωή έμυαζε μ' ένα ρόδο που μόλις άνοίγει. Τά δροσερά της κάλλη γοργεσαν. Τά μεγάλα της άνατολίτικα μάτια μαγνητίζαν. Η λυγρότατα τού κορμού της έμάγευε. Τ' ο στόμα της φανόταν σαν να ήταν πλασμένο γιά ηληματα και ήμια έδινε κανείς τ' α λευκά και πλαστικά χέρια της ό να ενεργούν τ' α χόδια της...

Δέν μπορούσε να τ' ο δ' α κανείς, χωρίς να σπαθί θαιμωμένος και ν' άπομείνι στη θέσι του, κιντίζοντας την με θαιμωμένα...

Τ' ο ιδίο έπαθε κι' ο Μουχτάρ άγας... Άμέσως μόλις τ' α μάτια του έπεσαν στη πεντάμορφη Ρωμιοπούλα, κράτησε άσπυ τ' ο χέρι τού αλλόγου του.

Στάθηκε μερικώς σιγνές άκίνητος έπάνω στη σέλλα, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τ' α μάτια του άπ' τις όμορφες της Ζωής.

Μέσα σ' τις λίγες αυτές στιγμές, ένα μεγάλο πάθος είχε γεννηθεί κι' είχε φουντώσει μέσ' στην καρδιά του...

Όλο του τ' ο ένωσε άναστατωθεί από τ' α ημερία της κι' έννοιωθε μιά μεθυστική έλξη μέσ' στο κεφάλι του.

Στ' ο τέλος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΤΟ ΣΑΡΦΑΜ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΟΥ ΠΙΩΔ ΡΕΜΠΙΟΥ

I.

Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Έπειδή ή σύγχρονη αίσθητική συνδυάζεται με την υγιεινή, γι' αυτό ή έπιπλωσις ενός σπιτιού άποτελεί πολύ σπουδαίο ζήτημα. Κάθε έπιπλό περιττό καταργείται σήμερα και όλα τ' α πράγματα που υπάρχουν στ' ο σπίτι, πρέπει να είναι αναγκαία.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ

Άπ' την έσοδο τών μοντέρνων σπιτιών έχουν καταργηθεί πειά τ' α πόρτ-μαντ' ο. Άντ' ατών, υπάρχει μιά μεγάλη ντουλάπα με καθρέφτη, μέσα στην όποια τοποθετούντα τ' α έπιναφόρια. Όταν δεν έχουμε δεξιότητες, μέσ' στη ντουλάπα αυτή φυλάσσονται τ' α πλεονάζοντα ρούχα τού οικοδεσπότη ή της οικοδεσποίνης. Κατά τις ήμέρες όμως τών δεξιώσεων προσορίζεται γιά τ' α έπιναφόρια τών προσκεκλημένων.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Στ' α σύγχρονα σαλόνια δεν υπάρχουν πειά ούτε μικροσκοπικά μπιμπλό, ούτε βυτρίνες, ούτε κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Λίγες, μά διαλεχτές, καλλιτεχνικές εικόνες φτάνουν.

Καταργούνται επίσης τ' α μεγάλα και λιπαρά φυτά, όπως και τ' α βελούδινα και μεταξωτά ήφισματα με τ' α παλαιά κεντήματα, που χρησιμοποιαν δίδεν γιά να σκεπάζουν τ' α έπιπλα, έν' ο μόνη τους χρησιμότητα ήταν ή δημιουργία φανταστικής έντυπώσεως σ' ατους έπιπλάς μας. Κι' αυτά ακόμα τ' α πορσελάννα σκευή, που τ' α αραδιάζαμε άλλοτε πάνω στ' α έπιπλα, είναι περσιτά. Έκτός αν είναι έργα κλασικής τέχνης.

Τά πάντα στ' ο μοντέρνο σπίτι πρέπει να είναι στυλ-δοντα κι' εύκολοσυντάσσεται, ήτοις ώστε να καθαρίζονται γρήγορα και μ' εύκολία.

Έδω πρέπει να προσθέσουμε ότι τ' ο σαλόνι, τ' ο όποιο προσορίζεται άλλοτε μονάχα γιά τις κοσμικές δεξιότητες, δεν έχει πειά σήμερα αυτό τ' ο σκοπό. Η άσπυση τών τιμών τών έννοιων, οι κανόνες της σύγχρονης αρχιτεκτονικής, μάς υποχρεώνουν από ήμερα σ' ο ήμερα να καταργήσουμε τ' ο παλαιό άγαρο και ψυχρό σαλόνι και να τ' ο αντικαταστήσουμε μ' ένα εβουδω, μ' ένα δωμάτιο δηλαδή, στ' ο όποιο περσιέται τις όρες που μένουμε στ' ο σπίτι, όπου δεχόμμε τούς φίλους μας, όπου διαβάζουμε και ζούμε ειρηνικά.

Άν τώρα οι έπισκέπτες μας βλέπουν στ' ο σαλόνι μας μερικά έπιπλα, άπ' τ' α όποια αποκομίζονται τ' ο θορύβιο αυτό δεν είναι άποκλειστικώς προορισμένο γιά τις έπισκέψεις, τ' ο πράγμα δεν έχει καμιά άπολύτως σημασία. Συχνά μάλιστα τ' ο σαλόνι έν' ο ένα με την τραπεζαρία, από την όποια χωρίζεται μ' ένα μεγάλο παραβάν.

Έτσι, ήμια άποσπύρεται τ' ο παραβάν αυτό, παραρσιέται ένα μεγάλο δωμάτιο, όπου όλα τ' α πράγματα βρισκόνται στην θέσι τους κι' έχουν τόν προορισμό τους. Τ' ο τραπέζι τ' ο προορισμένο γιά τ' α γεύματα, κατέχει ένα μεγάλο μέρος τού δωματίου αυτού, στ' ο όποιο ούτε μομφές, ούτε άλλα περσιτά έπιπλα υπάρχουν. Έτσι, όταν οι ύπηρετες βγάλουν έξω τ' ο τραπέζι, όσος ό χώρος μένει έλευθερος.

Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Στη σύγχρονη τραπεζαρία πρέπει ν' άποφεύγετε να δίσετε τόν κλασικό τόνο, με τ' ο μπουφέ, μέσ' άπ' τ' α π' αμια τού όποιου φαινόταν τ' ο άσπυμα.

Καταργήστε επίσης άπ' τις τραπεζαρίες σας τις μεγάλες κρεμαστές λάμπες. Μην κρεμάτε σ' ατους τοίχους της σερόβιτα και πιάτα, τών όποιων ο προορισμός είναι να χρησιμοποιούνται και όχι να επαιδειώνονται. Κρατήτε ήμια τ' α πράγματα μέσα σ' ο ντουλάπα και φροντίστε ώστε ή τραπεζαρία σας να είναι καθαρή, άνετη, πρόσχαρη, πρακτική, με έπιπλα ειρηνικά. Καταργήστε ακόμα τ' α μαρμαρένια τραπέζια που υπάρχουν τ' α χέρια.

Άν τ' ο οικονομικά σας μέσα δεν σ' α επιτρέψουν να έχετε τραπεζαρία, έπιπλωμένη σύμφωνα με τούς κανόνες της σύγχρονης διακοσμικής, καταργήστε χωρίς δισταγμό την τραπεζαρία σας. Κάμειτε την ένα με τ' ο σαλόνι. Είτε άνοητο να στερεότυπα κανείς έν' ο δωμάτιο γάρν της τραπεζαρίας, στην όποια μένει δύο όρες τ' ο π' ο τ' ο έπισκεπτοσώρο και να μην έχη π. χ. έξοχιστή χρεβάτωμα, όπου μένει π' ολάχιστον οχτώ όρες την ήμέρα.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Μέσ' στ' ο δωμάτιο της τουαλέτας μην άφίνετε κα-νένα πράγμα έκτενέμενο. Όι' αυτά πρέπει να β' ο σκονται μέσα σ' ένα ντουλάπι.

Όταν κάνετε την τουαλέτα σας, κρατήτε τ' ο ντουλάπι αυτό άνοητό. Βεβαιά τ' ο κλείνετε και δεν φαινε-ται άπολύτως τίποτε. Έπίσης άφίνετε άπ' ο δωμάτιο μ' ούποτες βούρτσες και φιαλίδια σ' ον τοιπέρι.

πειά τ' ο θαιμωσμού του και φώναζε δυνατά:

—"Ω! τ' ο ώρα κι' αξιοθαύμαστη νέα! Ποτέ μου δεν είδα ό-ρσιότερη!"

Κι' άμέσως πήδηξε άπ' τ' ο έλόγ' ο του και προχώρησε προς τ' ο Ζωή, ή όποια τόν κιντίζε αστασιωμένη...

Τ' ο χαρήθηκε με τ' ο μεγαλείωσή γλυκύτητα, της έδωσε εθγενικά τ' ο χέρι του, τ' ο φώτησε που πηγάνει και ποιά ήσαν οι γονείς της.

Η κόρη τού Θεοφιλά, βλέποντας να την πλησιάζη ο γέρο άγας, γιατί ο Μουχτάρ ήταν 80 χρόνων περίπου, φοβήθηκε κι' έτρεξε και κ' υψήθηκε άνάμεσα σ' τις άλλες συντροφισσές της, χωρίς να τ' ο άπαντρη. Αυτές όμως τού είπαν τότε με σεβασμό ότι πήγαιναν στ' ο λουτρό, ότι ή Ζωή ήταν άραβωνισσάκι, και τού άνέφεραν τ' ο όνομα τών γονέων της και τού μνηστήρας της.

Ο Μουχτάρ, ό όποιος είχε πλησιάζει έντομαετ' α τ' ο Ζωή και την κρατούσε με πάθος άπ' τ' ο χέρι, είπε τότε χωρίς περιστροφές, ότι έπιθυμισε να συνδεύνη τ' ο νέα ως τ' ο λουτρό.

Πώς μπόρουσε να τού φέρη την παρσιμωρή αντίρρηση; Καμιά δεν τολμούσε να τ' ο κάνει αυτό.

Ο άγας ήταν παντοδύναμος, προσωπικός φίλος τού Σουλτάνου, κι' έκανε ό,τι ήθελε... Μπόρουσε να τις φιλανεύσει, να τις βασανίστη, να τις θαιμωσση, χωρίς να δώσει λογαριασμό σ' ο κανένα.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

Έτσι, θέλοντας και μή, ή φτωχές συντροφισσές της Ζωής άναγκάστηκαν να έξακολούθησαν τ' ο δρόμο τους προς τ' ο λουτρό, έχοντας κοντά τους και τ' ο Μουχτάρ άγ' ο, ό όποιος βάδιζε περσις από πλευρά της νύας, κρατώντας την με περιπάθεια άπ' τ' ο χέρι.

Τ' ο ηφνίσε διακόσις έρωτικά λόγια και, καθώς την έπαισε πλάι του, καθώς έννοιωθε τ' ο θερμό νεανικό τ' ο χέρι να σπαρατρίζει μέσα στ' ο γερσινικό του τ' ο χέρι τ' ο παγωμένο, τ' ο πάθος του άναβε όλοένα περσιότερα.

Η δυστυχισμένη Ζωή περσιτούσε με σικρφό κε-φάλι, έν' ο καρδιά της χτυπούσε δυνατά με άγανία και με φόβο. Έτρεφε όλόκληρη και οι κρόταφοί της χτυπούσαν δυνατά. Άν μάλιστα δεν την κρατούσε ο άγας άπ' τ' ο χέρι, σίγουρα θ' α έπερτε κάτω.

(Άκολουθεί)

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οι άρχαιο λαοί έσέβοντο τ' α ζώα και πολλά άπ' αυτά τ' α θεωρούσαν ιερά.

Οι Ινδοί και οι Αιγύπτιοι, μεταξ' των θεοτή-των που έλάτρευαν, είχαν και όρισμένα ζώα, στ' α όποια έστησαν αγάλματα που σώζονται ακόμα μέχρι σήμερα.

Οι άρχαιο Έλληνες στη νομοθεσία τους, προ-καμούν γιά την κακοποίηση τών ζώων, είχαν εισα-γάγει διατάξεις, ή όποιες έτιμωρούσαν αστηρότητα τ' α αδικήματα κατά τών ζώων, παρ' α κατά τών ανθρώπων.

Στ' α Αθήνας, π. χ., ύπηρχε ένας νόμος, ό όποιος άπηγόρευε με μεγάλη ποινή σ' ατους πολίτες, να σφάζουν και έν γενικά να θανα-τώνουν βόδια, καθώς και ζώα που παρούσαν άμάξια.

Ο Σόλων επίσης είχε θεσπίσει νόμο, διά τού όποιου οητός άπαγορεύονταν ή σφαγή τών βοδιών, που ήσαν προορισμένα γιά τις άμαξες τών κηρτών.

Κατά τη μαρτυρία τού Έλλάδιου, όταν κάποιος Άρειοπαγίτης σκότωσε ένα στροβί, τ' ο όποιον καταδικάζονταν από ένα γεράκι κι' είχε καταφύγει σ' ατους κόλπους του, τ' α μέλη τού Άρείου πάγου τόν καταδικάζαν όμοφώνως σ' ο θάνατο.

Ο Αθήνας επίσης άναφέρει, ότι στην έπαχή του άπαγορεύ-ταν αστηρός να σφάζουν προβάτινες, ή όποιες δεν είχαν ακόμα γεν-νίσει.

Ο δ' ο Πλουτάρχος λέει κάπου ότι οι Αθηναίοι έπέδωκαν κά-ποτε την ποινή τού θανάτου σ' ο κάποιον πολιτή, ό όποιος είχε γάδρα ζωντανά ένα καρδί.

Έπίσης κάποτε ένας μικρός Αθηναίος, έπειδή έγινε τ' α μάτια μιας μικρής παχλάς, συνελήφθη και καταδικάσθη άπαντρώσει, άλλα δικαιώς, στην έξορ' ο τών δορυφάνων του!

Κι' αυτός ο περίφημος ζωγράφος Πραξίτέλης, ό όποιος γάρν καλλιτεχνικών σκεπών, έγινε κάποτε ένα ζώο ζωντανό, κατεδικάσθη να ραβδισθ' ο δημοσί.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Σήμερα με μιά στατιστική γάμων, έπ' 1000 άν-δρών, οι 20 παντρεύονται μεταξ' 20—25 ετών, οι 95 μεταξ' 25—30, οι 138 μεταξ' 30—35 οι 147 μεταξ' 35—40, οι 122 μεταξ' 40—45, οι 70 μεταξ' 45—50 και οι έπ' αλοι 48 μεταξ' 50—55 ετών.

ΑΘΗΝΑΊΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Βρανάς είχε στήσει το κεφάλι του και σκεφτόταν. Η όλη κατάσταση της Λίνας του χαλούσε όλα τα σχέδια. Έπρεπε να προλάβει όλες αυτές τις κακοτοπιές, με κάθε τρόπο. Να συγκρατήσει τη Λίνα με συμβουλές και με υποσχέσεις και να μιλήσει άμεσα της Λίνας.

Βλέποντάς τον να σκέφτεται η Λίνα, δεν του μιλούσε. Περιμένει την απάντησή του χαϊδεύοντας τα μαλλιά του...

— Έπ' τέλους, ο Βρανάς της φίλησε τα χέρια και της είπε :

— Το σκέφτηκες καλά αυτό που ζητάς, αγάτη μου ;

— Ναι, Γιώργο, πολύ καλά. Γιατί με ρωτάς; Δυστάζει;

— Όχι, κορίτσια μου, όχι. Σ' αγαπώ τόσο, που η σκέψη σου αυτή με ξετρελαίνει. Μά πρέπει ωστόσο να μη βιαστούμε. Να λάβουμε τα μέτρα μας. Να βρούμε μια δουλειά, μια μυστική φοιτήσα, για να κερδίζουμε την αγάπη μας. Συμφωνείς ;

— Ναι, και, χρυσέ μου, απάντησε η Λίνα, κλείνοντας τα μάτια της σαν να κρυφάνε.

— Φύλαξε λοιπόν το μυστικό μας. Κι' εγώ θα ετοιμάσω στο με-

ταξύν τα πάντα...

— Άλτσει!... Θεέ μου!... Είμαι τόσο ευτυχισμένη!... Ναι, Γιώρ-

γο, κόψε ξέρεις. Κι' εγώ θα περιμένω...

Θα περιμένω μ' αγωνία... Πόσο είσαι καλός,

αγάτη μου!... Πόσο είσαι καλός!... Φίλησε με,

αγαπημένε μου!...

Ο Βρανάς την αγκάλιασε και τη φίλησε.

Καταλάβαινε πώς δεν μπορούσε να ξεφύ-

γη. "Αν δίσταζε, έστω και λίγο, θα έδειχνε

στη Λίνα πως δεν την αγαπάει.

— Λοιπόν; Συμφωνείς, αγάτη μου; Ρωτάει

πάλι η Λίνα. Πές μου, Κρέμνιμα απ' τα χείλη

σου, Γιώργο, πεθαίνω από αγωνία... Πές μου,

συμφωνείς ; Συμφωνείς απόλυτως ;

— Ναι, Λίνα μου, να αγαπημένη μου. Θα

κάνω εκείνο που θές εσύ. Θα σε πάρω και θα

φύγουμε.

Η Λίνα άκουε τα λόγια αυτά και μεθάει

από χαρά, από ευτυχία.

Τώρα πια που συμφώνησαν, δεν πρέπει να

χάνουν καιρό. "Αν ήταν δυνατόν, θα τον άκο-

λουθούσε τον αγαπημένο της και την ίδια στιγ-

μή. Γι' αυτό ρωτάει ανυπόμονα το Γιώργο :

— Πότε, χρυσέ μου; Πές μου, λίγες μέ-

ρες, αγαπημένε μου, πότε θα γίνει αυτό; "Όσο

το δυνατόν πιο γρήγορα, δεν είν' έτσι; Σε λίγες

μέρες. Την Κυριακή... Γιατί να περιμένουμε;...

Γιατί να μη βιαστούμε;... Την Κυριακή, Γιώργο

μου...

— Την Κυριακή, αποκρίνεται ο Βρανάς, χω-

ρίς να σκέφτεται πια τί λέει.

— Αγάτη μου, αγάτη μου, αγάτη μου!...

"Αν ήξερες πόσο είμαι ευτυχισμένη!... Κι' όλη

αυτή την ευτυχία τη χρωστώ σε σένα. "Αφ' ό-

που με να σε φιλήσω, χρυσέ μου, άφρησέ με να σε φιλήσω. Να έτσι...

έτσι...

Τον σφίγγει στην αγκαλιά της και τον γεμίζει φιλά. "Αρπάζει

το κεφάλι του στα χέρια της και κολλάει τα χείλη της στο στήμα

του. Τον φιλάει παράφορα, τρελλά, στα μάτια, στα μάγουλα, στα

μαλλιά. Τον γεμίζει φιλά τα χέρια...

Μπορεί στην έρηξη αυτή του πάθους της, μπρός στη φωτιά αυτή

της μεγάλης παθιασμένης αγάπης, μπροστά στο ξεχείλισμα αυτό του

πόθου, ο Βρανάς τα χάνει, χαλίζεται, σαστίζει...

Θέλει να ψιθυρίσει «φτάνει, πια, αγάτη μου, φτάνει», μα δεν βρί-

σκει καιρό. Τό φιλά της Λίνας τον τρελλάνουν, του κλείνουν το

στόμα, του σφραγίζουν τα χείλη...

Τον φιλάει, τον χαϊδεύει, τον σφίγγει επάνω της και συγχρόνως

του ψιθυρίζει λόγια λατρείας, λόγια τρελλής, άρπαστης αγάπης :

— Είσαι δικός μου!... Δικός μου για πάντα, αγαπημένε μου!...

Κανένας δεν θα μπορέσει να μας χωρίσει ποτέ... Μια στιγμή αν σε

χάσω, θα σκοτωθώ!... Θα πεθάνω αν πάψεις και για μια στιγμή να

μ' αγαπάς... Καταλαβαίνεις, Γιώργο μου;... Η δική μου αγάπη δεν

μοιάζει με των άλλων γυναικών... Τό ήξερα πως έναν μονάχα αν-

θρώπο θ' αγαπούσα στη ζωή μου... Κι' αυτός είσαι

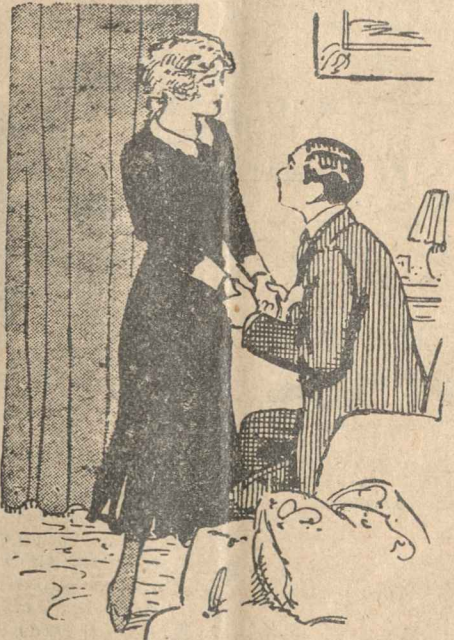
εσύ... Έσύ, χρυσέ μου, εσύ γλυκέ μου αγαπημένε,

εσύ πρελό μου όνειρο... Θα δεις τι όραμα που θάνα

ή ζωή μας, Γιώργο... Θα σε λατρεύω... Θα ξέρω

εὐτυχισμένη... Και στον άλλο κόσμο, που θα πάμε,

κι' εκεί θ' αγαπιόμαστε, αγαπημένε μου Γιώργε,

Τό σκέφτηκες καλά αυτό που ζητάς, αγάτη μου ; της είπε ο Βρανάς.

κέρσε της ζωής μου, αφέντη της πληγωμένης μου καρδιάς, μου

μου πόθε, γλυκερά μου παρηγοριά!...

Τη στιγμή αυτή άκουστικες να χτυπάη κάτω ή πόρτα.

Η Λίνα τραβήχτηκε πίσω αναστενάζοντας.

— Θάνα ή μαμά με τη Λίνα, είπε κι' αναστέναζε ξανά.

Δεν ήθελε να της διακόψουν τις γλυκές αυτές στιγμές, τις όποιες

δνευενότανε τόσο κομψό τώρα. Μά μιά και δεν μπορούσε να γίν

άλλοιως, ταχτοποίησε γρήγορα—γρήγορα τα μαλλιά της και τη

τουαλέττα της, ίσωσε και τα μαλλιά και το λαμινό της Γιώργε

και κάθισε άντρω που σε μιά καρτέλα.

— Θύρεξε να ελγα φίλε, είπε στενωχωρήματα ο Βρανάς.

— Όχι δά, τού απάντησε η Λίνα. Γιατί νάχες φίλε; "Ηθε

με βρήκες μόνη και μού χάραχες συντομία. Έγνοια σου, άντ

μου, κι' ή μαμά δεν θα υποκαστή τίποτα.

— Άκουσαν τώρα την πόρτα κάτω ν' ανοίγη. Είχε κατέει ή

ρετέρα κι' άμέσως σε λίγο άκούστηκαν στη σάλα τα βήματα της

Λιναρδής και της Λίνας.

Η Λίνα μάλωσε ανεβαίνοντας με την ύπνετήρια.

Ο Βρανάς άκουσε ν' αναφέρεται τ' όνομά του και στενωχ

θηκε. Τί θάλεγε ή Λίνα βρίσκοντάς τον τόσο άργά στο σπίτι, κα

στη Λίνα; Δεν θα ήθελε τάχα; Γιατί ή

βέβαιος πως ή Λίνα τον αγαπούσε, παρ' ό

τιν προθυμία πούδειξε να υποχωρήσει χάριν της

Λίνας.

Τη στιγμή αυτή ή Λίνα μπήκε στην κ

μαζί με τη μαμά της.

Ο Γιώργος σηκώθηκε να τις χαιρετήσει.

Η κ. Λιναρδής τον χαιρέτησε, όπως πάντα

με καλωσύνη, χωρίς να παρασκευτεί που

είδισε σπίτι. "Αντιθέτως μάλιστα τον χ

σησε :

— Κρατήσατε συντομία της Λίνας; του

ε. Είσατε πολύ καλός, κ. Γιώργο.

Η Λίνα πούδωσε επίσης το χέρι της, θέ

σε να πη κάτι, μα δεν μπόρεσε. Τα χείλη

σάλεψαν, χωρίς να βγη λέξη απ' αυτά. "Η

χλωμή και τα μάτια της λάμπανε σαν νά

ρετό.

Ο Βρανάς κατάλαβε πως έπρεπε να φύ

Τό περιβάλλον τον στενωχωρούσε.

Μόλις όμως ή Λίνα τό κατάλαβε αυτό, έ

τρεξε κοντά του και τον έμυδισε.

— Μά καθήσατε λοιπόν, τού είπε. Γιατί

βιαστικός; Δεν έχετε ούτε δέκα λεπτά που

θα

— Έχετε δικήν, δεσποινίς, και λοιπών

πύ που φεύγω, αποκρίθηκε ο Γιώργος. Δ

χώς, πρέπει να περάσω απ' το γραφείο,

και

Περιμένω κάπου πρόσωπο. Σας

καλώς, να με συμπαθήσετε...

Η Λίνα επέμεινε, μα ο Βρανάς είχε

την απόρασή του. Χαιρέτησε κι' έφυ

Κα

θάρρεξε ξίστιμα του ή Λίνα, μα γελάστηκε.

Η Λίνα δεν κατέβηκε να τον ξεπροβοδίσει, όπως πάντα...

Ο ΚΑΚΟΘΑΜΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΖΕΙ

Μόλις ή δυο αδελφές μέινοντες μόνες, ή Λίνα είχθηκε κατασ

νημένη στην αγκαλιά της αδελφής της.

— Λίνα, Λίνα μου, φώναξε, είμ' ευτυχισμένη, πολύ, μα πολύ

ευτυχισμένη!...

Η Λίνα κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να χαμογελάσει και

μόλις μπόρεσε να αποφέρει μια λέξη :

— Λοιπόν ;

— Δεν καταλαβαίνεις, Λίνα ; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ;

Η Λίνα μεθυμένη από ευτυχία, πρελλή από έρωτα, δεν άντα

δάνταν την παρατή, δεν έβλεπε τη χλωμάδα της αδελφής της.

— Λοιπόν ; ρώτησε με περισσότερη περιέργεια ο Βρανάς.

— Λίνα, αδελφούλα μου, απάντησε ή Λίνα, όλα τελείωσαν

πως ποθοῦσα, κι' αυτό τό χροστό σε σένα, και σε σένα, Λίνα, α

τημένη μου Λίνα...

Συνχρόνως ή Λίνα θέλησε ν' αγκαλιάσει την

αδελφή της. Μόλις όμως άγγισε τα παγωμένα της

χέρια, άσπασε κατάπληκτο, φοβισμένη.

— Λίνα, τί έχεις; ρώτησε με πανυμένη φωνή. Ε

σαι κρύα, γιατί; Πές μου γιατί;... (Άκολουθεί)

ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΕΣ

Πώς γιορταζότανε άλλοτε. Η επίσκεψις των Βασιλέων στα Παραπήματα. Πού ήταν ή...νύφη του Βασιλέως. Ο Γεώργιος κι' ο φαντάρος που δίσταζε να μιλήσει. Το μυστικό του. "Όπου ή Κατερίνα συμφωνεί απόλυτως με τον Βασιλέα. Ο ράφτης του λαχου. Τί ζήτησε απ' τον πριγκίπα Γεώργιο. Πού κουρευόταν ένας... φαλακρός. Η μερίδα του Συρμεπούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό Πάσχα, ως γνωστόν, γιορτάζεται με ιδιαίτερη μεγαλοπρέπεια κάθε χρόνο στους στρατώνες. Τό όραμα αυτό έθιμο διατηρείται από παλαιότερα χρόνια, κατά τα οποία οι φαντάροι γλεντούσαν την ημέρα της Λαμπρής μαζί με τους Βασιλείς και τους πριγκίπας εντελώς... συναδελφικά.

Σχετικά μ' αυτά, θα σάς διηγηθούμε σήμερα μερικά ανέκδοτα, τα όποια, εντός του ιστορικού των ενδιαφερόντων, παρουσιάζουν και επικαιρότητα για τις ημέρες που περνούμε.

Στά 1902 ο άειμνος Βασιλεύς Γεώργιος, σύμφωνα με την παλιά και απαράβατη συνήθειά του, πήγε την ημέρα του Πάσχα, μαζί με τη Βασίλισσα

Όλγα και την πριγκίπισσα Σοφία να επισκεφτεί τα στρατιωτικά σόματα. Σ' ένα από τα συντάγματα, του όποιου ήταν διοικητής ο πριγκίπης Νικόλαος, οι στρατιώτες υποδέχτηκαν τους Βασιλείς με ένθουσιασμό.

Ο πριγκίπης Νικόλαος προσέφερε στη Βασίλισσα ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα και της έφλησε το χέρι. Κατόπιν, ενώ ο Γεώργιος χαιρέτησε τους φαντάρους, ένας απ' αυτούς του είπε :

— Καλά, και τη νύφη σας που την έ-

χετε, Μεγαλειότητα ;

— Είπε αδιάθετη κι' έμεινε απέξω στ'

αμάξι, αποκρίθηκε ο Βασιλεύς γελώντας.

Τότε ο στρατιώτης βγήκε έξω και

αίχισε τό βασιλικό αμάξι, μέσα στο ό-

ποιο βρισκόταν ή πριγκίπισσα Σοφία.

— Υψηλότητα, της είπε, μάθαμε πως

ήστε αδιάθετη και λυπηθήκαμε πολύ.

Έμεις θέλαμε να σάς δώμε και να κά-

νουμε μαζί Λαμπρή.

— Δεν περάζει, παιδί μου, τού είπε

με σιρόνια ή αδιάθετη πριγκίπισσα.

Χριστός άνεστη! Και τού χρόνου!...

"Άλλη μια φορά ο Βασιλεύς Γεώργιος

επισκέφθη και πάλι κατά την ημέρα

του Πάσχα τους στρατώνες του πεζικού,

να νά ευχθή στους φαντάρους τό «Χρι-

στός άνεστη».

Οι φαντάροι του προσέφεραν τότε

προς κι' ένα μεζέ, τον όποιο ο Βασιλεύς

είχθηκε θαυμάσιο.

— Πούξ έμνησε τό άρνι έφάτος, κύ-

ρε λοχαγέ ; ρώτησε ο Γεώργιος.

— Η όρδονάντζα μου, Μεγαλειότητα!

αποκρίθηκε εκείνος.

Τότε ο Βασιλεύς κάλεσε κοντά του

τον ύπνετή του λοχαγού και τού είπε :

— Μπαρό, παιδί μου. Κάνεις έξοχο

μεζέ...

— Ναι, αποκρίθηκε εκείνος. Έτσι

έκαι...

Και κάμισε, μη θέλοντας να προχωρήσει παρακάτω.

— Πούξ; ρώτησε ο Γεώργιος με περιέργεια.

— Άλλά τό στρατώτης στεκόταν χωρίς να βγάξη μιλά απ' τό στόμα

του.

— Έλα λοιπόν, τού είπε κάπως αυστηρά ο λοχαγός. Πές

στο Μεγαλειότητα δ.π. σε ρωτάει...

Τότε ο στρατιώτης πήρε φθάρους και συμπλήρωσε κοκκαλίζοντας :

— Έτσι λέει κι' ή Κατερίνα, ή ύπνετήρια του κυρίου λοχαγού...

— Τί λέει; ρώτησε με περισσότερη περιέργεια ο Βασιλεύς.

— Λέει, Μεγαλειότητα, ότι...τά ψήνω πρώτης τάξεως!...

Ο λοχαγός έμεινε κόκκαλο.

Ο Βασιλεύς όμως ξεκαρίστηκε στα γέλια.

Στά 1902 πάλι ο Βασιλεύς Γεώργιος επισκέφθη τό Πάσχα μαζί

με την πριγκίπισσα Μαρία τό λοχο πυροσβεστών, τον όποιο

διοικούσε ο κ. Λέκας.

Ο διοικητής του λόχου προσέφερε, κατά τη συνήθεια, στους

θυμλούς επισκέπτες του από ένα κομμάτι ψητού.

— Πάτε, δημότητα, είπε ο κ. Λέκας στην πριγκίπισσα.

Είπε κλισυμένο.

— Και πούξ τό έμνησε; ρώτησε εκείνη.

— Ένας πυροσβέστης!

— Έ, τότε δεν μπορεί νάνα ψημένο καλά! εί-

πε γελώντας ή Μαρία.

Μιά άλλη χρονιά, ο Βασιλεύς Γ

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΦΟΝ ΛΙΠΦ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

«Ο άνεμος φυσούσε ήσυχα από τὸ δάσος τῶν κέδρων πρὸς τὰ κά-
τω, ξιπώνοντας μέσα στὶς ψυχὲς γλυκεῖς ὀνειροπολήσεις. Εἶχε περά-
σει πάλι τὸ καλοκαίρι. Ἡ νύκτα κατέβαινε γρήγορα, ἀπλώνοντας παν-
τοῦ τὸ μανδύα τῆς καὶ πίσω τους ἐρχόντουσαν ἀμέτρητες γαλάζιες
καὶ μαυρὲς σκιές.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε μεγάλη ζέση. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς
τῆς γῆς καὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστρῶν, φυσούσε ἕνας ἀέρας πονηρός,
ποὺ παρόμοιος τῆς ἀσθῆσεως καὶ ἔκανε τὸ αἷμα νὰ βράζει.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βοῦντοῦ ἀντηχοῦσαν ἐκείνη τῇ στιγμή οἱ μελω-
δικαὶ ἦχοι τῆς φλογέρας κάποιου βοσκῶ.

Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔλεγε :

*Εἶνε λιγώτερο γλυκὸ τὸ πῦρ παλὴρ κρασί
καὶ εἶνε πῦρ λίγο νόστιμο κάθε φρωτὶ ζεστό
ἀπ' τὰ φίλια, μελαχροινῇ, ποὺ μούδωσε ἐσὺ.*

Κι' ὅμως ἐγὼ πεινώ, πεινώ, πεινώ!

Στὴ ρίζα τοῦ βοῦντοῦ καὶ κοντὰ στὸ πηγάδι τοῦ
πατρίρχου Ἰσαάκ εἶχε ἀφήσει κληρονομίᾳ τὸ ἀγα-
πημένο του παιδί, κἀήσε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ὄχρος
Διδάσκαλος τῆς Ναζαρέτ, κορυμμένος καὶ κατα-
σπασμένος ἀπ' τὸ δρόμο.

Κοιτώντας τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια του, πε-
ρῶμενος μὴπως φανῇ κανένας καὶ τοῦ δώσῃ λίγο
νερό, γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του.

Κι' ἐνὶ εὐχῇ τὰ μάτια του καρφωμένα πρὸς τὸ
δρόμο, ἔκρινε πάλι τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκῶ ποῦ-
χότανε ἀπὸ πέρα.

Ἐξαίρῃ παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ ὁ-
μορφὴ γυναίκα, ποὺ τ' ὀλόεντο φρέμα τῆς ἁ-
στρατοβολοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι ποῦπερτε σιγά-
σιγά.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ στὴν ἀρχή, βλέποντας τὸ δι-
δάσκαλο, νόμισε πὼς ἦταν κανένας ζητιάνος, κα-
νένας ἄστεγος ποὺ ξενιχτοῦσε ἔξω στοὺς δρόμους.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ τοῦ πῇ τίποτε, χωρὶς νὰ νὰ
τὸν χαρεῖται, πέρασε ἀδιάφορη ἀπὸ μπρὸς του
καὶ ἐκρέμασε τὸ χάλκινο ἀγγεῖο τῆς στὰ χεῖλιν
τοῦ πηγαδιοῦ.

Ὁ Διδάσκαλος τότε, χωρὶς νὰ κοινηθῇ ἀπὸ τὴ
θέση του, τῆς εἶπε :

— Δός μου νὰ πιῶ...

Ἐκείνη τὸν ἐκτίναξε περίεργα.

— Μὲ ποῦ διακίμαι, τοῦ εἶπε, ἐσὺ, ποὺ καθὼς
φαίνεσαι ἀπὸ τὰ ρούχα σου καὶ ἀπὸ τὴν κοῦβέντα
σου, εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾷς νὰ πῇς νερό ἀπὸ μὲνα
ποῦμα Σαμαρείτισσα; Ἐσὺ οἱ Ἰουδαῖοι θέλετε
νὰ φαίνεστε πὼς ξεχωρίζετε μέσα στοὺς ἄλλους
λαοὺς καὶ μοῖζεστε πὼς μολύνεστε σὺν ἔχγεστε
σ' ἐπαφὴ μὲν μᾶς...

— Ἄν καταλάβανες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς
εἶπε ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἤξερες πὼς σὲ παρακαλεῖ
νὰ τοῦ δώσῃ νερό, θὰ μιλούσες μ' ἄλλον τρόπο.
Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ νερό τῆς ζωῆς;

— Ἄ, τί εὐτυχία! φώναξε ἡ γυναίκα μὲ χαρὰ.
Δός μου ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό γιὰ νὰ μὴ διψῶ ποτέ
καὶ γιὰ νὰ μὴ κἀνω τὸν κόπο νύχωμαι στὸ πη-
γάδι.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκῶ ἀντήχησε πάλι ἀπὸ
πέρα παθητικῶς :

*Θέλεις ἀπ' τὴν ἀγάπῃ σου, κόρη μου, νὰ πεθάνω;
Ἄχ, ἔλα μέσα σὴν νυχτιά καὶ μὲς σὴν σιγαλιά,
θ' ἀνοίξω τὴν ἀγκάλῃ μου, στὰ στήθη θὰ σὲ βάνω
καὶ θὰ ρεμίσω τὴ γλυκεῖα ὄψη σου μὲ φίλια...*

— Τὸ τραγοῦδι τῶν ἀμαρτωλῶν, ψιθύρισε ὁ Διδάσκαλος.

Κι' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναίκα, πρόσθεσε σιγαλά :

— Πήγαννε, κάλεσε τὸν ἄντρα σου καὶ ξαναἔλα ἐδῶ...

— Δὲν ἔχω ἄντρα, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— Ἀληθινά, καλὰ λές, δὲν ἔχεις ἄντρα. Εἶχες πολλοὺς ἄνδρες

καὶ αὐτοὺς ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶνε δικός σου...

— Ἀνίκη σὲ καμμιὰ ἄλλη γυναίκα, δὲν εἶν' ἔτσι; Μίλησέ μου,

προφίτη! Ἐσὺ βλέπεις καὶ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ γιὰ σένα δὲν εἶνε

τίποτε κρυφὸ! Ποιὸς γυναίκας ἄνδρας εἶν' ὁ ἀγαπημένος μου;

Κι' ἀφίνοντας ἄμεσως τ' ἀγγεῖο τῆς, ζύγωσε τὸν ξένο ποὺ
δέντιασε καὶ κἀήσε κοντὰ του.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν μίλησε. Ἀκοιμπώντας τὸ κεφάλι του στὸν
χεῖρα καὶ ἀφίνοντας τὸ ἄλλο νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ πόδια, στεκόταν ἐπὶ
ἀτάραχος, τυλιγμένος μέσα στὸ μαζὺ τοῦ μανδύα, ποὺ ἔφτανε
τὴν ἀκρὴ τῶν ποδιῶν του.

— Ἀκούσες τὸ τραγοῦδι, τὸ παλὴρ τραγοῦδι τῶν ἀμαρτωλῶν,
τὴ ρώτησε.

Καὶ ἔφρασε τὸ κεφάλι τόσο πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥστε τὰ μαζὶ
του μαλλιά ξεχύνονταν στὴ ράχη του καὶ ἐσκέπαζαν ἀπ' τὰ πόδια
ὅλο σχεδὸν τὸ πρόσωπό του.

— Εἶν' ἀμαρτία ἡ ἀγάπη; ρώτησε ἡ γυναίκα μὲ σταθερὸν
φρονήσιν.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε γραμμένο!

— Τότε τί εἶνε γραμμένο;

— Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θεῖου νόμου. Ὁ Θεὸς εἶπε :

— «Ὅποιος μένει κοντὰ σὴν ἀγάπῃ, μένει καὶ
τὰ στὸ Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς μένει κοντὰ σ' αὐτόν.

— Οἱ πατέρες μᾶς, εἶπε ἡ γυναίκα, προσκο-
σαν τὸ Θεὸ ἐπ' αὐτὸ τὸ βουνό. Ἐσὺ δ' ἡ
ουδαῖοι ὅμως κηρύσσετε πὼς τὰ Ἱερουσόλυμα εἶνε
ἡ μόνη πόλις ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ προσκοπῇ τὸ
Θεό. Ποιὸς ἔχει δικαίω λαοὶν ἀπ' τοὺς δύο;

— Γυναίκα, πιστέψέ με, θάρρη μέρα ποὺ δὲν θὰ
προσκινᾷς τὸ Θεὸ οὔτε στὰ Ἱερουσόλυμα, οὔτε σ'
αὐτὸ τὸ βουνό, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλήθειας.

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνῶντας αὐτὸν ἐν
πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, δεῖ προσκυνεῖν».

— Ὁ Θεὸς εἶνε πνεῦμα; φώναξε ἡ γυναίκα.

Μὰ τότε δὲν θὰ μυθλοποιεῖς τὴ θρησκεία ἀπὸ τῆς
ἱερειῆς καὶ τοὺς θεολόγους;

— Ὁχι. Καθένας νὰ τὴ βοήσῃ μέσα σὴν καρ-
διά του καὶ σὴν συνείδησίν του.

— Μισὸ αὐτὸν τὸν κόσμο ποῦνα γεμίσει ἀπὸ
ὑποκρισία. Πολλὴ θὰ ἐπιθυμῶ ν' ἀφανισθῇ καὶ αὐ-
τὸς καὶ οἱ ἱερεῖς του καὶ οἱ θεολόγοι του.

— Μὴ λησμονᾷς, γυναίκα, πὼς οἱ οὐρανοὶ
τὸ Μεσσία.

— Ἄς ἔρθῃ λοιπὸν. Ἄν ἔχῃ δύναμι, θὰ ἔλθῃ.

Ἄν ὅμως οἱ ἄλλοι εἶνε δυνατότεροί του, θ' ἐρ-
νισθῇ.

— Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη, εἶπε ὁ Ναζωραῖος.

Καὶ ὁ Θεός, εἶπε προσηγορικῶς, εἶνε πνεῦμα.

Μὰ τότε, πὼς ἐξηγοῦνται αὐτὰ τὰ δύο; Ἀπὸ
ἀγάπῃ εἶνε πνεῦμα, πὼς συμμορφάζεται μὲ τὴν
καρδίαν ἐπιθυμίας; Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅτερο; Ἀπὸ τὸ
νατο, σὺν ἄλλο κόσμο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πῆρε πολλὰς
γυναῖκες ἢ ἡ γυναίκα ποὺ πῆρε πολλοὺς ἄνδρας;

Ποιὰ ἀπ' ὅλες τῆς γυναῖκες θ' ἀνίκη σὺν πρῶ-
τῃ καὶ ποῖος ἀπ' τοὺς ἄνδρες σὴν δεύτερῃ;

— Στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν οὔτε αὐτὸν
οὔτε ξαναπαντρεύονται. Οἱ οἱ εἶνε ἰσοὶ ἀπὸ
μεταξὺ τους. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ εὐδαίμων! Ὁ
ποῖος καταλαβαίνει, ὅς καταλάβῃ...

— Ἐγὼ δὲν τὰ καταλαβαίνω αὐτὰ, εἶπε ἡ
γυναίκα, ζυγώνοντάς τον τόσο πολὺ, ὥστε τ' ἀντρε-
τὰ ρούχα τους.

Κύτταξε μ' ἀχόρταγες ματιὰς τὸ πρόσωπο τοῦ Ναζωραίου, ἐνὶ
καρδίᾳ τῆς χιτοῦσος δυνατῶς.

— Πὼς φέρονται μπρὸς στὶς γυναῖκες; τὸν ρώτησε.

Ὁ Διδάσκαλος ἔφρασε τὸ κεφάλι του, κύτταξε ἐπιμελητικῶς τὴν
γυναίκα καὶ βύθισε τὰ βλέμματά του στὶς λάμψεις καὶ στὶς σκιὰς τῆς
νύχτας, λέγοντάς τῃς :

— Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὶς γυναῖκες!

Ἐπακολούθησε ἔπειτα μιὰ μεγάλη σιγὴ ἀνάμεσα τους.

Ἐξαίρῃ ἡ Σαμαρείτισσα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Διδάσκαλου, ἐπὶ
τὰ πόδια ἔφρασαν σὺν βροχῇ πάνω στὸ ὄρατο καὶ λευκὸ σὺν
μαρὸ πρόσωπό της.

— Κύριε! φέλλισε, ἀκοιμπώντας τὸ κεφάλι τῆς στὰ γόνατά της.

Ἐπὶ ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ὁ Ναζωραῖος τῆς εἶπε μὲ μιὰ σιγὴ
γεμάτη συμπάθεια :

— Ὅπως σοῦ εἶπα, εἶχες πολλοὺς ἄνδρες καὶ αὐτοὺς ποὺ ἔχεις

καὶ δὲν εἶνε ἄνδρας σου. Μίλησέ μου, ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου.

Ποῖος ἦταν ὁ πρῶτος σου ἄνδρας;

Τότε ἡ Σαμαρείτισσα διηγήθηκε στὸ Διδάσκαλο ὅλη τὴν τὴν ἱ-
στορίαν.

Ὅταν ἦταν δεκάξιν χρονῶν, παντρεύθηκε τὸν ἀδελφὸ ἐνὸς ραβ-
βίνου. Κατόπιν, ἐπειδὴ τὸ αἷμα τῆς ἦταν ζεστό, πέρασε ἀπὸ ἀγκαλιὰ
σ' ἀγκαλιὰ καὶ γνώρισε τόσοσ ἄνδρες, γεμάτους ἀπὸ νεότητι, σφοδρὸς
καὶ δύναμι.

— Κύριε, Κύριε, εἶπε, τελειώνοντας, ἐσὺ ἔχεις τὸ καθέτι... Ἐσὺ
ἔχεις πὼς ἐγὼ νοιώθω ἀγάπῃ γιὰ σένα...

— Ὁ, γυναίκα! ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. Εἶσαι ἕνα πρόβατο χαμένο.

— Πῆνε λοιπὸν ὁ καλὸς μου τοσάνος, Διδάσκαλε...

— Πήγαννε. Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὶς γυναῖκες...

Τὸ πρῶτ, ὅταν ἡ πρῶτη ἀχτίδες τοῦ ἡλίου φώτισαν τὴν κορυφὴ
τοῦ βοῦντοῦ, ἔφρασαν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσουν.

Κοντὰ στὸ πηγάδι βόσκον ἕν' ἀγγεῖο μὲ νερό, γεμισμένο ὡς τὰ
χεῖλη. Καμμιὰ ψυχὴ ὅμως ζωντανὴ δὲν φανότανε τραγῶρα.

Ἐφρασε μεσημέρι καὶ οἱ ὁπαδοὶ του δὲν εἶχαν βρεῖ τὸ Διδάσκαλο
ποὺ γύριεσαν.

Καὶ σήμερα, ὅπως καὶ χτές, ὁ ἄνεμος φυσούσε ήσυχα ἀπὸ τὸ δά-
σος πρὸς τὸν κέδρον πρὸς τὰ κάτω, ξιπώνοντας μέσα στὶς ψυχὲς γλυκεῖς
ὀνειροπολήσεις.

Οἱ μαθητὲς ἔφρασαν, ἄσκατοι καὶ χω-
ρὶς ἀποτέλεσμα, τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ καὶ
ὅταν ἔφρασαν ἐκεῖ, ξεναγύριζαν πίσω στὸ
βουνό.

Τὸ κάκον γυριέσανε τὸ Διδάσκαλο καὶ
ροῦτοσαν γι' αὐτόν. Οὔτε σημάδι του
δὲν φανόταν πονθενί. Ἐξαίρῃ ὁ γερον-
τώτερος ἀπ' αὐτοὺς ἀναγνώρισε τ' ἄν-
γεῖο καὶ θυμήθηκε τίνος γυναῖκας ἦταν.

— Αὐτὸ ἐδῶ, εἶπε, ἀνίκη σὲ μιὰ γυ-
ναῖκα πολὺ ἀμαρτωλή. Κατοικεῖ ἐδῶ κον-
τὰ, σὺν Κῆρ τοῦ Ἑλαιοῦ, πλάι στὸ
δρόμο. Τρεῖτε ἐκεῖ γιὰ νὰ μάθετε τί γί-
νεταὶ ὁ Διδάσκαλός μας...

Οἱ μαθητὲς, ἀκούγοντας αὐτὰ, παρό-
χρησαν πάλι. Καὶ μόλις ἔφρασε τὸ βράδυ
καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκῶ ἀντήχησε
πάλι ἀπὸ τὸ βουνό μελωδικά, οἱ μαθητὲς
πῆσαν τὸ δρόμο καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ
σπίτι ποὺ τοὺς εἶχε δεῖξει ὁ γεροντώτε-
ρός τους.

Ἀλλὰ σὺν πῆγαν ἐκεῖ, τοῦ κάκον τὸν
ἀναζητήσαν. Τὸ σπῆτι ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ
οὔτε ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φανόταν μέσα
σ' αὐτό.

Τότε ἀποφάσισαν νὰ πάρουν τὸ δρό-
μο τοῦ βοῦντοῦ καὶ νὰ πᾶνε κάτω ἀπὸ τὸ
φῶς τῶν ἀστρῶν γιὰ νὰ ἀνταμωσῶν
τὸν τοσάνο καὶ νὰ ζητήσουν ἀπ' αὐτόν
ἀπορηγορῆς γιὰ τὸ Διδάσκαλό τους.

Ἡ ἐκκλησίᾳ τους ὅμως ἦταν μεγάλη, ὅταν ἔφρασαν στὸ ἔθνος ἐνὸς
λάκων τοὺς παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα μὲ ψηλὸ ἀνάστημα, ποὺ ἦ-
ταν ντυμένη στὰ λευκά. Τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔλαμπαν.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

Οἱ μαθητὲς ἀπομεινὰ ἀφῶνα ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ
χωρὶ, φωνάζοντας πρὸς τοὺς κατοίκους του :

— Βοήθα τὸν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ὁμοῖός του.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

Οἱ μαθητὲς ἀπομεινὰ ἀφῶνα ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ
χωρὶ, φωνάζοντας πρὸς τοὺς κατοίκους του :

— Βοήθα τὸν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ὁμοῖός του.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

Οἱ μαθητὲς ἀπομεινὰ ἀφῶνα ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ
χωρὶ, φωνάζοντας πρὸς τοὺς κατοίκους του :

— Βοήθα τὸν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ὁμοῖός του.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

Οἱ μαθητὲς ἀπομεινὰ ἀφῶνα ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ
χωρὶ, φωνάζοντας πρὸς τοὺς κατοίκους του :

— Βοήθα τὸν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ὁμοῖός του.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

Οἱ μαθητὲς ἀπομεινὰ ἀφῶνα ἀπ' τὴν ἐκκλησίᾳ τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα κατέβηκε στὸ δρόμο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ
χωρὶ, φωνάζοντας πρὸς τοὺς κατοίκους του :

— Βοήθα τὸν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ γυναίκα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας! Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ὁμοῖός του.

— Βοήθα τὸ Σωτήρα, τοὺς φώναξε μὲ χαρὰ, ἀνοίγοντε τὸν
τὰ χεῖρα σὺν τρελλῇ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Ἀπὸ ποῦ ἔχουν τὴν ἀρχὴ τους. Ἡ μετάθεσις τῆς Πρωτοχρε-
νιᾶς ἀπὸ τὸν Κάρλο τὸν Μεγάλο. Οἱ ἀπαλαίωμερολογεῖται
τοῦ... μεσαιῶνος! Τὰ «Ἀπριλιάτικα ψέματα». Τί λένε οἱ σο-
φοὶ γιὰ τὴν ἐνοχασία αὐτὴ. Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Πλευτάρχου.
Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἶνε πασίγνωστη ἡ συνήθεια ποὺ ἐπικρατεῖ παντοῦ, νὰ λένε ψέ-
ματα καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ ξεγελάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κατὰ τὴν
ἡμέρα τῆς Πρωταπριλιάς.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ φαίνεται πὼς ἔχει τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ τὸν Κάρλο
τὸ Μεγάλο τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος διὰ βασιλικὸν διατάγματος εἶχε
μεταφέρει τὴν Πρωτοχρονιὰ ἀπὸ τὸ μῆνα Ἀπρίλιο, ποὺ γιορτάζανε
ὡς τότε, σὺν Ἰανουάριον.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΣΕΡ ΟΡΑΤΙΟΥ ΡΩΜΠΟΛΔ

Τὰ προκαταρκτικά των γεγονότων του 1886. Ο 'Αγγλος Πρεσβευτής φοβερίζει τον Θεόδ. Δηληγιάννη. Η αξιοπρεπής απάντησής του 'Ελλήνων Πρωθυπουργού. Οπότε ο ξένος διπλωμάτης ξεθυμαίνει εναντίον... της πορτας. Η άγανακτική του 'Αθηναϊκού λαού. Ο Σουρής βάζει το Φασουλί του να εκδιχθή. Χαριτωμένοι στίχοι. Τὰ έπακλόυεθα του έπεισοδίου. Η διακίε- νωσις των Μεγ. Δυνάμεων. Η ρητορική ρουκέτα του 'Γέρου, κ.τ.λ.

Στην πολιτική ιστορία της Ελλάδος το λεγόμενο «έπεισόδιο Ρώμπολδ» είναι ένα από τα περιεργότερα. Συνέβη στα 1886, επί πρωθυπουργίας Θεόδωρου Δη- ληγιάννη.

Την εποχή εκείνη ολόκληρη την Ελλάδα κατείχε δυνατός πολεμικός πυρετός. Η επιστράτευσις είχε κη- ρυχθεί και τα μάτια όλων ήταν γυρισμένα στα σύνορα, όπου θα βροντούσε το ντουφέκι. Έξωθεν, συνέβη το έξης: Στις 11 'Ιανουαρίου, ώρα 10 1/2 π. μ. ο πρε- σβευτής της 'Αγγλίας σέρ 'Οράτιος Ρώμπολδ έπήγε στο Δηληγιάννη και του διάβασε μία διακίενοισ τηλε- γραφική του 'Αγγλου πρωθυπουργού λόρδου Σόλσβαρν, ο οποίος

γράφει ότι η 'Αγγλική Κυβέρνησις, σύμφω- νη και με τις λοιπές Μεγάλες Δυνάμεις, και πρό πάντων με τη Γερμανία, δεν θα επέτρεπε στην Ελλάδα να χρησιμοποιήσει το στόλο της χτυτώντας την Τουρκία διά θαλάσσης. Έτσι η μεγαλύτερες έλπίδες να νικήση η Ελλάς έμιασύνοντο.

Ο 'Αγγλος πρεσβευτής άτήτησε από το Δηληγιάννη ν' άπαντήσει άμέσως στη διακί- νωσί τους και να δηλώση κατηγορηματικώς ότι θα ενεργήσει εντός λίγων ημερών γενική άποστράτευσις της χώρας. Διαφορετικά, η Με- γάλη Δυνάμεις θα ήταν υποχρεωμένες να έμ- ποδίσουν με τους στόλους των κάθε κίνησι των 'Ελληνικών σκαφών.

Ο Δηληγιάννης άρνήθηκε να ύποταχθί στις άγγλικές άπατησεις και να δώση κατη- γορηματική διαβεβαίωσι στον πρεσβευτή. Έ- πείθε όμως ο σέρ Ρώμπολδ έτέμνε, ο Δηλη- γιάννης του έλεγε ότι βρίσκεται σε άδυναμία να του άπαντήσει κατηγορηματικά, πριν συ- νενηνομή με τους συνυπουργούς του και πριν ύποβάλι το πόρισμα των άποφάσεων του 'Υ- πουργικού Συμβουλίου στο Βασιλέα, για να κρίνι κι' αυτός.

Όταν ο σέρ Ρώμπολδ μίτηε στην άιθουσα του πρωθυπουργού, ήταν άρκετά νευρικός. Η άπάντησις όμως του Θεόδ. Δηληγιάννη τον έξώργισε περισσότερο, τον έκανε έξω φρε- νών... Με φράσεις πρωτοφανούς δομότητος, ο 'Αγγλος διπλωμάτης άρχισε να έπαικνι τότε την πολιτική της Ελλάδος, να χειρονο- μεί και να φωνάζει... Για να λάβη κανείς ιδέα πώς έκανε, άρκει να διαβάση τί έγραφε την ήλλη μέρα, ο 'Ιωάννης Καμπούρογλου στη «Νέα Έφημερίδα» του:

«...Ο 'Αγγλος διπλωμάτης είχε το ήθος ανθρώπου των τριόδων, και έδεικνυε συμπεριφοράν μη άρμοζού- σαν εις ένα αντιπρόσωπον της Α. Μ. της Βασιλείας της Βρε- τανίας.»

Μολαταύτα όμως, ο άείμνηστος Δηληγιάννης δεν έχασε την ψυχραι- μίαν του. Στην άνάμοστη αυτή συμπεριφορά του πρεσβευτού της 'Αγ- γλίας εκάπτης όλη την αξιοπρέπεια που του έπεβάλλετο και ως πρωθυπουργού της Ελλάδος, αλλά και ως άτόμου. Άτάραχος λοιπόν έλεγε στον Ρώμπολδ:

—Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε, αλλά δεν άνίκει εις σας να κανο- νήσετε την άπόφασί της 'Ελληνικής Κυβε- ρνήσεως και να κρίνετε περί των άποτε- λούτων αυτήν προσώπων. Κατά συνέπεια, δεν είμαι ύποχρεωμένος να έξακολουθήσω συζητών μεθ' υμών επί τούτου τόνου.

Η άπάντησις του Δηληγιάννη προσέ- βαλε τον σέρ Ρώμπολδ. Άσυγκράτητος πειά ο νευροπαθής διπλωμάτης πετάχτηκε

δρόσιος και χωρίς να συλλογίζεται τα λόγια του, έλεγε: —Παρατηρήτε, επί τέλους, κύριε! Δεν έχετε τί- ποτε καλύτερο να κάμετε πειά!...

Και άρπάζοντας το καπέλλο του, έβγήκε χωρίς να χαρείται και, το χειρότερο, έδρόντισε την πόρτα!

Ο 'Ιω. Καμπούρογλου —παίρνοντας τις σχετι- κές πληροφορίες από τον ίδιο τον πρωθυπουργό— έ- γράψε την επομένη στην έφημερίδα του:

«...Ο σέρ 'Οράτιος, άπελθών της οικίας του κ. Θ. Π. Δηληγιάννη, έπινίκετο υπό θυμού...»

Και έξακολουθούσε με βιαστικότητα τις κρίσεις του εναντίον πρεσβευτού...

Όλα αυτά, φυσικά, έπροκάλεσαν μεγάλη έντύπωσι στην 'Ελληνική κοινή γνώμη. Τα δη- ληγιανικά φύλλα έμείναντο. Αυτή η έλλοι —ή όποια ποτέ δεν διεκρίθη για άδραστη γλώσσης— έγραφε ότι η συμπεριφορά του 'Αγγλου και η γλώσσα του εύ π ή ρ ε σ α τ ε χ ο η μ α χ υ δ α ί α ».

Κόσμος πολύς άρχισε να μαζεύεται πειά «στερο» απ' όλα αυτά στο σπίτι του Δηληγιάν- νη στην όδον Ζήνωνος. Από τα κέντρα και το συνεικίες κατέβηκε πλήθος λαού για να πεινι να συζητή στο «Γέρος» για τη θαρραλία του του. Το σαλόνι του Δηληγιάννη ήταν άσπασ- τή καμιά. Κι' ο «Γέρος» έαπολύμενος άναπ- τικά σε μία πολυθρόνα, παίζοντας το καπνισ- τού, διηγείτο το έπεισόδιο. Όλοι άγανακ- σαν για την συμπεριφορά του 'Αγγλου πρε- σβευτού. Διέβλεπαν σ' αυτή προσβολή των έθνικης κυριαρχίας, προσβολή που δεν έ- φορούσε μόνο το Δηληγιάννη και το κόμμα του, άλλ' όλη τη χώρα, όλη την Ελλάδα. Κι' α- λείται των 'Αθηνών έτοιμάζονταν να κανο- συλλαλήτηρο και να διαμαρτυρηθών εναντίον του 'Αγγλου διπλωμάτου.

Ο διπλωματικός κόσμος των 'Αθηνών έπα- λιαζε έπίσης ζωηρώς το έπεισόδιο. Ο σέρ δελφοι του σέρ 'Οράτιου Ρώμπολδ έβρισκαν ότι έλεγε παρατραβήζει το σκηνί. Συνέβη πάλι στα και μία περίεργη συμπτωσι. Την ήλλη μέ- ρα του έπεισοδίου, η Γαλλική Κυβέρνησις ά- πονέμει στο Θ. Δηληγιάννη το Μεγαλόστα- ρο της Λεγεώνας της Τιμής. Ο λαός λαο- με την άρελή του κρίσι, έπαινε την ταπεινή εκδήλωσι της Γαλλίας στον 'Ελληνα πρω- τυργό ως άποδοκιμασία της εναντίον της 'Αγ- γλίας!

Και ο δημοφιλέστατος Σουρής, στο «Ρωμής» του, έδινε γερό το- κο στον ύβριστή της 'Ελληνικής φιλοτιμίας. Μία καρικατορία (α- ρισμένη από τον ίδιο τον Ποιητή) παρίστανε το Φασουλί να έβρι- το Ρώμπολδ. Και άκολουθούσαν οι στίχοι:

Ω της 'Αγγλίας πρεσβευτά, ω Λόρδε και Μυλόρδε, βρεθ' Πρίγκιψη, βρεθ' Μαρκήσιε, βρεθ' κύριε Ρομπέρδε, και πού θαρρείς πώς βρίσκεσαι, διάολον μηκέλειαν και κάνεις τον καπανταή μπροστά στο Δηληγιάννη, κι' όλες τις πόρτες μās βροντās με πειά

(γορυμμένα) και βρίζεις τον Προθυπουργό, τον Έπ (λγας και μένα)

Παρακάτω ο Φασουλής θυμίζει στον 'Αγ- γλο πρεσβευτή το έπεισόδιο που είχε συμβεί στο Λυκαβητό πού τριετίας, μεταξο τον τότε πρεσβευτού της 'Αγγλίας Νουάις και του δασοφύλακος Καμπούρη, επί πρε

Ο Ρώμπολδ... πιέζων τον Δηληγιάννη!... (Γελοιογραφία του Θ. 'Αννίνου στο «Λατ» του 1886)

διπλορίας Χαρ. Τρικούπη, για το όποιο έγραφαμε πρό μηνός:

—Μη του Καμπούρου ο καιρός θαρρείς πώς εινε πάλι κ' ελπίσεις πώς θα σκύνουμε μπροστά σου το κεφάλι, και ο καθεύς ξεκοφμένος στο Σύνταγμα θα τρέξει κ' η μουσική τον ύμνο σου τον 'Αγγλικό θα παίξει; Πάει εκείνος ο καιρός, άλλαξαμε το φύλλον δεν δίνουν πειά λουκάνικα εις τις ούρες των σκύλων. Με τās διακίενοισ σας τυλίγουμε σαρδέλλες, τουλουτούρια, κρέατα, χεδιάρια, μουσταδέλες, κι' αν άγριέψης σήμερα και τον καμπούσο κίνεις την τούη λορδοσύνη σου κλωσά ο Δηληγιάννης, κανένας 'Ελλην όπως πριν με τρώο δεν σε βλέπει και τρώς μπερντάκι, άραχλε, πού βάζεις και στην τσίπη!

Στο μεταξύ ο Θ. Δηληγιάννης συνεκάλεσε το 'Υπουργικό Συμβού- λιο σε συνεδρίασι, στο όποιον παρέστη και ο Γεν. Γραμματέας του 'Υ- πουργείου των Έξωτερικών Γεώργιος Τυπάλδος Κοζάκης. Αυτός, άκού έδωσε τη γνώμη του για τα συμβάντα, άπεσούθη... Μετά το Συμβούλιο, ο Δηληγιάννης ανέβηκε στο Παλάτι και έγινε άμέσως δεκτός από το Βασιλέα Γεώργιο. Του έξέθεσε το έπεισόδιο που συ- νέβη μεταξο αυτού και του πρεσβευτού της 'Αγγλίας. Ο Βασιλεύς, που είχε κιάλας πληροφορηθεί τα διατρέξαντα, έπεδοκίμασε τη στάσι του πρωθυπουργού.

Το ίδιο βράδι οι ύπουργοι είχαν προσκληθεί σε γεύμα από τον 'Αν- δρέα Συγγρό. Βρίσκονταν άκόμη στο τραπέζι, όταν άνηγγέθη στο Δηληγιάννη ότι ο α' γραμματέας της 'Ιταλικής Πρεσβείας ζητούσε να τον ιδί. Ο πρωθυπουργός έ- σπεινε να τον συναντήσει. Ο 'Ι- τάλος γραμματέας έπέδωσε στο Δηληγιάννη κοινή διακίενοισ των Μεγάλων Δυνάμεων που έγραφε ότι δεν θα επέτρεπαν ναυτική έ- πεισι της Ελλάδος εναντίον της Τουρκίας...

Η πρωτεύουσα έβραζε πειά από άγανάκτησι εναντίον του σέρ 'Ο- ρατίου Ρώμπολδ. Οι πολίται μα- ζεύονταν στους δρόμους και στις πλατείες συζητώντας μ' έξωρη το ζήτημα. Ο φιλοπόλεμος πυρετός έθερμαινε όλους και από τās 'Α- θήνας μετεδίδετο στις επαρχίες...

Την ήλλη μέρα συνεκροτήθη με- γάλη λαική διαδήλωσι, η όποια έξέλεξε έπιτροπή από τους Λεο- νίδα Δηληγιώρη, Ράνκο, Χοϊδά, Γ. Φιλάρετο, Κωνστ. Κομινούνδο- υ και Μιχ. Κατσιματιά για να πάη στο Βασιλέα και στον Προ- θυπουργό και να επιδώση ήντίμισμα του λαού των 'Αθηνών ύπερ του πόλεμου κατά της Τουρκίας και διαμαρτυρία για την έπέμβασι των Μεγάλων Δυνάμεων... Η 'Επιτροπή, άκολουθουμένη από χιλιάδες πολίτες, έ- πήγε στο σπίτι του Δηληγιάννη, στην όδον Ζήνωνος.

—Ζήτω ο Γέρος του Μωριά!... Πόλεμος! Πόλεμος! Πόλεμος!... έφώναζαν τα πλήθη.

Ο Δηληγιάννης έβγήκε στο μπαλκόνι άσκεπής, «έ κ α ν ε τ η ν π ε α λ ο υ δ α, δηλ. έκόνιχε τα χέρια του, όπως έσυνήθιζε για να επιβάλι την ήσυχία, και έβγαλε δλόκληρο πατριωτικό λόγο. Στο τέλος έβριζε και τη σχετική ρουκέτα:

—Συμπόλιτα! Προτιμώ να μου κοπή η δεξιά χείρ, παρά να ύπο- γράφω διάταγμα άποστράτευσις της φιλάτης Πατρίδος!...

Η δήλωσις αυτή έκανε έξαλλα τα πλήθη. Ούτε λαν, έμείναντο κατά της Τουρκίας, της 'Αγγλίας, των Μεγάλων Δυνάμεων, όλου του έθνους. Ο Θεόδ. Δηληγιάννης, άντι να καταπραΐνι την ψυχική έκεί- νη παρκαία, τη φροσύσε να φουντώση περισσότερο, με τους λόγους νη και τ' άεθρα του στην «Πρωϊά»... Ο πόλεμος κατά της Τουρ- κίας εκηρύχθη, οι 'Ελληνες του 1886 έπαθαν τις γνωστές από την ιστορία συνοριακές συμφορές και πήραν τα πρώτα μαθήματα ύπομo- νής και καρτερίας.

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

«Σαράντα χρόνια ο άνθρωπος ύποφέρει από την καρδιά του κι' από και και πέρα απ' το στομάχι του.

Ο άνθρωπος δείχνεται μεγαλύτερος στην πτώσι του, όπως κι' η σελήνη στη δύσι της.

Η ζηλοτυπία είναι η άσχημη θήκη, δ- που φυλάγεται το ξίφος του έρωτος.

Ο άνοητος μπορεί να έμπνέεται, αλλά ποτέ δεν δημιουργεί.

Ο έρως είναι τυφλός. Η φίλια κλείνει τα μάτια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΥ ΠΟΗΤΟΥ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Πώς έγραψε τον 'Εθνικό Ύμνο. Η κρίσις των συγχρόνων του. Πώς δεν τον έδιάβασε ο Βύρων. Η άγανάκτησι του ποιητή κατά την πολιτορία του Μεσολογγίου. Η άναγκαστική νη- στεία του. Αντί των περιστεριών, έληές και ψωμί. Η άλ- θινή ιστορία της «Φαρμακωμένης». Το είδύλλιο της με τον πειστή. Τα τελευταία του χρόνια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τον «Ύμνο προς την 'Ελευθερία» ο έθνικός μας ποιητής Διονύ- σιος Σολωμός τον έγραψε κατά το Μάρτιο του 1823. Τον άρχισε και τον τελείωσε μέσα σε διάστημα ενός μηνός. Τον «Ύμνο» τον έθαυ- μασαν όλοι οι μεγάλοι διανοούμενοι της εποχής. Ο Ριγιάλδης έγραψε γι' αυτόν ότι: «Είνε η πρώτη και η θαυμασιότερα σελίς της νεωτέρας 'Ελληνικής ποιήσεως», ο δέ φιλόσοφος Βρούας ότι: «Η λυρική ποι- ησις διά του ύμνου έφθασε στον ύψηλότερο της βαθμίδ.»

Ο «Ύμνος» τυπώθηκε για πρώτη φορά στα 1824 στο Μεσολόγ- γι. Πριν όμως τυπωθί άκόμα, ο Τρακουιτης έπήγε ένα αντίγραφό του για να το διαβάση στο Βύρωνα. Άλλά ο μέγας 'Αγγλος ποιητής είχε πεθάνει πρό λίγων μόλις ημερών.

«Πόσο θα ένθουσιάζόταν— γράφει σχετικώς ο Πολυλάς— ο γενναίος Μπάρον, αν έβλεπε ομα στην 'Εθνική 'Αναγέννησι τα φω- ρεϊνά χαράματα της νέας 'Ελλη- νικής Τέχνης!...»

Η πολιτορία του Μεσολογγίου και η ήρωική άμυνα των πολιο- κωμένων έκανε καταπληκτική έν- τυπωσι στο Σολωμό. Η άγνωση του κατά την τραγική και ήπιή έκείνη περίοδο της έπαναστάσεως είχε φτάσει στο άσπροφύρητο. Ηε- νίτο κάθε τροφή, για να συμμε- ριστή τις στερησεις των πολιο- κωμένων. Μία πενή σελίδα του, στην όποια περιγράφει την κατά- σταςι των γυναικοπαίδων, τα δ- ποία, μετά την έξοδο, έγρασαν στη Ζάκυνθο, είναι από τις ήπιού- στερες, αλλά και τραγικότερες σελίδες που γράφθηκαν ποτέ.

Σχετικό είναι και το παρακάτω άνέκδοτο:

Μία μέρα ο Σολωμός ενώ κα- θόταν στο σπίτι του και σκαπό- ταν το Μεσολόγγι, από το όποιο άκούγοντουσαν την ώρα εκείνη κανονιοβολισμοί, είδε έξω από τον

ύπερθε του να στρώνη το τραπέζι για το γεύμα και να σερβίρη πε- ριστέρια.

—Άλατσο! του φώναζε ο ποιητής. Έβρεις πόσο πεινούν την ώρα αυτή στο Μεσολόγγι!... Δεν θέλω τα περιστέρια! Πήγαν να δώ- σουν το φαγητό μου στους φτωχούς...

Και ο κόμης Διονύσιος Σολωμός έπαινε την ήμερα εκείνη ψωμί ξερό κ' έληές...

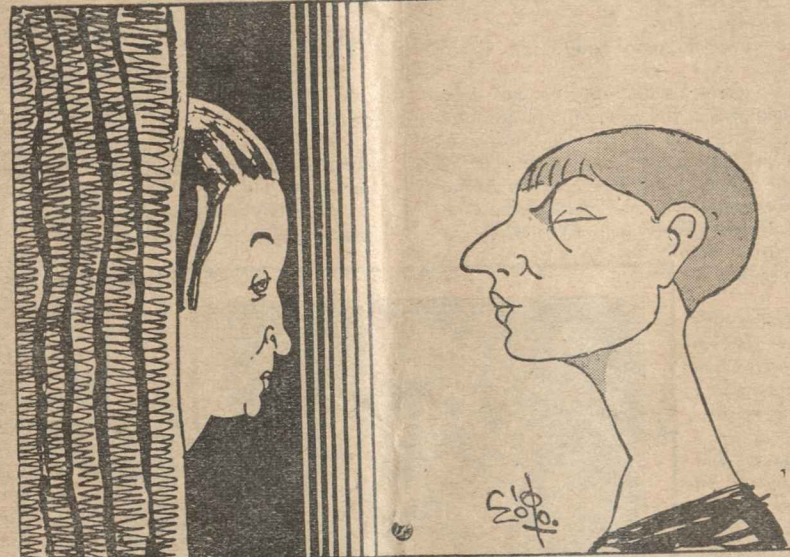
Η ύπόθεσις της «Φαρμακωμένης» του περιήχον τραγούδι του Σολωμού, το όποιο τραγουδούσαν όλες η όσμαντικές νέες του περα- μένου αιώνας, έχει ληφθεί απ' την πραγματικότητα. Η ώραία νέα Μαρία Παπαγεωργοπούλου, η όποια είχε άγαπήσει παρκαορα τον ποιητή, δηλητηριάστηκε «φοβούμενη μήπως από του πάθους τη σφοδρότητα κινδυνέψει η τιμή της.»

Όλος ο κόσμος σχολίασε την άφαιτομία της νέας ποικιλότερα και πολλοί την επέκριναν άσχημα. Και πάλι ο μέγας ποιητής την έξάγνισε με τη «Φαρμακωμένη» του, όπου κλείνει το στόμα των κα- κογλώσσων με ύπεροχους στίχους, σαν τους παρακάτω:

Σώπα, κοπέ! Θυμήσου πώς έχεις θυγατέρα, γυναίκα, αδελφή. Σώπα, ή μάθη κοιμάται στο μνήμα και κοιμάται παρθένα στήνη!...

Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Σολωμός κυριεύθηκε από μελαγχολία κι' άπογοήτευσι. Δεν σπιναστοφερόταν πειά κανένα, άποφένγε τον κόσμο κι' αΐτε στους καλύτερους φίλους του δεν έδία- βάσε τα ποιητά του. Μόνο τα μικρά κ' άσθα παιδάκια άγατούσε άκόμη κ' έπαυέλιθανε συχνά τη φάσι του.

«Αφιε τα παιδά έλθιν πρός με.» «Κατά τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής του— γράφει ο Πολυλάς— θάμπεσε πολ- λές φορές με τη ληητότητα του νού του. Έπαυα όμως, καθώς μιλούσε, γινώταν πο- νηδός μελαγχολικός κ' έλεγε στους φίλους του: «Ρούγοα θα σας αφήσω.»

Η κ. Κυβέλη και η κ. Μαρία Κοτοπούλη (Σκίτσο του κ. Σορ. 'Αντανιάδης)

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Πού βρέθηκες εδώ πάνω, κυρά;
—Αμή έλόγου σου, πού βρέθηκες;
—Εγώ ήρθα να προσκινήσω τόν 'Αη-Λιά.
—Κι' έγω ήρθα να τ' ανάψω το καντήλι του...
—Και ξεκινάς απ' το χωριό, γρηά γυναίκα, τόσο δρόμο και τόσο ανήφορο;

—Πάλι να μείνη το καντήλι σβυστό; Κάθε Σαββατόβραδο, πού λές, γυρίζω με τη μπουκάλια μου στις νοικοκυράδες του χωριού και μου ρίχνουν μέσα καθεμά από ένα ροί λάδι—πες έχω με την αράδα—και την Κυριακή ξεμερώνοντας ξεκινάω κι' έχομαι. Γεμίζω καλά το καντήλι κι' αφήνω και τη μπουκάλια στη γωνιά, γιατί δεν λείπουν στρατοκόποι, λοτόμοι, βοσκοί, πού φροντίζουν και τη ξαναγεμίζουν...

—Πότε δεν ήρθε σβυστό το καντήλι. Ξανακαινούργιο το φυτίλι του μονάχα, γιατί άλλωστε θα σβύση. Παίρνω την άδεια τη μπουκάλια—γιατί έχω πού λές δυό—και γυρίζω πάλι στο χωριό.

—Κι' όταν δεν θα μπορείς πιά ν' ανεβαίνεις;

—Πές το ντέ. Θέλες να πής, σαν πεθάνω τι θα γίνει ο 'Αγιος; 'Ε, από τα πόδια βλέπω κίνα-δυό πού με κιντάνε για να δουν πώς πάν τα κότσια μου. Μά τις κιντάω κι' έγω κατάματα και λέω και το ξόρυ μου...

—'Εγώ, να ήμουν σαν κι' εσένα, θάμωνα εδώ για πάντα κι' αντ' ν' ανεβαίνα μιά φορά τη βδομάδα θα κατέβαινα.

—'Ετσι τόκανε ο κακομοιρός ο πατ' 'Ανανίας—Θεός σγαρόστονε—, μιά στά βουτερά μιά τα χάλασε κι' αυτός. Τόν έφραγ' η άμαρτία.

—Τι ήταν αυτός ο 'Ανανίας;

—Ο 'Ανανίας, πού λές, ήτανε παπα-καλόγερος. 'Εμενε στο μετόχι του μοναστηριού πού είνε δξω από το χωριό μας. Κάθε τόσο τόν παίρνανε κι' ερχόντουσαν να λειτουργήσουν στον 'Αη-Λιά. 'Ενας λεβεντόπαιδας ίσα με κεϊ πάνω. Τό ντουρέκι δεν τοίλειε απ' τόν όμο. Μιά μέρα θυμάμαι—Θεός σγαρόστονε... Μιά φορά, πού λές, λοιπόν, εκεί πού λειτουργούσε, βλέπει απ' το παραθύρου του ένα λαγό. «Μέ συμπαθέτε, ειλογημένοι, μάς λέει, να χτυπήσω το λαγό και γυρίσω. Μην ξεχνάτε πού μείναμε.» Και φρούστ, πετιέται δξω. Σε λίγο άκούμε μπαμ μία, και γυρίζει με το λαγό. Τόν κρεμάει στο καρφί μαζί με το ντουρέκι του και μάς ρωτάει: «—Πού μείναμε;» «—Στό αντίλαβου», τού φωνάζουμε έμεις. Κι' έτσι άποτελείωσε τη λειτουργία, και βουτερά σου κάναμε ένα γλέντι τριούβετο. Σάν ανέβαινε κάθε λίγο για να λειτουργήσω, μάς ελπε μιά μέρα:

—'Εγώ θα διορθώσω το κεϊ και θα μένω άπάνω. Όποιος θέλει, άς έρχεται να με βοήσκει.

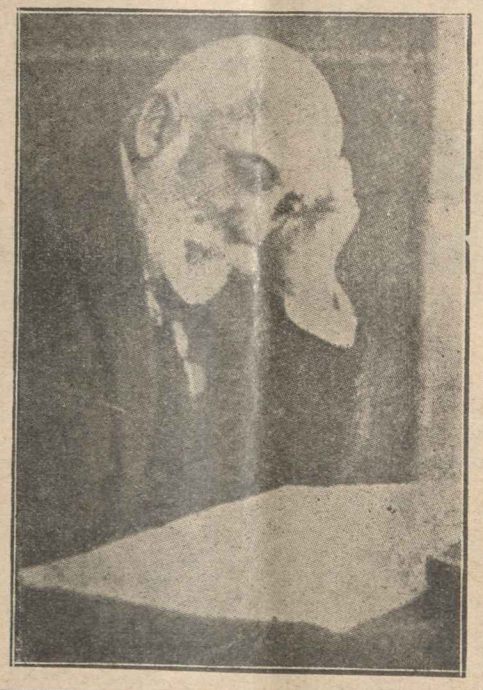
—'Ετσι και τόκαμε. Και μόνο λίγες μέρες, στη βιοχημειονιά κατέβαινε κι' έμενε στο χωριό.

—Ο πάτερ-Ανανίας, πού λές, είχε ένα κακό, ήτανε άπρως λιγάκι, μά όταν βρισκότανε στά καλά του ήτανε γλυκομίλητος, καλός συμβουλάτορας, τίμιος άνθρωπος και γραμματισμένος παπάς.

—Όλες η φαμίλιες τόν αγαπούσαν. Μά λίγο-λίγο άγάτσησε κι' αυτός τις φαμίλιες. Και πούος έξερε πώς συλλογίστηκε κι' ελπε μιά μέρα μέσα του—κάποιος διάβολος θα τού τ' αφηρίζε το δίχως άλλο στ' αυτό:

—Μωρέ, τί ζωή είν' αυτή πού κάνω; Δεν ξεκαλογερώ ναχώ κι' έγω φαμίλια, να ζήσω σαν άνθρωπος, να ίδω και παιδιά κι' άγγόνια, να ίδω και καλά γεράματα, πού θα φορήσω καμιά όρα και θα με φάνε τα δονα;

—Αυτό ήτανε. Σε κάποιον τού ελπε, εκείνος πάλι τού ελπε σε κάποιον άλλον και τ' άκουσε άγάλια-άγάλια

Ο κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου

όλο το χωριό.

—Τά μάθατε; Ο 'Ανανίας θα ξεκαλογερένη, θα γίνη πάλι άναστάσης κατά πώς ήτανε...

—Άλλοι έλέγαν πώς δεν γίνεται αυτό, άλλοι έλέγαν πώς γίνεται. Τέλος πάντων, μιά μέρα μάς λέει καθαρά και έάστερα:

—'Εγώ θα λείρω για κάμποσον καιρό. Θα πάω στο μοναστήρι μου κι' βουτερά στο Δεσπάτη μου, γιατί τ' αποφάσισα να ξεκαλογερέσω.

—Πήγε, πού λές, μά ο Δεσπάτης τόν άποττήρε. Πάει και στο μοναστήρι. Ξεμοναχιάζει τόν Γούμενο κάτω στο κελλάρι και τού λεί το και τού.

—'Αγριεύει ο Γούμενος και σου τόν άρχίζει στο βουίδι, τόν δάχνει και τόν κάνει ρεζίλι.

—'Α, έτσι είσατε; φωνάζει ο 'Ανανίας. Κι' έγω λοιπόν ξεκαλογερένω μονόξος μου.

—'Αρπάξει ο καλός σου απ' τόν τοίχο τη γαυαλίδα—ο Γούμενος τα χρειάζεται και σημώχτηκε στη γωνιά—και δίνει χαρά με τα γένεια του, χαρά άλλη στά μαλλιά του.

—'Αρπάζει και τόν ντουρέκι—ο Γούμενος τ' άπόχασε τώρα—πετιέται μιά στην άλλη τή μοναστηριού, στη δάφνη άπαλάτου, λοξέει, βγάζει τη σκούφια του, την πετάει ψηλά, της δίνει μπάμ μιά και την κάνει κόκκινο.

—Αυτό ήτανε πού τόν έφραγε. «Όλα κι' όλα, μά ποτές δεν έφραζε να πυροβολήση τη σκούφια του.»

—Γύρισε στο χωριό, φόρεσε τα χωριάτικα, άνοιξε ένα μαγαζάκι, παντρεύτηκε—και πάλι δεν γνώριζε πώς με το χέρι του ξεκαλογερένη, βουτερά τα μάθαμε—έκαμε παιδιά, νοικοκύρης πρώτης.

—Μά ο έξ' από δω φύλαγε την πισινή. Σοι τόν άφηνσε καλά-καλά να ξεθαρευτεί και βουτερά τούδωκε στ' αυτιά. Ξεκάλησε τού σπύ του και στά βουτερά πέθανε κι' αυτός. Τί ήθελε να νουφρελήση τη σκούφια του; Αυτό ήτανε...

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μιά μέρα άξιζει περισσότερο από τρεις η αυτόν πού ξέρει να τη χρησιμοποιεί καλά.

—Η δυστυχία μπαίνει σ' όποιον πόδα βάλ άνοχητή.

—Ο μεγαλύτερος φεύτης είνε αυτός πού μάλαί όλοένα για τόν εαυτό του.

—Ο άνόητος, όσο περισσότερο γελούνει μαζί του, τόσο πού πολύ αυτοθαυμάζεται.

—Όπως τó νερό δεν μπορεί να κρατηθή στά ψηλά βουνά, έτσι και τó μύσος δεν μπορεί να διατηρηθή πολύ στις μεγάλες καρδιές.

—Να φοβάσαι αυτόν πού σε κακολογεί μυστικά και να φυλάσσου από αυτόν πού σ' έπαινει στον κόσμο.

—Όποιος δεν ινώνεται πολύ, έλάχιστα ύποφέρει στην πτώση του.

—Να μεταχειρίζεστε τις σκέψεις σας όπως τους ξένους σας και τις επιθυμίες σας όπως τα παιδιά σας.

—Άνθρωπος πού χωρίς άξια κατέχει μεγάλο άξίωμα, μοιάζει με νάνο πού φορεί ρούχα γίγαντος.

—Όποιος άνοίγει την καρδιά του στη φιλοδοξία, την κλείνει στην ήσυχία.

—Μη χρησιμοποιείς, δ,τι ύποψιάζεσαι και μην ύποψιάζεσαι, δ,τι χρησιμοποιείς.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

(Τό ύφος του, ή κωμωδίες του και τ' άστεία του)

Η θανιάσες παραστάσεις στο «Κεντρικό» τών «Πίτσκις» έδωσαν άφορμή να συζητηθή στους φιλολογικούς μας κύκλους και ο Καραγκιόζης. Θέμα της συζητήσεως ύπηρξε, άν ο Καραγκιόζης μπορεί να βγή απ' τó λαϊκό του έπίπεδο πού στέκεται και ν' άνεβή σε ύψηλότερο. Με μιά λέξη: Να εξελιχθή. Ποιος ή ποιό δηλαδή θ' άποφάσιζαν να εργαστούν στα σοβαρά για ν' άνακαινώσουν τó θέατρο αυτό τών σκιών, μελετώντας τις έλλειψεις του, σπούς ήρωές του, στο φωτισμό του, στη σκηνοθεσία του και πού πάντων γράφοντας έργα κατάλληλα για νά διδαχτούν από τις σκίες αυτές πού έπ' ένα και πλέον αιώνα έπλησαν στην 'Ελλάδα τη θέα ζωντανών ήθοποιών και διεσκεδάσαν τόσες γενεές. Στήν εποχή άλλοστε αυτή, πού κατάφεραν στον κινηματογράφο να μάς ζωντανέψουν άλλες γρομμές σκισσογράφων και νά μάς παρουσιάσουν στον πάλι τά περίφημα Μία—μάους, δέ βλέπω τó λόγο γιατί ο Καραγκιόζης πρέπει να μείνη άνεκμετάλλευτος.

Ξέρω βέβαια, πολλοί θα μου πουν πως ο Καραγκιόζης δεν είνε 'Ελληνας ήρώτης και συνεπώς πώς δεν μπορούμε ν' άσοληθούμε με καπτι πού μάς έδωσαν οι γήενοι ήρωοί μας της 'Ασίας. 'Αλλά τó επιχείρημά τους είνε έντελώς άστηχυλο, ένόσφ ο Καραγκιόζης έπιλογογραφήθηκε από τόσο καιρό κι' έγινε νεοέλληνας με τά όια του και ένσφ όλο τó περιβάλλον, μέσα στο όποιο κινείται, μόλις θυμείς, με τó Σεράι τού Πασά και τó Βελή—Γκέκα, την παλιά του κωμωδία.

Κι' άφήσει, άς διηγηθούμε εδώ με δυό λέξεις τó θρύλο του:

«Ένας πασάς, λένε, πού ζούσε στά βάθη της 'Ασίας, επρόσταζε κάποτε να τού χτίσουν τó παλάτι του.

Μά, μεταξύ τών χτιστάδων, βρισκόταν κι' ο Καραγκιόζης, ο όποιος με τ' άστεία του έκανε τους άσους χτίστες και τους ήρώτες να ξεκαρδίζονται στά γέλια και να παραπάνε τη δουλειά τους, σε τρόπο πού τó χτίσιμο δεν προχωρούσε καθόλου.

Ο πασάς τότε έταροφύλαξε και μόλις ελπε τή συμβαίνει, επρόσταζε και χρέμασαν τόν Καραγκιόζη. Και τó παλάτι χτίστηκε.

Όμως ο πασάς στην άνάμνηση τών άπειρών τών Καραγκιόζη, έμεταγρόλησε τόσο πολύ, πού έπεσε βαριά άρρωστος. Κάποιος τότε για νά τόν διασκεδάση, βρήκε τó θέατρο τών σκιών κι' έθέλε ως πρωταγωνιστούν πρόσωπα τών Καραγκιόζη. Και κι' αυτό τó μέσο ο πασάς έγινε καλά. 'Από τότε σ' όλη την Τσερκία άπλώθηκε τó θέατρο τών σκιών κι' από τότε Τούρκους τó ήραμε κι' έμεις.

Με την ίδια εύχαρεια, άς ξεκατοιάσουμε τις κωμωδίες τού Καραγκιόζη από τó σημείο πού τις έφεραν ο περίφημος Μόλας, κι' άς λάβουμε απ' όλη μας την περιλήψη μερικών απ' αυτές. 'Ας άρχίσουμε από τόν «Ψευδοκάματο»!

Ο Χατζηαβάτης, στη φτώχεια του, έσκέφτηκε να ζητήσει ένα δάνειο απ' τόν Καραγκιόζη. Ο Καραγκιόζης, στη φτώχεια του, έσκέφτηκε κι' αυτός να ζητήσει ένα δάνειο απ' τόν Χατζηαβάτη. Συναντώνται. Ο Χατζηαβάτης άρχίζει πρώτος. Ο Καραγκιόζης άρνείται.

Ο Χατζηαβάτης προτείνει να κάνουν κανένα έμπόριο μαζί.

—Τι έμπόριο;

—Νά σου σφραγίσω τά μάτια με ρετσίνα, λέει ο Χατζηαβάτης, και να σέ πάω να ζητανέψουμε.

—Συμφωνώ, τού άπαντά ο Καραγκιόζης.

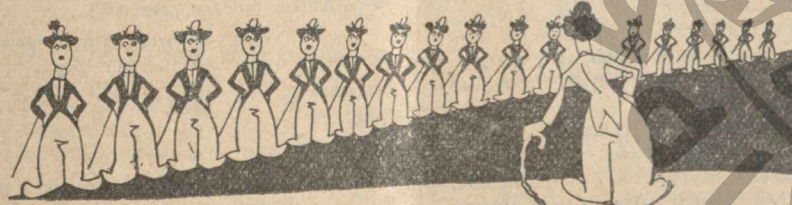
Και πηγαίνουν. Ο Χατζηαβάτης ζητεί έλεημοσύνη για τόν άρρωστο. Ο Καραγκιόζης ζητεί έπισση με τó δικό του τρόπο. Ρίχνει δηλαδή μια πέτρα και σπάζει τά τζάμα του σεραφίου. Ο Βεζύρης πυροσταφείας.

Ο Καραγκιόζης τόν άπολύνει από τó σεράκι και τού γυρίζει πεντακόσιες λίρες. Ο Βεζύης όμως τόν μετράει στις πέντε τόν πεντακόσιες κλωτσιές.

Ο Χατζηαβάτης μόλις τόν βλέπει έξω, τόν ρωτάει τί έκανε. Κι' ο Καραγκιόζης τού λέει πως πληρώθηκε με τó παραπάνω και τόν στέλνει να πάει κι' αυτός τó μεριόλι του.

Άλλη κωμωδία είνε ο 'Ο ύπνότης τού ξεπασμένου έρασττή:

Ο Γέρο—Μεμετάσης έχει ύπνότητη πού τόν Καραγκιόζη πού είνε πάντοτε πενταπέντες. Τόν στέλνει ν' άσολήση καλώς και κακά βρεσέ. Ο Καραγκιόζης πηγαίνει στον Μπαϊράμ—Μανώλη τó μπαζούλη, ο όποιος

τόν ύποδέχεται με κλωτσιές. Σακατεμένος απ' τó ξύλο, δηγείται στον άφέντη πού την άποτυχία του. Ο Μεμετάσης τώρα πρόκειται να παντρευτή, καθώς λέει, την κόρη τού Βεζύρη. 'Αλλά ο Καραγκιόζης τού παρατηρεί πως δεν τόν θέλουν στο σεράκι, γιατί ξεφούν πώς είνε κατεστραμμένος. Κι' ο Μεμετάσης τού δίνει ένα γράμμα να τó πάη στο σεράκι να τó διαβάσουν και να ίδούν πως είνε πλούσιος. Ο Καραγκιόζης φτάνει με διάφορες πονηριές ως την κόρη τού Βεζύρη και πλέκει τó εγκώμιο τού άφέντη του.

Η Χαϊρεντίε—έτσι τη λένε τη βεζυροπούλα—άφηνει και κλέβεται απ' τόν Καραγκιόζη, ο όποιος την κοινάει στο δρόμο για νά κοινήσει πώς πάει άμαξάδα. Φτάνουν στο σπίτι τού Μεμετάση, μιά μικροστά στη μίζερια πού βλέπει η Χαϊρεντίε, τρέπεται εις φυγήν. Ο Καραγκιόζης τότε σβύνει τά φώτα και στο σκοτάδι μιμείται τη φωνή της Χαϊρεντίε, χειροτονεί τó Μεμετάση για νά ξεθυμάνη και φεύγει κι' αυτός.

Τίσις όμως ή δύναμι τού Καραγκιόζη να μη συνίσταται στην ύπνότητη τών έργων πού παίζει, αλλά στα άποδοτά του. Ποέται όμως κανείς να είνε τυχερός να βρεθή σε βραδιά τού «Λίγ' απ' όλα», ο Καραγκιόζης, μιά βδομάδα νηστικός, μονολογεί σε ύφος 'Αμύλειου:

«—Είνε ζωή λοιπόν αυτή; Για φαντάσου, σ' ένα τέταρτο θά πεθάνω. Και δέ με νοιάζει τίποτ' άλλο, μά πού θα με πύανε στο νεκροταφείο και θα με χοροιδούν οι άλλοι πεθαμένοι.

Θά μου λένε:

—Μωρέ, κι' εδώ νηστικός μάς ήρθες; Φτού! να χαθή!

Πρέπει λοιπόν να δώσω τέμνα στη ζωή μου, προτού πεθάνω νηστικός. Να πάρω ένα μπιστόλι, να δώσω μιά κομποκυριά εκεί (δείχνει τó κεφάλι του) να πίν τα μανά μου στον άέρα. 'Αλλά αν είχα μπιστόλι δέ θα τó πούλαγα; Μπά! Θα σκοτανόμωνα πρώτα και κατόπιν, αν έβρσκα συμφέρον, τó πούλαγα. Μά πάλι, άσχημος θάνατος ο σκοτομομός. 'Αποφάσισα λοιπόν να πέσω στο παγγάδι να πελώ. Έκανα τά πατεριά μου κι' έτοιμαστικά

να πέσω. 'Αλλά κάνω έτσι κι' είδα πως είχε νερό μες στο παγγάδι. Μωρέ, αν πέσω μέσα να πινώ, θα βρωχώ και θ' άρπάξω καμιά ποτίνα!»

Και τέλος καταλήγει πως μιά πού τó πήρε άπόφαση ν' αυτοκτονήση, προτιμώτερο είνε να μη σέ κανένα χαρμάνιο και ν' άρπάξη όλα τά λουκούμια. Να φήη καμιά σφραγισμένη και να σπάση. Να πεθάνη από λουκουμοθάνατο.

Σε άλλη σκηνή έπειτα δηγείται στο Χατζηαβάτη τó ξύλο πού έφαγε απ' τόν κωμωδία και τους δαυμούς τού χαρμάνιου κι' άρπάξει γιατί δεν τόν άφρασαν ν' αυτοκτονήση.

—Βρε βλάκα, τού λέει έκείνος, δεν καταλάβαινες γιατί σέ δέσανε; Σε δέσανε γιατί έφαγες τά ξένα λουκούμια.

—'Α, βρε γι' αυτό με δέσανε; Κι' έγω νόμιζα πως με δέσανε γιατί θέλησα ν' αυτοκτονήσω, ένώ ήμουν χαρμάνιος στην κοινάνα.

Σε άλλη πάλι σκηνή μιλάμε τó Κολιητήρη, τó γιού του, πού τού χάλασε τó μακρύ του παλαιοκτελείο του.

Κι' ο Κολιητήρης πού άπαντά πως «η μητέρα του τó έβασε στο κατέτσι να χρησιμοποιήη ως γούλα της κόττας!»

Τελευταία άπαντά στο Μπέη, πού τόν έπληε στην σπηραία του, και τόν μιλάει πως δεν έφτασε.

—Μά τί να σου κάνω, άφέντη; Έχει πολλές δουλιές τó σπίτι σου. Συνατά πού πού, πού λές: «Μόλις τά ρούχα τού ήπνούεσας.

Μαζώνω τά ρούχα, πού λέει «Πά» τόν καφέ σου!» Πέρον τόν καφέ μου, πού λέει «Σταφύρα να φάμε!» Τρώμε, πού λές: «Σταφύρα να κοιμηθούμε!» Κοιμόμαστε, πού λές: «Πες τόν χαφέ σου, πές τó πατί σου, φάε!» Μά τί να σου κάνω, άφέντη; Από χέρια έχω ε' καμμένος. Τί να προστάξω;

Έδωσα έτσι σύντομα τó ύφος τού Καραγκιόζη, μά να τó έχουν απ' όλη τους όποι θα ήθελαν ν' άσολήσουν μαζί του και ν' άποφασίσουν αν πρέπει ν' άλλάξω, να εξευγενισή, ή να μείνη έτσι λαϊκό και ποπύλαγο;

Σ.—Σ.—

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑΣ

Δεν θα παρακολουθήσω ξέφτος τις Μεγάλες 'Ιπποδρομίες με την ευθυμία που είχα από τραπέζια! Δεν θα ξαναδώ, αλλοίμονο, σ' αυτές τη μικρή μου εξαδέλφη Φατμά, την κόρη του γηραιού στρατηγού Β..., η

οποία συνδυάζει με την αλλόκοτη 'Αλγερινή ομορφιά της όλες τις χάρες μιας νεαρής 'Αγγλίδας που αγαπάει με πάθος τις 'Ιπποδρομίες.

Όσοι παρακολούθησαν από τραπέζια το Γκραν-Πορ των 'Ιπποδρομιών, είναι αδύνατον να μη είδαν και να μη θυμούνται τη μικρή μου 'Εξαδέλφη Φατμά. Καθόταν σ' ένα τραπέζι της πίστας, γεμάτο λουλούδια και τραβούσε τα βλέμματα όλων, σαν μαγνήτης.

Εγώ, φτάνοντας στο 'Ιπποδρόμιο με την συντροφιά μου, μονάχα αυτήν είδα. 'Η αλήθεια εν τούτοις είναι, ότι πριν από μένα την διέκρινε ο φίλος μου 'Οκτάβιος Μ.... Τό πράγμα όμως είν' ετεξήγητο. 'Εγώ ήμουν απλώς δεύτερος εξαδελφός της, ενώ αυτός ήταν ινστιτούτ της....

Θυμάστε πόν έλεινε καρό έκεινής της ημέρας; 'Ενώ το πρωί ο καιρός ήταν λαμπρός, ξαφνικά το απόγευμα ο ουρανός έγινε κατάμαυρος και μια τρομερή μπόρα ξέσπασε, η οποία αναστάτισε όλο τον κόσμο που βρισκόταν στο 'Ιπποδρόμιο.

Σε λίγο όμως, πάλι ο καιρός καλτέρεσε. Ο ήλιος διέσχισε τα σύννεφα, τα διέλυσε και η καλοσύνη απλόηθη λαμπρή.... Τη στιγμή που ο ήλιος ξαναπαρουσιάστηκε, εγώ γύρισα τα βλέμματά μου προς την Φατμά.

Στεκόταν τώρα όρθια, λιγερή μέσ' στο σφιγμένο γύφο από τη μέση της αδιάφορής της, ρομπεντική με την υπέρση ομορφιά της. Πικρή ξανθή κόμη πλαισίωσε το μέτωπό της, κάνοντας ακόμα πιο ζοφρά, την έκφραση του προσώπου της....

Α! είχε όμοιο ο πατέρας της ο στρατηγός που ήταν περιήφανος γι' αυτή!... Καμιά άλλη γυναίκα δεν την ξεπερνούσε στην ομορφιά. 'Η ώρα ήταν πενή τρεις και μισή. Άξαφνα σιωπή επικρατούσε στο 'Ιπποδρόμιο. Τά άλογα ήσαν έτοιμα να ξεκινήσουν. 'Εκείνη τη στιγμή η Φατμά μας διέκρινε κι' ο στρατηγός μας χαμάρησε φιλικά με το χέρι. Ο 'Οκτάβιος χλωμάσε από την εντύπια του.

Έπειτα τά άλογα ξεκίνησαν και τα βλέμματα όλων μας προσηλότησαν σ' αυτά... Μονάχα ο 'Οκτάβιος δεν παρακολούθησε καθόλου τον αγώνα, γιατί, όταν η 'Ιπποδρομία τελείωσε, με ρώτησε:

— Ποιος ήρθε πρώτος;
Ο φτωχός μου φίλος... Δεν είχε προσέξει όλη αυτή την ώρα τίποτε άλλο εκτός από την αγαπημένη του Φατμά. Ήταν τρισευτυχισμένος γιατί την αγαπούσε, όπως αυτή ήταν εύνησιμη, γιατί τον αγαπούσε....

Αλλοίμονο όμως!... 'Η εντύπια τους δεν έμελλε να βαστάει πολύ.

Έπειτ' από λίγες μέρες, ο 'Οκτάβιος, ο οποίος ήταν αξιομακάρος του 'Ιπποδρόμου, προεβίβασε και ταπεινήθηκε ως δικηγόρος μιας νέας Σπαρτιάδας στο 'Αλγέρι.... Και έπειτα από λίγες μέρες ακόμα, έβ' απόγευμα, καθώς η Φατμά θέλησε να περπατήσει στην έσοχη ένα φράχτη, το αλογό της σκόνταψε και η δυστυχισμένη νέα σφαίριστηκε κάτω άναίσθητη. Την μετέφεραν άμέσως στο σπίτι της μ' ένα σοβαρό τραύμα στο πόδι της. Όταν η Φατμά άνοιξε τα μάτια της, βλέποντας από πάνω της τον πατέρα της γεμάτον αγανάκτηση, τον είπε γιά να τον ήσυχάσει:

— Δεν είναι τίποτε... Τίποτε. Θέλω μάλιστα να μη γράφεις στον 'Οκτάβιο τίποτε.... Δεν θέλω ν' άνησυχήσει....

Του κόπον η γενναία κόρη επανελίμβανε πως δεν είχε τίποτε... 'Η κατάσταση της επιδεινώσανταν διαρκώς. Το τραύμα της είχε προσει και έπρεπε άρθον πιο, που τίποτε δεν μπορούσε να το σταματήσει. Στο τέλος οι γιατροί άναγκάστηκαν να της κάνουν παρακεντήσεις και να της τραβήσουν το λεπτό της δέρμα με βελόνες. Ο στρατηγός διατελούσε πια σε απόγνωση. Ωστόσο, η Φατμά προσπαθούσε να τον παρηγορήσει και του έλεγε χαμογελώντας:

— Μα γιατί κόνεις έτσι; Δεν είναι τίποτε. Με-

ροιά κεντήμα-
πα στο γό-
νυτο....

Αλλά κι' η
παράξενη
τήσεις δεν έ-
φεραν κανένα
άποτέλεσμα.
Τό πρώτο έ-
ξασκολούθησε
να παραμένει.
Πέρασαν δύο
μήνες και η
κατάσταση της
Φατμάς ήταν ή ίδια... 'Η δυστυχισμένη νέα είχε
χίσει τώρα ν' άνησυχή και να γίνεται νευρική. Γέλοια βέβαια με-
ζες φορές, αλλά τό γέλιο της ήταν βεβαιωμένο.

— Τι τα θέλετε; Έλεγε. Θά χρειαστεί καινούριο.

Η ίδια όμως του καινούριου έκανε έξω φρενών τον στρατη-
γό, όμως, είχε δειχό η γενναία κόρη, γιατί τό καινούριο ήταν πια ο
ναγκάιο. Αυτό άλλωστε διεκρούσαν και οι καλύτεροι χειρουργοί, οι
οποίοι συγκρότησαν επίτηδες συμβούλιο. Είπαν, ότι έπρεπε ν' άνα-
τήσουν με τό καινούριο τό κακό στη ρίζα του... Έτσι όμως, δεν έμ
κατέστρεφαν πια την επιδεξιμάδα, αλλά και τις σάρκες.

Ο στρατηγός όμως δεν ήθελε ν' άκουση τίποτε....

— Θά ύπαρχει, έλεγε, καμιά αλοιφή, κανένα ύγρο.... Άδωκα
να μη βρισκεται τίποτε....

Η Φατμά φάνηκε πιο συνετή άπ' τον πατέρα της και με σπεί-
τητα άφησε να της καινούριον τό όραό της πόδι. Υπόφερε βέβαια
πονομέρα, αλλά ούτε ένας στεναγμός δεν έξφυγε άπ' τό στόμα της.

Μά και τό καινούριο δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα. Τότε έγινε
και νέο ιστορικό συμβούλιο, του οποίου η άπόφασις ήταν τρομερή. Η
Φατμά τότε μόνο θα ρήγνυε άπ' τό θάνατο, αν της έδωκαν τό πόδι.

Μέλις τό άκουσε αυτό, ο στρατηγός μόνωσε σαν θηρίδι.

— Ποτέ!... Ποτέ!... φώναζε. Λένε ψέμματα! Οι γιατροί άπ' το
γαιδούρα... Δεν κόβουν έτσι τό πόδι μιας νέας κοπέλλας... Να έ-
χουν τό δικό μου πόδι, τό παραδέχομαι.... Και τά δύο μάλιστα....

Και ο γηραιός στρατηγός έξασκολούθησε να λείη άνησυχή, ότι
οποίος σε λίγο προσετέθησαν κι' η άνοχη της του 'Οκταβίου, ο οποίος
μαθαίνοντας την κατάσταση της μηνστής του, είχε επιστρέψει στο
πρελόδες άπ' την 'Αφρική... Παρενονεύτο γιατί δεν τον είχαν έλ-
ποήσει εγκαίρως. Τα έβαζε με τους γιατρούς, οι οποίοι είχαν έλ-
πει να προχωρήσει τό κακό. Όχι, ήταν άδύνατο να φτάσει τό πράγ-
μας εκεί....

— Ναι, έλεγε κι' η δυστυχισμένη νέα. Θέλω κι' εγώ να ζήσω...
Τό θέλω, γιατί σ' αγαπώ, πατέρα μου... Τό θέλω, γιατί ο' άπαλή
'Οκτάβιος....

Μά, χαμηλώνοντας ξέσπασε τη φωνή της και με δάκρυα σπεί-
πη, έξασκολούθησε:

— Θά μ' αγαπάς, 'Οκτάβιος, όταν μου κόψουν....

— Σωπα, τη διέκοψε ο 'Οκτάβιος, ο οποίος έ-
ναρριζήσε με την ίδια του ακροτηριασμού. Μια
τά λές αυτά!...

— Να είσαι γενναίος, φίλε μου! τοι άπάντησε
η Φατμά. Φοβάσαι τη λέξη, που δεν φοβάται την
το πράγμα.... 'Αλλ' ός μιλήσουμε σοβαρά!... Θέ-
μ' αγαπάς ακόμα, όταν μ' άκροτηριασούν;

Βέβαια θά την αγαπούσε!... Θά την αγαπούσε
πάντοτε, αιώνια! Τόσο την αγαπούσε....

Και ο άκροτηριασμός έγινε....

— Λοιπόν, γιατί; ρωτήσαμε έπειτα από λί-
γες μέρες ένα διάσημο χειρουργό, τη στιγμή που
έδωγανε άπ' τό δομάτιο της Φατμάς.

— Τι να σάς πώ; μάς άπάντησε αυτός με
στενοχώρια. Υπάρχει κάτι που έμποδίζει την έλ-
γή να έπουλωθή.... 'Η σάρκας έξασκολούθησε να
είνε άσφαιρική.... 'Η άσθενής ανόρεξη διαρκώς
κάποιον σκέμης την βασανίζει κι' αυτό γενο-
μενί την κατάστασή της.... Ηρθε να τη ρω-
τήσετε.

— Άμα τη ρώτησε σχετικώς ο πατέρας της,
Φατμά του άπάντησε άμέσως και χωρίς πε-
σοφίες:

— Θέλω να παντρευτώ....

— Βέβαια, βέβαια, κόρη μου, της άπάντησε ο
στρατηγός. Θά παντρευτής μόλις γίνεις καλά....

— Όχι, θέλω να παντρευτώ άπο τώρα....

Και, καθώς είχε τά λόγια αυτά, τά μάτια της
φωτίστηκαν από μια αλλόκοτη λάμψη, θαρρείς και

Ο συγγραφέας του διηγήματος
Ζαν Ρισπέν

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

(Δικά μας και ξένα).

Στην 'Αγγλία άλλοτε, τη δεύτερη μέρα του Πάσχα, ο σύζυγος έσφιγγε τα παπούτσια της ανήλικης του και γιά να της τα ξαναδώσει, άπατούσε την καταβολή όρισμένου χρηματικού ποσού.

Επίσης την ίδια μέρα, στα άριστοκρατικά Λοντρεζία σπίατα πρωί-πρωί οι υπηρέτες έμπαιναν στον κοιτώνα του κυρίου τον, τον περιέφεραν σ' όλο το σπίτι και κατέληγαν στην κούνια, όπου τον τοποθετούσαν επάνω σ' ένα τραπέζι κι' έπειτα τον προσκυνούσαν.

Τό βράδυ πάλι πήγαναν στο δωμάτιο της κυρίας τον και της έ-
κavian κι' αυτής τά ίδια, χωρίς ούτε αυτή, ούτε ο σύζυγός της, νάχη
το δωμάτιο να διαμερηνηθή.

Στην Περούβια ή δεύτερη μέρα του Πάσχα είναι άφιερωμένη
προς τιμήν του λεγόμενου «Χριστού που σεσημαίνον». Από την παρα-
μνή τά παλιά στην εξέδρες, σκαρτούν στους δρόμους λουλούδια
και σπάζουν τις πρόσομφες των σπιτιών.

Κατά την ημέρα της πετέτης, γίνεται μία παράλασις άγιών, ιερών
ήδη και μετεμετασχηματισμένων καταλλήλως, οι οποίοι ξεκινούν από την
έκκληση και μεταξεί των οποίων βρισκεται κι' ο Χριστός, καταξοχι-
σμός και καταματωμένος.

Τότε όλο τό κλήθος όμοι έναντίον του γιά ν' άγγίξει τά ρούχα
του και έπασχοληθεί διαπαιδαγώγος, πιστηματα, σπρωξίες, βλαστήμες
και ότι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί, μέχρις ότου ο Χριστός
ξεκινάει στην έκκλησία.

Τό Μ. Σάββατο, σε πολλά μέρη της 'Ελλάδος,
σπάζουν όλα τά παλιά πήλινα άγγεία, την ώρα της
πρώτης Άνστασεως.

Επίσης οι πολλές έπαρχίες, έκείναι που έχουν
άνθος, βάζουν τα πασχάλια αινά τους μαύρα.

Μετά τό Πάσχα στη Μακεδονία και άκριβώς
την έσοχη του 'Αγίου Γεωργίου, σπάζουν τις πόρ-
τες των σπιτιών με κλάδους βράτων και άλλων άγχα-
θωτών θάμνων.

Επίσης την ημέρα αυτή, οι Μακεδόνες τό θεω-
ρούν άσφαίτητο να ζυγιστούν, γιά να δουν πόσες
λίρες είνε.

Όταν ζυγίζονται, πρέπει να έχουν ένα μικρό πε-
τραδάκι στην τσέπη τους, γιά να είνε γεροί, σαν την
πέρα, όλο τό χρόνο.

Επίσης την ημέρα του 'Αγίου Γεωργίου, δένουν
κόντες στα περιβόλια και στην έσοχη τα κορίτσια
και τ' άγόρια, γιά να παντρευτούν έντός του έτους.

Τό έθιμο αυτό της κόνιας, τό έχουν και οι άόρακοι 'Ελληνες.

ΣΤΙΧΟΣ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Και τ' άνη που μοχολούει σε πασχάλιας κλωνάρια,
της παραμένης άνοιξης δεν είν' άπομεινάρια.

Κι' όσα τραγούδια σήμερα θ' άκούσεις από μένα,
δεν είνε λόγια άπ' τά παλιά κι' από τά περασμένα.

Μαζί ή καρδιά μου πασχάλια κάθε φορά π' ανθίζει
μ' άνη καινούργια τά παλιά κλωνάρια της στολίζει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

άναστασιάζουν κάποια μυστική έπιθυμία της ψυχής της.

Η δυστυχισμένη φρόδαν μίπως πεθάνει πριν παντρευτεί αυτόν που
αγαπούσε και δεν του χάρισε όλοκληρη την αγάπη της. Τό έξήγησε
άλλωστε από με λόγια, τά οποία μου είνε άδύνατον να τά ξαναπώ....

Ναι, ήθελε νά ζήσει, αλλά συγχρόνως, ξέροντας τον κίνδυνο που
έκτερχε ή ζωή της, ήθελε ν' άφήσει στον 'Οκτάβιο μια ανεξίτηλη ά-
νάμνηση της αγάπης της γιά να τη θυμάται σ' όλη του τη ζωή.

Και οι γάμοι έγιναν, γάμοι θάλαδροι και πένθιμοι.

Την άλλη μέρα, μετά τη νύχτα των γάμων, προσβολή τετάγουν έ-
πειτα τέρμα στη ζωή της Φατμάς.

Ο στρατηγός κι' ο 'Οκτάβιος, σαν άντρες που ήσαν, μύθρεσαν
ν' άντισταθούν στη δυστυχία που τους χτύπησε. Ωστόσο ο στρατηγός
γύρωσε μονομιάς και τό χαμόγελο δεν άνθισε ποτέ πια στή ηλικία του
'Οκταβίου....

Όσο γιά μένα, έξασκολούθη να κυλιέμαι στην τύρφη της Παρι-
σιέζης ζωής και θά έξασκολούθησε κάθε χρόνο να συγχάζω στις 'Ιπποδρο-
μίες, γιατί μου άρέσουν. Αλλά

ποτέ ή καρδιά μου δεν θά ξα-
νική την παλιά της ευθυμία.

Πάντοτε άνάμνησα στις άλλες
απόψεις νέες, που παρακολού-
θουν τις κούρες, φίλγος να ξε-
κρίσω την πεντάσοφη εξαδέλ-
φισ μου Φατμά, με τό κόπον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΛΙΚΩΝ

Ταλλεϋράνδους και Ναπολέον. Τό παράσημο και ή.... θεία
του εύγενούς. Τό κομπλιμέντο ενός αϊχμαλώτου. Πώς κατώρ-
θωσε ν' άνακτήσει την έλευθερία του. Τό κεντσομπολιό των
αυλικών. Ο 'Ο Ναπολέον Γ' και ο άπαιτητικός συγγενής του.
Απάντησις πληρωμένη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μία μέρα ο περίφημος Ταλλεϋράνδους πήγε στα άνάκτορα του Κε-
ραμαεικού γιά να συνεργασθή με τον Ναπολέοντα. Ο αυτοκράτωρ έ-
μως μόλις τον είδε, έσπρωξε νά τον έπαλησητη δομίσια και νά του
κάνη παρατηρήσεις με πολύ άπότοια έφος.

Ο Ταλλεϋράνδους στάθηκε άπέναντί του και τον άκούε, χωρίς
να μιλήσει καθόλου. Όταν όμως ο Ναπολέον έτελείωσε και θέλησε
να φύγει, ο μεγάλος πολιτικός γύρισε προς τους αυλικούς και τους
είπε άσκατα δυνατά, γιά ν' άκουστη από τον άπομακρινόμενο αυτο-
κράτορα:

— Άκούσατε, κύριοι; Δεν είνε κρίμα, έως τόσο σπουδαίος άν-
θρωπος, νάνα τόσο χαροαναβρεμένος;....

Κάποτε παρουσιάστηκε στον αλλικό ντε Ναρόν κάποιος νέος, ο
οποίος θέλοντας να του φανή σίειος, του είπε:

— Καλημέρα, φίλε μου. Τι γίνεσαι;

— Καλημέρα, φίλε μου, του άπάντησε ο αλλικός ειρωνικά. Πώς
σάς λένε;....

Όταν ο Έρρίκος Δ' άπένευε ένα από τά σπουδαιότερα παρά-
σημά του στον εύγενή ντε Βιεβί, ο τελευταίος τη στιγμή που τό έ-
παρνε, είπε, σύμφωνα με την έθιμοτυπία:

— Δεν τό άξίζω, Μεγαλειότατε!

— Τό ξέρω κι' εγώ πολύ καλά αυτό, άπάντησε
ο βασιλεύς. Αλλά τί νάκανα που μούφραγε τ' απά
μου ή θεία σου!...

Η θεία του παρασημοφορηθέντος ήταν ή δού-
κισσα της Μαντουάς, ή οποία είχε μεγάλη έπικροή
στο μονάχη.

Όταν ο δούξ της Γαλλίας Μωπερτουά συνελή-
φθη αϊχμαλώτος από τους Άυστριακούς, μετεφέρθη
στη Βιέννη και άδηγήθηκε μπρος στην αυτοκράτει-
ρα, ή οποία τον έρώτησε:

— Γνωρίζετε τη βασίλισσα της Σουηδίας, την
αδελφή του βασιλέως της Πρωσίας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατη.

— Λένε πως είνε ή όμορφότερα ήγεμονίδα του
κόσμου.

— Κι' εγώ αυτή την ιδέα είχα μέχρι σήμερα, ά-
πάντησε εύτοχα ο Έρνεστο αϊχμαλώτης, ο οποίος
με τό κομπλιμέντο του αυτό άνέκτησε την έλευθε-
ρία του.

Μία φορά, σε κάποιο άσηματό γεύμα του Κεραμαεικού, οι πα-
ροικασμένοι, όπως συνήθος, τό είδαν στο κοντσομπολιό.

— Νομίζω, κύριοι, είπε σε μία στιγμή ο βασιλεύς Μοναγζέ, ότι
αν οι άνδρες δεν έστωσαν μαζί με τό φαγητό και τους.... όμοιους
τους, θά πέθαιναν από την πείνα!...

Μία μέρα, κάποιος μακρινός συγγενής του Ναπολέοντος Γ' πα-
ρουκιάστηκε σ' αυτόν και του έήτησε χρήματα.

Ο αυτοκράτορας όμως, έπειδή του είχε δώσει κι' άλλες φορές
βοήθεια κι' ήθελε νά τον ξεφορτωθή, άσπώθηκε αυτή τη φορά να
έκκληρώσει την έπιθυμία του.

Ο άπαιτητικός συγγενής κατέληξε τότε από όργη και, έπειτα
πλήν παραφορά του, φώναξε στον αυτοκράτορα:

— Από τον ένδοξο θείο σας (δηλ. τον Μεγάλο Ναπολέοντα) έ-
φειλω να σάς πώ, ότι δεν χρησιμοποιώ τίποτε!

— Κάνεις λάθος, φίλε μου, του άπαρώθηκε ο αυτοκράτορας. Επα-
ραχα. Κληρονομώσα τό όνομά του!...

Μία μέρα, ενώ ο Λουδοβίκος ΙΑ' περιέμενε από τό δρόμο μαζί
με την ακολουθία του, παρατήρησε κάποιον πάλαι που τον κάταπε
κατάματα και με έπισηνή.

Ο βασιλεύς παραευνήθηκε κι' αυτό και, καλώντας κοντά του
τον άγνωστο πάλαι, τον ρώτησε: γιά να μάθω τ' όνομά του.

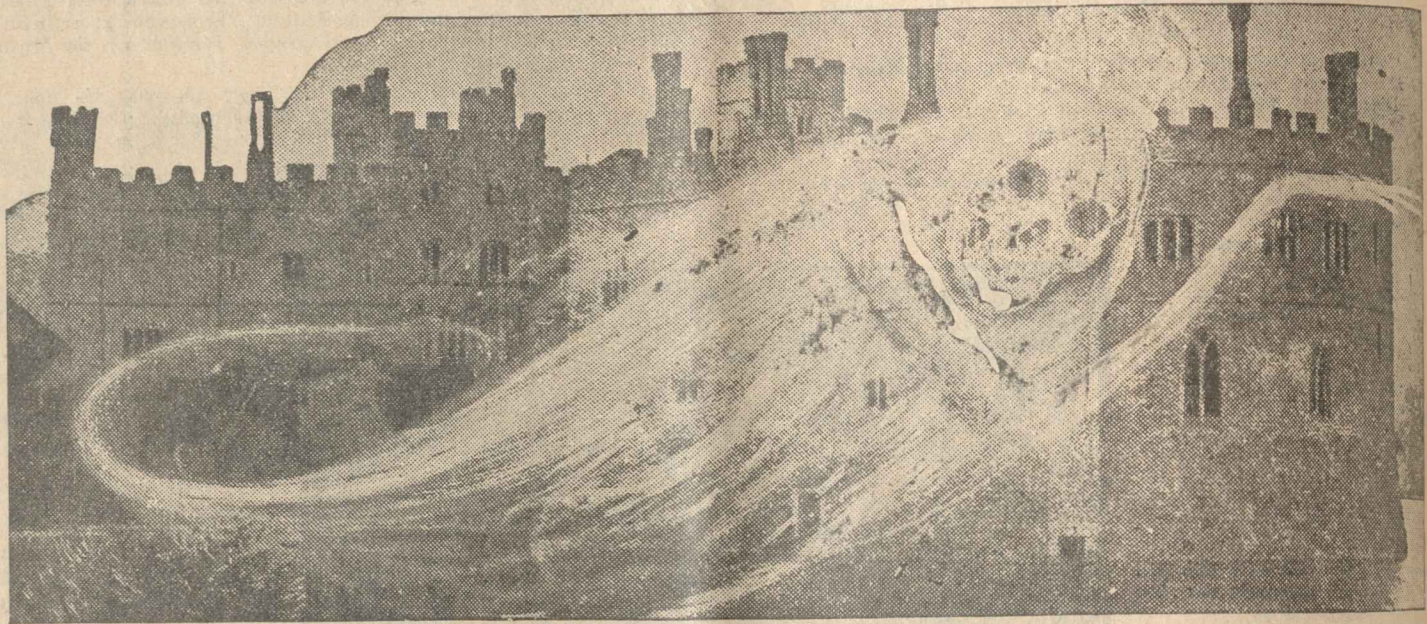
— Μεγαλειότατε, άπάντησε εκείνος, ονομάζομαι Λαγυζή
(Λαγκυλ γαλλικά σημαίνει ο
άσος). Και ή έξοχέ άσπι-
φιότατος έμ' έμουν ο άσος
πριν νά άναστή τον ήλιο.

— Ής, άνωστόν, ο Λαγυζή-
κας ΙΑ' είχε την προσωνυμία
του «Βασίλεως 'Ηλίου».

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(*'Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Ἀγνῆς Ἀρκερ, κόρης τοῦ Ἰωνάθαν καὶ τῆς Μίνας Ἀρκερ, ἐτῶν 18*)

15 Ἀὐγούστου 18.... Πόσο εἶμαι εὐχαριστήμενη. Θεέ μου. Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἶν' τὸ πρῶτον εὐχάριστον ἀπ' ὅλα. Ποτέ μου δὲν εἶχα δεῖ τόσο ἄγρια φύον. Βοσκόμεστε στὰ Καρπάθια. Δὲν χορταίνω νὰ θαυμάζω τὰ βουνά, τὰ λαγκαθία, τ' ἀτέραντα δάση....

Τὰ βλέπει κανεὶς ὅλ' αὐτὰ καὶ νομίζει πὺς μόλις βγήκαν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ....

Στὰ χωριά καὶ στὰ πανδοχεῖα ποὺ περνάμε, μᾶς κάνουν ἐγκάρδιες περποιήσεις. Τὶ καλόκαρδος κόσμος !...

Ἐνα μονάχα δὲν ξέρω. Γιατί προτίμησε τὰ μέρη αὐτὰ ὁ μπαμπάς. Τοῦ θυμίζω, μὲ εἶπε, τὴ νεότητά του. Φαίνεται πὺς ἔχει ἔρθει διὰ πᾶν, πρὶν παντρεθῇ τὴ μαμά. Μολταῦτα, δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ τίποτα περισπούδστον. Κι' ὅταν τὸν ρωτῶ γιὰ τὸ ταξεῖδι του αὐτὸ τὸν νεανικὸν τὸν χρόνον, ἀλλάζει κούβεντα καὶ βυθίζεται σὲ θλιβερὰς σκέψεις....

Τὸν καίμενο τὸν μπαμπά !... Δὲν θὰ τὸν ξαναρωτήσω. Ἵσως νὰ τοῦ θυμίζω κανένα πεθαμένο ἔρωτα τὰ ἄγρια αὐτὰ τοπεῖα. Ποιὸς ξέρει !...

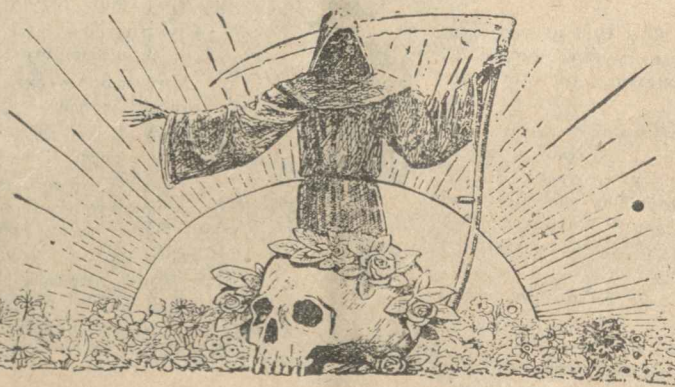
Μὰ καὶ ἡ περιέργεια εἶνε ἓνα μαρτύριον στὴν ἡλικίᾳ μου. Θάθελα νὰξερα τὴν νεανικὴ αἰσθητικὴν περιπέτειά τοῦ μπαμπά μου. Καὶ μὲ τὸ φόβον νὰ τὴν ληίσω, ρώτησα μὲ πρῶτον τὴ μαμά μου σχετικῶς. Μὰ καὶ ἡ μαμά τὸ ἴδιον. Δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ λέξι. Κι' ὅταν μάλιστα ἐπέμεινα, στενοχωρήθηκε καὶ ἀναστένανε. Ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην. Μ' ἀγκάλιασε τότε, μὲ φίλησε καὶ μοῦ εἶπε :

— Πηγαίνουμε νὰ ἐπισκεφτοῦμε ἓναν παμπάλαιον πύργον, ἀγαπητέ μου Ἀγνή. Αὐτὸ εἶν' ὅλον. Φιλοξενήθηκε κάποτε σ' αὐτὸν ὁ μπαμπάς σου. Εἶνε ἓνας πολὺ—πολὺ παλιὸς πύργος. Ἀνίρως σὲ μιὰ πανάρχαια οἰκογένεια πολέμιστον. Ὁ κόμης Δράκουλας, ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του, ὤηρε ὁ τελευταῖος κάτοικος τοῦ πύργου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς ὡς πύργος τοῦ Δράκουλα....

Αὐτὸ μοῦ εἶπε ἡ μαμά μου καὶ ἀναστένανε. Μὰ ἔγωγε τῆς. Τὰ κατάλαβα ὅλα. Ἐξέω τώρα τί εἶχε συμβεῖ. Ὁ μπαμπάς φιλοξενήθηκε πρὸ τοῦ γάμου του στὸν πύργον αὐτὸ καὶ ἐρωτεύθηκε φαίνεται μὲ τὴν κόρη τοῦ πύργουδοσπότη. Αὐτὸ εἶνε... Τί ρομαντικὴ ἱστορία !... Τώρα περὶ δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ βρεθῶ στὸν πύργον αὐτόν....

(*'Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Ἀγνῆς Ἀρκερ.*)

Ἀὐγούστου 16, τὸ πρῶτον.
— Χιές τὴ νύχτα καταλόσασε σ' ἓνα ἀγροτικὸν σάτι. Ὅταν ἔμεινα μόνη μὲ τὴν ἀγαπημένην μου φίλην, τὴν Λευκὴν Βάν Ἐλισγγ, ποὺ μᾶς ἀνοδεύει στὰ ταξεῖδι αὐτό, τῆς διηγήθηκα τὴν ἱστορίαν ποὺ συνέβη στὸ μπαμπά ἐδῶ

πάνου, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν.

Ἡ Λευκὴ εἶνε φρόνιμη καὶ λογικὴ. Εἶνε ἐγγονὴ τοῦ σοφοῦ καὶ θηρητοῦ Βάν Ἐλισγγ καὶ μ' ἀγαπάει σὰν ἀδελφὴν τῆς. Ὅταν ἀκούω τὴν ἱστορίαν μου, κλίνει τὸ κεφάλιν τῆς δόξαστα. Αὐτὸ μὲ παρῆ ξένεψε.

— Ἐξέρεις λοιπόν, Λευκὴ, τῆς εἶπα, πὺς συνέβη ἡ ἱστορία; Δὲ φαντάζεσαι πόσο θάθελα νὰ τὴν μάθω....

— Δὲν ξέρω τίποτε, μοῦ ἀπάντησε ἡ Λευκὴ. Ἀκούσα πολλές φορές τὸν πατέρα νὰ μιλάει γιὰ τὸν περίεργον αὐτὸ πύργον. Καὶ ποὺ ποὺ κατάλαβα ἀπ' τὰ λόγια του, δὲν συμφωνεῖ καθόλου μ' αὐτὰς συμπεραίνεις ἐνὶ ἀπ' τὰ λόγια τῆς μαμάς σου.

— Τί θες νὰ πῇς, Λευκὴ ;
— Θέλω νὰ πῶ, πὺς κάθε ἄλλο, παρὰ ἐρωτικὴν περιπέτειαν εἶνε συμβεῖ στὸ μπαμπά σου στὰ μέρη αὐτά.

— Νομίζεις ;

— Ἐποῦ ὑποθέτω, Ἀγνή. Μὰ γιατί νὰ γνωρίζωμστε γὰρ πρῶτα ποὺ πέρασαν περὶ ; Τὸ ταξεῖδι εἶνε ὁρατὸν, τὰ τοπεῖα φαίνονται. Ὁ πύργος θάη ἐνδιαφέρον ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ κίνοῦμε ἓνα τόσο μεγάλο ταξεῖδι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦμε. Ἀς ἀκούσουμε λοιπὸν τίς σκέψεις αὐτῆς καὶ ἂς χαροῦμε τὴν ὁραία φαντασίαν ἀπὸ τὴν ἀπλότητα γούμου μας....

Ἡ Λευκὴ ἔχει δίκιον. Γιατί νὰ σπάσω τὸ μυαλό μου γιὰ πρῶτα ποὺ πέρασαν ; Ἀφοῦ ὁ μπαμπάς καὶ ἡ μαμά δὲν θέλουν νὰ μὲ λήσουν, θὰ τῆς πῶς δὲν πρέπει νὰ μάθω τὸ μυστικὸν του. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ ἐμμένω περὶ....

(*'Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Ἀγνῆς Ἀρκερ*)

Ἀὐγούστου 16 (Συνέχεια).— Πρὶν φθῶμεν ἐπὶ τὴν ἀγροικίαν ποὺ μᾶς φιλοξένειαν τὴ νύχτα, μᾶς πρόσφεραν αὐτὸ μὲ τὸν καφέ καὶ θαυμάσιον ἀνθόγαλον.

Ἐπειδὴ εἶχα καιρὸν, κατέβηκα ὀκτώρεα καὶ μάζενα ὁρατὰ ἀγροτικὰ λουλούδια. Ὁ κάμπος εἶνε γεμάτος ἀπὸ αὐτά.

Λίγη ὥρα πρὶν ξαναῆρθε, βρεθήκα μόνη στὴν αὐλὴ τοῦ πατρὸς μὲ τὴν γυναικα μίτρα τοῦ οἰκοδοσότη. Εἶνε μὰ γυνὴ πάνου ἀπὸ θρόνον χρόνον καὶ ὅμως στέκει μὰ χαρά. Μὲ ρώτησε ποὺ πηγαίνουμε καὶ φωνικά τῆς τὸ εἶπα. Στάθηκε τότε καὶ μὲ κίταξε ἀπὸ πάνω κατω παρόξυνα.

— Ποῦ πάτε, εἶπες, κόρη μου ; καὶ ὁρώσε ξανά, σὰν νὰ μὴν ἴδωκα ποὺ στὰ λόγια μου.

— Νὰ ἐπισκεφτοῦμε κάποιον πύργον καὶ πύργον στὰ Καρπάθια, κυρία.

— Πύργον ; Ἐναι πύργον στὴν ἑσπέραν πάθια ;...

— Ναί, κυρία.

— Καὶ πὺς τὸν εἶπες τὸν πύργον αὐτό ;

— Τὸν λένε πύργον τοῦ Δράκουλα.

Ἡ γυνὴ στάθηκε λίγες στιγμὰς σιωπῶσα.

Ἐπειτα κάμφωσε ἐπάνου μου τὰ πόδια τῆς καὶ μοῦ εἶπε συλλαβίζοντας :

τονίζοντας μὰ—μὰ τίς λέξεις :

— Εἶπες, ὁραία μου κόρη, πὺς πηγαίνετε στὸν πύργον τοῦ Δράκουλα ;

— Ναί, κυρία.

— Καὶ τί πάτε νὰ κίμετε ἐκεῖ ;

— Νὰ τὸν δοῦμε, κυρία. Ὁ μπαμπάς ποὺ τὸν ἔχει δεῖ καὶ ἄλλοτε, λέει πὺς εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους πύργους τοῦ κόσμου.

— Ἐποῦ λέει ὁ μπαμπάς σου ; Καὶ λέει ἀκόμα πὺς εἶδε καὶ ἄλλοτε τὸν πύργον αὐτό ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Πρὸ πόσον καιροῦ, κόρη μου, συνέβη αὐτὸ στὸ μπαμπά σου ;

— Μὰ πρὸ εἰκοσι χρόνων πάνου—κάτω.

— Ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια ;

— Ναί, κυρία, ὁ μπαμπάς φιλοξενήθηκε τότε στὸν πύργον ἀπ' τὸν τελευταῖον πύργουδοσπότη. Τὸν κόμητα Δράκουλα....

— Ὁ μπαμπάς σου φιλοξενήθηκε ἀπ' τὸν....

Ἡ γυνὴ ἀφῆκε ἓνα παρόξυνα γέλιο καὶ σταυροκοπήθηκε, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴ φράσιν τῆς.

Ἐπειτα χαλάνισε πάλιν, κουνώντας τὸ κεφάλιν τῆς καὶ πρόσθεσε :

— Ἀθῶα μικρούλα !... Ὁ μπαμπάς σου ξέρει καὶ σοὺ διηγέται ὁραία παραμῦθα. Φιλοξενήθηκε, λέει, ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια ἀπ' τὸν ἴδιον τόπον....

Θεέ μου, συγχώρεσέ με !...

Εἶδα τὴ γυνὴ νὰ ξανακάνῃ τὸ σταυροκόπημα καὶ σάστισα. Μὰ γιατί γελοῦσε μὲ ; Δὲν θύμισα ὅσοσο. Ἦταν τόσο συμπαθητικὴ γυνὴ !... Ἐξ ἄλλου τὴ σαυγὴ αὐτὴ μίμριζε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Λευκὴ ποὺ με ζήτησε παντοῦ.

Ἡ γυνὴ μὰς χαίρεται τότε καὶ γύρισε νὰ φύγῃ.

Ἐναι καμψοσα βήματα καὶ ἔξαρνον ξαναγύρισε πίσω.

— Ἀκού, μικρούλα μου, μοῦ εἶπε.

Ποῦ εἶνε ὁ κύριος μπαμπάς σου ;

— Ὑποθέτω, κυρία, πὺς βγήκε νὰ κάμῃ ἓναν περίεργον πύργον στὸν νῆρον σας.

— Ἀ, ἔτσι ; Καλὰ... Καλὰ... Καὶ τὸν λένε τὸ μπαμπά σου ;

— Ἰωνάθαν Ἀρκερ, κυρία.

— Κύριο Ἰωνάθαν. Καλὰ.... Κύριο Ἰωνάθαν.... Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Κύριο Ἰωνάθαν....

Ἡ γυνὴ τραβήξε γρήγορα—γρήγορα πρὸς τὸν κῆπον. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ ἡ μου λυγρὰ ταχυρότητα. Τὰ παρόξυνα λόγια τῆς μοῦ εἶχαν χαλάσει τὸ κέφι. Μὰ ἡ Λευκὴ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ τὸ σκέφτομαι καὶ πάλιν αὐτὰ. Μὲ πήρε καὶ πήγαμε σ' ἓνα μέρος τοῦ κήπου ποὺ ὑπάρχον ἀπειρα κανέλια.

Θεέ μου, τί ὁρατὸ θέαμα, τί συμπαθητικὰ ὅλα !... Κάθησα ὅρα πολλὴ καὶ τὴ κίταξα. Κι' εἶπα ξέχασα καὶ τὴ γυνὴ καὶ τὸ παρόξυνα φρονιά μου....

(*'Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Λευκῆς Βάν Ἐλισγγ.*)

Ἀὐγούστου 16.— Τὴ στιγμὴν ποὺ φεύγαμε ἀπ' τὴν ἀγροικίαν, ἡ γυνὴ ποὺ μίλωσε τὸ πρῶτον μὲ τὴν Ἀγνήν στὴν αὐλὴν, μὲ πλησίωσε τρεχάτη καὶ μοῦε στ' αὐτὴ :

— Αὐτὰ καὶ σένα καὶ γιὰ τὴ φίλην σου. Κρύφτα στὸν κόρπον σου, μικρούλα μου....

Σιγῶνως μὴθελα στὸ χέρι δυὸ φυλαχτά, δυὸ μικρὰς, πολλὰ μικρὰς σκευωλίτσες ἀπὸ κόκκινον πανί, καὶ ἔφυγε πάλιν τρεχάτη.

Ἐβαλα τὸ δώρον τῆς γυναικὸς στὴν τσέπη μου. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σημαίνει αὐτό. Ἵσως νὰ τῆς τὰ ζήτησε ἡ Ἀγνή. Θὰ τρεῖω νὰ εἶν' ὁρατὸν. Ὅσοσο, δὲν καταλαβαίνω τίποτε....

(*'Απ' τὸ 'Ημερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἀρκερ*)

Ἀὐγούστου 16.— Εἶμαι βέβαιος πὺς δὲν θὰ κοιμηθῶ αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἀπ' τὴ σκέψιν μου περνῶν ὅλα τὰ περασμένα, παύω καὶ μ' ἀναστατώνουν. Τώρα ποῦφτασα διὰ πᾶν, μετανοῶν ὁρατὸν γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό.

Δὲν φαντάζομαι ποτὲ πὺς θὰ ξυπνοῦσαν μέσα μου τόσο ζωντανῆς, τόσο ζωντῆς ἡ παλιῆς ἀναμνήσεως.

Βοσκόμενα τὴν ὥρα αὐτὴ στὸ ἴδιον πανδοχεῖον ποὺ εἶχα καταλόσει ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια, πρὶν πατήσω τὸ πόδι μου στὸν καταραμένο ἐκεῖνον πύργον.

Ἡ Μίνα κοιμᾶται πάλιν καὶ φαίνεται ἡσυχῇ. Μὰ εἶμαι βέβαιος πὺς τὴ βασανίζουν ἡ ἴδιος σκέψεις. Δὲν μοῦ φανερώνει τίποτε, γιὰ νὰ μὴ μοῦ ξυπνήσῃ τίς ἀναμνήσεις....

Κι' ὅμως, ἡ ἀναμνήσεως δὲν πεθαίνει, δὲν χάνονται.

Ἡ ἀναμνήσεως ξύπνησαν....

Τὰ θυμάμαι ὅλα, σὰν νὰ

συνέβησαν χιές. Νάτος !... Τὸν βλέπω ὁλόρθον μπροστά μου, μὲ τὸν φίλιν, δυνατὸ κορμὶ του, μὲ τὸ ἀπαίσιο βλέμμα του, τὰ σουβλερά του αὐτιά, τὴν κατὰμαυρὴν γενειάδα του.

Ἀνατριχίλλω καὶ ἰλιγγιῶ....

Κι' ὅμως τὸ ξέρω καλὰ πὺς δὲν ὑπάρχει περὶ, πὺς δὲν ὑφίσταται κανένας κίνδυνος....

Ὁ κόμης Δράκουλας γύρισε στὸν τάφο του....

Ἡ ψυχὴ του βόσκειται στὴν Κόλπιν....

Μολταῦτα ἡ καρδιά μου εἶνε βαρεῖα, τὸ στήθος μου πιέζεται. Πρὸς νὰ κάμω κοινὰ, εἶμαι ἄνθρωπος περὶ. Εἶμαι Ἀγγλος. Εἶνε ντροπὴν μου νὰ τρεῖω σὰν μικρὸ παιδάκι....

Πρέπει νὰ ξαναβρῶ τὴν εὐθυμίαν μου καὶ τὸ κέφι μου.

Ἀλλοίμονο ἀν μεταδόσω τοὺς φόβους μου στὴν ἀγαπημένην μου Μίνα !... Ἐπειτα ἔχουμε μαζί μας τὴν Ἀγνή καὶ τὴν Λευκὴ. Ὅταν τρελλὰ, θάταν σιμφορὰ νὰ τίς τρομοκρατήσουμε χωρὶς λόγο τίς καὶ μὲνες τίς μικρούλες.... Ὑπόσχεσιν λοιπὸν στὸν ἑαυτὸν μου νὰ φανῶ ἄνθρωπος. Τὸ παρελθὸν πέθανε. Εἰκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Θάρος λοιπὸν....

Κι' ὅμως δὲν φταῖω ἐγὼ γιὰ τοὺς τρομούς ποὺ ξύπνησαν μέσα μου. Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ εἶνε ἐκεῖνη ἡ εὐλογημένη μητέρα τοῦ οἰκοδοσότη τῆς ἀγροικίας ποὺ μένομα χιές τὴ νύχτα. Τί προφητικὴ καὶ χοντροκέφαλὴ γυνὴ, μὰ τὸ Θεό !...

Περατοῦσα στὸν κῆπον καὶ κίταξα, ὅταν ἔξαρνον μὲ πλησίωσε καὶ μοῦ εἶπε :

— Εἰσαπτε σεις ὁ σὺρ Ἰωνάθαν Ἀρκερ, κύριε !...

— Ναί, κυρούλα, ἐγὼ εἶμαι, τῆς ἀπάντησα.

— Ἀ, ἔτσι ;... Εἰσαπτε σεις ὁ πατέρας τῆς μικρούλας, ποὺ τὴ λένε Ἀγνή, Ἀγνή Ἀρκερ ; Καὶ πάτε νὰ ἐπισκεφθῇτε, λέει, κάποιον πύργον, καὶ πᾶν, ψηλά, στ' ἀπείρητα βουνά !...

Τὴν κίταξα περίεργα, χωρὶς νὰ τὴν διακόψω.

— Τὸν ξέρετε λοιπὸν ἡ ἀρεντιά σας τὸν πύργον αὐτό ; Ξανατῆγατε, λέει, σ' αὐτόν, δῶ καὶ πολλὰ χρόνια... Ἐποῦ δὲν εἶνε ;

— Ναί, κυρούλα μου. Ἀλλὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε ;

— Χί, χί, χί !... Γιατί σας ρωτῶ !...

Γιατί ξέρετε καὶ διηγέστε ὁραία παραμῦθα... Πήγατε σεις, ἐσεῖς ὁ ἴδιος, στὸν πύργον αὐτό, στὸν πύργον τοῦ Δράκουλα, ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια ;... Μείνατε, λέει, σ' αὐτόν ; Ἐσεῖς ;... Καὶ λοιπὸν ; Περάσατε ὁραία καὶ πᾶν ; Σὰς περιποιήθηκαν ;...

Κατάλαβα τί συνέβαινε. Ἡ γυνὴ ἔφερε τὸ πρῶτον τοῦ πύργου. Καὶ, ὅπως ἦταν φυσικὸν, δὲν πίστευε στὴν ἱστορίαν ποὺ τὴ διηγέθηκε ἡ Ἀγνή ἢ ἡ Μίνα.

— Ακούστε, κυρούλα, τῆς εἶπα τότε. Ἡ ἱστορία ποὺ σας διηγέστηκαν, δὲν εἶνε παραμῦθα. Ναί, ἐπισκεφθήκαμε τὸν πύργον τοῦ Δράκουλα δῶ καὶ εἰκοσι χρόνια. Ἐμείνα σ' αὐτόν ἀσκέτες ἡμέρας. Γνώρισκα τὸν πύργουδοσπότη....

— Χί, χί, χί !... Τὸν γνωρίζετε, εἶπατε ;...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς !... Ἀγιστῆτον τὸ ὄνομα σου !...

Πειράχθηκε. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ τὴν κόπον, διηγέθηκε σὴν γυνὴ μὲ λίγα λόγια τὴν τρομερὴν προσηγορίαν.

Ἡ γυνὴ εἶπε ἐμβρόντητη. Τὰ λόγια μου τὴν κατέταξαν. Εἶχε πεισθεῖ περὶ. Ἐκάμε τὸ σπασμὸν τῆς καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησιν :

— Ξέρετε ;... Τὰ ξέρετε ὅλα, κύριε !... Καὶ ξαναπάτε στὸν καταραμένο αὐτὸν πύργον ;

Τῆς ἐξήγησα πὺς δὲν ὑπάρχει περὶ κίνδυνος καὶ τῆς διηγέθηκα τὸ τέλος τοῦ Δράκουλα καὶ τὸν ἀδελφὸν του.

Ἡ γυνὴ κύννησε δόξασει τὸ κεφάλιν τῆς καὶ ἀπάντησε :

— Ὁρ ὁρ. Ὁ Σατανᾶς δὲν ἀφῆκε. Ὁ Σατανᾶς βόσκειται ἀκόμα στὴν τρελλὰν καὶ ἔμεινε τὸν ἀνθρώπον.... Φυλαχτήτε, κύριε !... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, γυρίστε πίσω !... Ἀντὶ τῆς γυναικὸς σας, τὰ παρὰ σας....

Προσάθησα νὰ τὴν μεσαρίσω, γιὰ ἀσπίδας ἀδύνατον. Ἐξολοθίσθηκα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ μὲ συμβουλεύῃ, κάνοντας διαρκῶς τὸ σταυρὸ τῆς καὶ τρανίζοντας :

— Ὁ Σατανᾶς δὲν πέθανε !... Εἶν' ἐκεῖ... Βγαίνει τίς νύχτες... Τὸν εἶδα δῶ καὶ ἓνα μῆνα... Ἀποπᾶ τ' ἰδῶκα βόσθιν ἀπ' τίς κούρες τους.... Φυλαχτήτε !... Σὰς εἶπα, φυλαχτήτε σὴν γυναῖκα σας. Θάξετε μεγάλο κακὸν στὴν ψυχὴν σας καὶ αὐτὸ ποὺ κάνατε.... Γυρίστε ἀμέσως πίσω !...

(*'Απολοθῆναι*)

ΣΟΥΗΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Οι δρόμοι της 'Ιερουσαλήμ ήταν γεμάτοι απ' το πλήθος που πανηγυρίζει και που βοσκόταν σ' ένα αδιάκοπο πήγαινε—έλα. Οι περισσότεροι απ' τους πανηγυριστάς σχημάτιζαν παρέες και περιφέρονταν έδω κι' εκεί, ενώ μερικοί άλλοι καθόντουσαν γύρω από φωτιές κι' έζηγαν σφαχτά.

Όλοι μιλούσαν και φώναζαν χαρούμενα. Οι 'Εβραίοι γιορτάζανε το Πάσχα τους. Και το Πάσχα ήταν γι' αυτούς η μεγαλύτερη γιορτή. Σ' έναν άπαιστο δρόμο φάνηκε έξαφνα μία συνοδεία με πυρσούς άναμμένους. 'Η συνοδεία αυτή προχωρούσε και γινόταν όλοένα πιο πυκνή.

Άναμια απ' τον καπνό και τις σπίδες που ίσηνόντουσαν απ' τους πυρσούς, διακρινόταν η μεταλλική λάμψη των σιδερένιων λογχών των Ρωμαίων στρατιωτών. Άλλα τί γύριζαν αργά μέσα σε μία τέτοια θορυβώδη τελετή;

Άν κι' εκείνη τη βραδιά ήταν πανσέληνος, μερικοί απ' αυτούς που άποτεινόταν τη συνοδεία, βασιπούσαν στα χέρια τους φανάκια άναμμένα.

Οι ύπηρες, που κρατούσαν επίσης φανάκια άναμμένα, πήγαιναν μπρός απ' το παρόξενο αυτό ιουδαϊκό, φωτίζοντας τους έπαρφαλές της συνοδείας, που ήταν δημογέροντες, λευίτες και ραββίνοι, με μαζωμένα γενειάδα και γιορστή μύτη, σύμβολα του Άννα και του Καϊάφα.

Πού πήγαιναν όλοι αυτοί, τι έζητοσαν, για ποιά σκοπό είχαν κινητοποιηθεί; Στην άρχη είχε νομισθεί πως τραβούσαν κατά το ναό, αλλά σε λίγο πήραν αντίθετη δέυνση. Κι' αν ο σκοπός των ήταν ειρηνικός, γιατί είχαν πάρει μαζί τους στρατιώτες;

Μαρός απ' όλη τη συνοδεία προχωρούσαν τρία πρόσωπα, που φανόντουσαν πως είχαν ξεχωριστή έκτιμηση ανάμεσα στους άλλους. 'Ο ένας, προς τα δεξιά, ήταν ο άρχισμάντιμος του ναού. 'Ο άλλος, προς τα άριστερά, ήταν ιερέας.

Έκείνος που πήγαινε στη μέση, βάδιζε αργά, με το κεφάλι γυρισμένο προς το στήθος, παρόμοια με κατάδικο, που τον οδηγούν στον τόπο του μαρτυρίου.

Όστόσο από τις περιπολήσεις που τοίχαναν οι άλλοι άρχοντες, φανόταν πως έπαιζε το σημαντικότερο ρόλο σ' αυτή την ύπόθεσι, ρόλο μάρτυρος, οδηγού ή προδότη.

Σε μία στιγμή σήκωσε το κεφάλι και η λάμψη των φαναριών φώτισε ένα πρόσωπο κατάγλωμο και κατωκυτωμένο, με μάτια βλοσυρά, γυάλινα, άπεργασμένα.

Ήταν ο 'Ιούδας ο 'Ισκαριώτης, ένας από τους δώδεκα μαθητές του 'Ιησού...

Όταν η συνοδεία βγήκε από την πόλη, μπήκε στις χαράδες που χωρίζουν το λόφο της Βηθσαϊδά απ' το κάστρο της Άντωνιάδος, πέρασε το 'Ιχθυοτροφείο και κατόπιν έφτασε στην πύλη των Κυριών.

Έπειδή ήταν νύχτα του Πάσχα, οι φρουροί της πόλης έλειπαν—σε κάποιο γλέντι, φαίνεται, θύσαν—και τα θυροφύλλα της ήταν δλάνωχα. Έτσι η συνοδεία διάβηκε την πύλη χωρίς καμιά διαπίκωσι.

Μπροστά τους άνοιγόταν το βαθύ φαράγγι των Κέδρων και παρατέρα άπλωνόταν, σάν μία μεγάλη κηλίδα, το κατάφυτο όρος των Έλαιών, που τούλιζε η σελήνη με την άργυρή λάμψη της.

Σε λίγο η συνοδεία εξαφανίστηκε μέσα στο φαράγγι. Προχωρώντας όλοένα κάτω απ' την λάμψη των πυρσών, έφτασε σ' ένα χείμαρρο και, καθώς περνούσε την ξύλινη γέφυρά του, αντίχρησε δλάνηρο το γύρω μέρος απ' τα βαριά πατήματα των στρατιωτών. Λίγο πιο πέρα, η συνοδεία έστριψε άριστερά και τράβηξε προς τον έλαιώνα, που ήταν περιτειχισμένος όλόγυρα με τοίχο.

Προχωρώντας όλοένα κάτω απ' την λάμψη των πυρσών, έφτασε σ' ένα χείμαρρο και, καθώς περνούσε την ξύλινη γέφυρά του, αντίχρησε δλάνηρο το γύρω μέρος απ' τα βαριά πατήματα των στρατιωτών. Λίγο πιο πέρα, η συνοδεία έστριψε άριστερά και τράβηξε προς τον έλαιώνα, που ήταν περιτειχισμένος όλόγυρα με τοίχο.

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΛΕΦ

Και τότε, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που γυρνούσαν σ' έναν τόσο έρημο τόπο μία τόσο προσηυμένη ώρα, σταμάτησαν. Μία τρεμάρα πέρασε απ' όλον το χορό κι' ένας έλαφρός ψιθύρος βγήκε απ' το στόμα τους. Μονάχα οι στρατιώτες έμεναν άκίνητοι κι' άταραχοι...

Στον τοίχο που περιέβαλε τον έλαιώνα, άνοιγόταν ένα πέρασμα και μπροστά σ' αυτό στεκόταν ένας άνθρωπος με λευκά ραβίματα κι' άσκεπαστο κεφάλι και με τα χέρια σταυρωμένα.

Ήταν μία ύπαρξη, δλότελα λεπτοκαμωμένη, κι' έφερε ένα καπέλο κεφάλι, πλασιωμένο με μαυροιά μαλλιά, σε μία σπύσι ίσαρπης προσδοκίας κι' έγκλωπερήσεως. Ήταν ο Ναζωραίος, ο γλίκας δλδ σάλως των φτωχών, των ταπεινών και των δυστηριζμένων!

Πίσω του, στο έσωτερικό του έλαιώνα, διακρινόταν το σπύλι των μαθητών που ήταν πολύ ταραγμένοι. 'Η όψη του Διδάσκου δμως μαρτυρούσε μία άπόλυτη γαλήνη.

Η λάμψη των πυρσών που έπεφτε έπάνω στο κεφάλι του, ηρσωνε την κόμη του κι' η έκφρασι του προσώπου του έδειχνε μία θαρσυνόνα και προάπητα.

Το πλήθος, άφωνο, κατάλινετο, άσπαστομένο μπρός στην άπαισια του άδελφού, ήταν έτοιμο να το βάλει στα πόδια, με το πρώτο σημείο διασερεσκείας που θάβλεπε εκ μέρους του.

Ήταν φανερό, πως το θύμα θάταν αυτός ο πρώος Διδάσκαλος, και πως ο άλλος, ο έπαρφαλής της συνοδείας, θάταν ο προδότης. Κι' ο δούλος κι' οι στρατιώτες της συνοδείας έσητούσαν χωρίς άλλο για να πάρουν το Ναζωραίο...

Ό μιστηριώδης αυτός άνθρωπος, με την ή φάνταστη γαλήνη του, ήταν ο κυρίαρχος της ζωής, ο Γιώος του Θεού, καθώς έλεγε, ο Βασιλεύς των Οδρανών.

Πώς τώρα θα χρησιμοποούσε τη δύναμή του; Θ' άμυνόταν τάχα; Κι' με ποιάν τρόπο;

Μία λέξη του, ένα φτύσμά του, άκοούσε και θά τους έσρεπε σε άτακτη φυγή. 'Όστόσο αυτός τους ρώτησε με φωνή καθήρη:

— Ποιάν ζητάτε;
— Τόν 'Ιησού το Ναζωραίο, άπάντησε ο έσρέας.
— Έγώ είμαι!

Το άκουσμα των δυο άπλών αυτών λέξεων, που ξεστομίστηκαν χωρίς κανένα λάθος και φόβο, έκανε τους έπιδορμείς να έπισθοχωρήσουν κατά πολλά βήματα.

Οι δειλάτεροι έτοιμαζόταναν να φύγουν, αλλά κι' οι άλλοι δέν είχαν μεγάλη διάθεσι να σταθούν. Τότε ο 'Ιούδας προχώρησε και του έλεγε:

— Χαίρε, Διδάσκαλε!

Και μαζί κι' αυτά τα λόγια, του έδωσε ένα φίλι.

— 'Ιούδα, του έλεγε ο Ναζωραίος με άτάραχη φωνή, μ' ένα φίλι λοιπόν θα προδώσεις τόν Υίο του ανθρώπου; Τί γυρεύεις έδω;

Κι' έπειδή δέν έπαιρνε άπάντησι, άπευθύνθηκε προς το πλήθος:

— Ποιάν ζητάτε; Ξαναρώτησε.
— Τόν 'Ιησού το Ναζωραίο!
— Σας είπα πως εγώ είμαι...

Στα λόγια αυτά οι ραββίνοι προχώρησαν προς το μέρος του.

Βλέποντας τους σκοπούς των, μερικοί από τους μαθητές του ζύγισαν και θέλησαν να τόν ύπερασπιστούν.

Ό Πέτρος μάλιστα έδωλε το μαχαίρι του κι' έκοψε το αιδ ένός ύπηρέτη, από κείνους που είχαν τη γνώρισι το Διδάσκαλο, για να τόν δεκαμείσουν.

Άλλ' ο 'Ιησούς, άκόμα και τη στιγμή που τόν έδεναν για να τόν οδηγήσουν στο μαρτύριο, θυμύθηκε τη φιλανθρωπική άποστολή του. Πήρε λοιπόν το κομμένο

Ο Ναζωραίος
(Του Χόλμαν Χούντ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΤΑΝ μία μέρα, κατά τα μέσα του Σεπτεμβρίου. Ήμουν άκόμα νέος και δέν είχα διαλέξει επαγγέλμα, όταν έξαφνα κατάλαβα από την άγωνία της ψυχής μου, πως δέν έχωρούσε πεία άναβολή. 'Η προθεσίμα που είχα δώσει στον έαυτό μου, για να σκεφτώ σχετικώς, είχε φτάσει και δέν μπορούσα να περιμένο περισσότερο για την έκλογή μου.

Μέσα μου, είχα πάρει πεία την άπόφασι. Δέν ύπολειπόταν παρά να τη φανερώσω, κι' αυτό άποφάσισα να το κάνω την ίδια εκείνη μέρα.

Την έπιθυμία μου ήθελα να την έκμιστηρενθώ πρώτα—πρώτα στον άδερφό μου τόν Ξενητεμένο. Ήμουν βέβαιος ότι στην άρχη θ' άντισσούτα στο σγέδιό μου, άλλ' ότι στο τέλος θάάπαρνε το μέρος μου.

Όποτε από το γεύμα λοιπόν, πήρα χαρτί και πένα και πήγα στον κήπο του θείου μου για να γράψω την περιόδητη έπιστολή, και από τόν φλογερό ήλιο των τελευταίων ήμερών του καλοκαιριού.

Από τα παιδικά μου χρόνια άγαπάμνα να έργάζομαι και να γράφω στο έπαυθο, πολλές φορές μάλιστα σκαρφαλωμένος έπάνω στα δέντρα.

Ήταν μία μέρα του Σεπτεμβρίου. 'Ο κήπος, στον άποίο είχα καταφύγει, ήταν συνθηροπός και κι' έκανε να νοσταλγώ το σπίτι μου, μακριά απ' το όποιο πέρασα όλο το καλοαίρι, τη μητέρα μου και τους άλλους συγγενείς μου.

Μα κι' αυτά που θάγραφα τότε θύσαν ως άποτέλεσμα να με χωρίσουν άκόμα περισσότερο από τ' άγαπημένα μου πρόσωπα και πράγματα, κι' αυτό με βύθιζε σε βαθιά μελαγχολία.

Ναι, μάλιστα πως εκείνη την ώρα κι' αυτά και τα άνη μεσα στον κήπο είχαν κατεί τη έπισήμια, σάν να ένδιαφέρονταν κι' αυτά για την πρώτη σοβρή πράξη της ζωής μου, που θα ξετυλιγότανε μπρός στα μάτια τους.

Άλλάξα τη μία ύστερα απ' την άλλη δυο—τρεις θέσεις, αλλά καμιά δέν μου άρεσε, γιατί είχαν πολύ λίγη ίσκις και με χτυπούσε καταιάματα ο ήλιος. Γι' αυτό διάσταξα να καθίσω, άναποφάσιστος.

Ίσως όμως αυτό νάταν και καμιά πρόφασι για να κερδίσω καιρό, για να αναβλώω αυτή την έπιστολή, η οποία θα καθιστούσε την άπόφασί μου άμετάκλητη.

Έπί τέλος, έπειδή έσρεπε κάπου να καθίσω, διάλεξα μία κοίτη και το Ξανακόλλησε στη θέσι του, λέγοντας στον τραυματία:

— Δέν θέλω να ύποφέρεις κι' εσύ μαζί μου...

Φύλοι και έχθροι, βλέποντας αυτή την ύμίστη πράξη, άπόμειναν καταιάλητοι.

— Βάλε το μαχαίρι στη θήκη σου, έλεγε ο 'Ιησούς προς τόν Πέτρο. Το πατήρι που έδωσε ο ούράνος Πέτρας, για να πώ, πρέπει να τ' άπαύσω δλάνηρο...

Κι' έπειτα, γυρίζοντας στο πλήθος, πρόσθεσε:

— 'Ηθεται να με πιάσει δλυσμένος με ξίφρη και με λόγχες. Γιατί το κάνατε αυτό; Έγώ ήμουν κάθε μέρα μαζί σας, στο ναό. Για ποιά λόγο δέν με πιάνατε τότε; Άλλά ήρθε πεία ο καιρός της έσοσιως σας και η βασιλεία του ζόφου...

Στα τελευταία λόγια, το πλήθος πήρε θάρρος και τόν έξωσε δλάνηρο. Από τους συντρόφους του κανέναν δέν ήταν κοντά του. Όλοι είχαν εξαφανιστεί. Κατόπιν η συνοδεία ξεκίνησε πάλι την πόλη. Μπορούσα πηγαιναι οι στρατιώτες κι' άναμμένα τους βοσκόνταν.

Ό Ναζωραίος, γαλήνιος, ήρεμος, θεός...

να που βοσκόντανε στο βάθος του κήπου και η όποια σμαζότανε από μία κληματαριά.

Έκεί, μέσα στην άπόλυτη γαλήνη της μοναξιάς, μέσα στην άπόλυτη καλοκαιρινή σιωπή, που την έτάραζαν μόνον οι μουσικοί βοήθοι τών έντόμων, έγραμνα και έγράφω το γράμμα προς τόν άδερφό μου, —το συμβόλαιό μου, να ποίμε, με το ναυτικό...

Το περιεχόμενο της έπιστολής δέν το θυμάμαι πεία. Θιμάμαι όμως με τί συγκίνησι το σφράγισα, σάν νύχα κλείσει εκεί μέσα την τύχη μου για πάντα.

Όποτε από μερικές χρονοτιβές και μερικούς ρεμβασμούς άκόμα, πρόσθεσα την έπιγραφή, το όνομα του άδερφού μου και τ' όνομα ένός τόπου της Άνω Ανατολής, όπου βοσκόνταν τότε εκείνος.

Δέν έμεινε πεία παρά να πάω και να ρίξω την έπιστολή στο ταχυδρομείο του χωριού. Όστόσο κάθησα στη θέσι μου σκεπτικός κι' ονειροπόλος για πολλήν ώρα, κρατώντας έπάνω στα γονατά μου το μικρό τετραγόνο χαρτί, όπου είχα κλείσει το μέλλον μου.

Όποτε σκαρφαλώσσα στον τοίχο του κήπου κι' εξακολούθησα τους ρεμβασμούς μου, πλανώντας το βλέμμα μου πέρα, στα βήθη του άριζοντα.

Μα έντομπαξή πλησίαζε η ώρα που το σαραβαλισμένο λεωφορείο του ταχυδρομείου θα ξεανούσε, παίρνοντας μαζί του τα γράμματα του χωριού. Έσρεπε λοιπόν να πάω και να ρίξω και το δικό μου.

Κατέβηκα τότε από τόν τοίχο, βγήκα από τόν κήπο κι' άφου κλείδωσα, διευθύνθηκα αργά προς το ταχυδρομείο.

Βιάζα σάν έντομπαξής, χωρίς να προσέχω σε κανέναν και σε τίποτε. 'Ο νους μου ταξίδευε παντού, στα δάση της μαγευμένης Ταιτής, στους άμμιους της Σοφής Σενεγάλης, στον Μέγαν Άνταρκτικό Όκεανό...

Η βέβαιη προσδοκία πως σόντομα θα τάβλεπα δλ' αυτά, με μεθοόσε, με άναπτέρονε, με έκανε κανονόγειον άνθρωπο.

Για πρώτη φορά από τότε που άρχισα να ύπαρχω, ο κόσμος κι' η ζωή μου φανόντουσαν δλάνωχα και φωτεινά μπροστά του.

Ό δρόμος όπου πήγαινα φοιτόταν από ένα νέο φως, φως κάποιου συνθηροπός, αλλά δινάτο, που άπλωνόταν παντού, ως τα σύνορα που γυμνώνουν με τα γεωγραφικά και με το θάνατο.

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

Όποτε μέσα στο άτέραντο όνειρό μου, ήσαν κι' άνακατόνις εικόνες και φανταστές πικριτικές. Έβλεπα πως φορούσα στολή ναυτικού και διάβαινα στο έστ των ήλιο στις φλογερές προτομίες πόλεων ξεστομένων ή γύρινα στο σπίτι μου ύστερα από έπικινδυνα ταξείδια... Έβλεπα άκόμα πως κοιβαλόσσα στην πατρίδα μου με γυάλα κλωστή γεμάτη...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΝΤΗΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

θόλου. Σταύρωσε τα χέρια της, ψιθύρισε σιγαλά κάποια προσευχή κι' έπειτα, αργά-αργά και μελαγχολικά, γύρισε για να μη σπάει της. Τη στιγμή αυτή όμως άκουστηκε πάλι της ή φωνή του ναύτη που την παροτρύνει :

— Η κυρία Λένα Παρουτί ; ρώτησε ο νέος.
— Εγώ είμαι ! άποκρίθηκε η γυναίκα, γυρίζοντας μ' έκπληξη και ξεσταύρωσε με προσοχή το πρόσωπο του άγνωστου.
— 'Ηρθα..., εξασκολούθησε διστακτικά εκείνος.
— 'Οποιοδήποτε κι' αν είσαι, καλώς ώρισες στο σπίτι μου.
— Έμπα μέσα και κάθισε, είπε η Λένα κι' άνοιξε την πόρτα του σαλονιού της.

Κύτταζαν τώρα καλά-καλά ο ένας τόν άλλον. Η Λένα στεκόταν όρθια. Κάτω από τ' άσπρα μαλλιά της, τα μάτια της έλαμπαν από καλωσύνη και γλυκύτητα. Ο ναύτης ήταν νέος. Είχε κάτασπρα μαλλιά, ούδυνα μάγουλα, ξέλιη κατακόκκινα και βλέμμα άγνό και καθαρό.
— Κάθισε, θα είσαι κουρασμένος, του είπε η Λένα. Τώρα σε λίγο θα φάμε μια μπουκιά μαζί.
— Εύχαριστώ, ευχαριστώ, κυρία.
— Είσαι ναύτης, δεν είπ' έτσι ; Κι' εγώ είμαι χήρα ναύτη. 'Όστε βλέπεις, θα είσαι σαν σόν σπίτι σου. Πες πως βρίσκεσαι μαζί με τη μητέρα σου.

Δεν τόν ρώτησε ποιος ήταν, από πού και γιατί έρχοταν. Η ύποδοξη που τονίκανε έτσι άνοιχτάκαρδα, σοβαρή και γαλήνια, είχε κάτι τό υπέροχο...

Ο ξένος κάθισε χωρίς να πη τίποτε. Ένώ όμως η Λένα γύρισε για να έτοιμάσει τὸ δείπνο, τὰ μάτια του βουρκώσανε. Η καρδιά του χτυπούσε-χτυπούσε... Δεν ήξερε τί να κάνει, πώς ν' αρχίσει, πώς να της πη την αλήθεια... Τὸ μυαλό του πετούσε μακριά, πέρα απ' τὸν άσπερό. 'Ανατολούσε τώρα τὸ πένθιμο εκείνο βράδυ πὸν ὁ πατέρας του, έτοιμοθάνατος παιδί, τὸν είχε διηγηθεῖ τὸ μυστικό του. Τὸν ἀπεκάλυψε ἔξαφνα πὸς ἐνὸ ταξίδευσεν γιὰ τὴν Αυστραλία, τὸ πλοίο του ναυάγησε καὶ πὸς δὴν σώθηκε ἀπ' τὸ ναυάγιο κι' ἔφτασε στὴν ξηρά, ἐρωτοχτυπηθηκε καὶ παντρεύτηκε, ἐνὸ στὴν πατρίδα του είχε ἀφίσει μὴ ἄλλη γυναίκα, ἐπίσης νομίμη σύζυγό του, μὴ γυναίκα τρυφερὴ καὶ ρεαλιστὴ ἀγάτῃ γι' αὐτόν, πὸς, ὅπως διὰς ὁ κόσμος, τὸν νομίζε πάλι νεκρό. 'Απαρνιθκε ἔτσι σιγά-σιγά τὸ παρελθόν του, πῆρε ἕνα νέο ὄνομα, δημιουργῆσε μὴ νέα οἰκογένεια καὶ

Κατέβαινα με τη μάνα μου στο γιολό και κύτταζα ὥρες τὴ θάλασσα...

μὴ νέα ζωή. 'Αλλὰ τὸ βράδυ αὐτό, τὴ στιγμή πὸν ἐπρόκειτο νὰ περάσει τὸ κατόφλι τοῦ άλλου κόσμου, ἄρχισε νὰ τὸν βασανίτῃ τὸ πῶς καὶ πὸς ἔκανε. Γι' αὐτὸ εἶχε φρονάξει κοντὰ στὸ κρεβάτι τὴν γυναίκα του τὸ γιό του, τὸ γιό πὸν εἶχε ἀποχτήσει μετὰ τὴν ἄλλη τὴν δεύτερη γυναίκα του καὶ τοῦ εἶπε : — 'Όταν πεθάνω, φρονάξτε νὰ περάσει ἀπ' τὸ λυιάν Χ... καὶ νὰ ζητήσει τὴν Λένα Παρουτί. Νὰ τὴς πῆς τίς σκέψεις μου, νὰ τὴς ζητήσει συνγνώμη γιὰ μὴ νὰ τὴν θεωρώσω, δα στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου δὴν τὴν ἔχω χάσει ποτέ. Εἶνε ἡ πρώτη μου γυναίκα... Τὴν προόσωσα...

Ο νέος σάστισε δταν άκουσε τὰ λόγια αὐτά. 'Ακούστηκε τὸ πῶς σὸπὸ τοῦ πλὰι στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα του κι' ἔλαμψε πάλι, ἀπὸ τὴν ἄγνωστη ἐκείνη γυναίκα, τὴν φανταζόταν βαθειά θυμμένη καὶ παρηγόρητη. Λυπόταν ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ δική του ὑπέρτα πὸν πῆρε χωρίς νὰ μᾶθῃ ὅτι εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία μὴς ἄλλης γυναίκας.

Έτσι, ἀφοῦ ἔβαλε τὸν πατέρα του, ὁ νέος ἔξαινε γιὰ τὴν πρώτη του μητέρα, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κατὰ μὴ λῆρη συμπόνοια καὶ καλοσύνης. 'Αλλὰ τώρα πῶς γίττει σὸ σπίτι τὴν Λένα Παρουτί, δὴν τολμούσε, δὴν ἔξερε πάλι τί νὰ κάνει. Κάποιο ἔκοβε τὰ λόγια στὰ χεῖλη.

Η γρηά Λένα πλησίασε τὴ στιγμή αὐτὴ στὸ χαμηλὸ τραπέζι, κρατώντας τὴν κατασκόδα μετὰ τὴ σούτα καὶ κάθισε ἀπέναντί του.

— Στὴν ἡλικία σου, τοῦ εἶπε, ἡ πείνα εἶνε δυνατὴ. Φάγε, παιδί μου, ὅσο μπορεῖς περισσότερο.

Έροήθηξεν μερικὲς κουταλιὲς ἀμίλητος. 'Εκείνος ἐγίνετο μὴ πορὶα τὸ βλέμμα τὸν ἔδω κι' ἔκει, ὁὴν νὰ ζητοῦσε μὴ ἔμπνευσε. Έξαινε διέκρινε στὸν τοῖχο μὴ φωτογραφία, λίγὸ ξεθοριασμένη τὴν πολυκατοικία. 'Ηταν ἡ φωτογραφία τοῦ πατέρα του δταν ἦταν νέος. Η Λένα παροκολούθησε τὸ βλέμμα του καὶ, σιχαίνοντας τὸ μέτωπο ὑπερήφανα, εἶπε μετὰ μὴ ἀπλόττητα :

— Εἶνε ὁ ἀντράς μου.

— Εἶνε πεθαμένος ; ρώτησε ὁ νέος κοκκινίζοντας.

— 'Ο, βέβαια, ἔδω καὶ χρόνια. Έχει περάσει τόσοσ καλὸς τότε !... Τρεῖς χρόνια. Καὶ ἀγαπήκαστε δέκα ὀλόκληρα χρόνια.

— Πέθανε σὸ ναυάγιο ; ρώτησε πάλι ὁ νέος, καὶ νὰ πῇ πῶς.

— Ναί, μετὰ τὴν «'Ωραία Σουσοάνας» πὸν βοῦλμασε ἐνὸ ἁνέμου γιὰ τὸ 'Αερωτήριό τῆς Καλῆς 'Ελπίδος. Έγνε πολλὲς λόγους γιὰ τὸ ναυάγιο ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἐσὺ δὴν ἤσουν ἀκόμα γεννημένος.

— Σὺν χρόνων εἶσαι, νέε μου ;

— Εἶκοσι.

— 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ τὰ ἔκατοστήσῃ. 'Εγὼ εἶμαι ἔξινητα καὶ τὸς καλὸς, τόσοσ χρόνια πὸν περιμένω.

— Ποῖον περιμένεις ;

— Η γρηά γέλασε παρκά.

— Έξαινε ! εἶπε. Βλέπεις, παιδί μου, δταν κάποιος πὸν ἄντα με πεθαίνει μακριά μου, χωρίς νὰ βρεθῶμε πάλι πὸν, δὴν μπορῶ νὰ πιστέψωμε ἐντελῶς τὸ θάνατό του. Τὸν εἶχαμε ἰδῇ νὰ περῇ ὅλος ζωῇ, διὰς ν' ἄσαι. Κανείς δὴν τὸν εἶδε νὰ πεθάνῃ. Κι' ἐὰν καθοδιά ἀρχίσει νὰ σιγοθυμίζῃς : «'Ποιὸς ἔξερε ; Μπορεῖ νὰ μὴν πεθάνῃ ;» Κι' οὐ μένουμε. 'Ο ! Τὴ μακριά πὸν εἶνε ἡ ἀνταπὶς.

— Θὰ ὑποφέρετε πολλὸ, τῆς εἶπε ὁ νέος καὶ τὴν κάτσε πρὸς ματα, ὁὴν νὰ πρὸ καθύστε νὰ μαντέψῃ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της.

— Ναί, βέβαια, ὁ-έφερα πολλὸ, παιδί μου, καὶ μάλιστα τὰ πρὸ χρόνια. Κατέβαινα μετὰ τὴ μάνα μου, τὴ συχωρεμένη, στὸ γιολό κύτταζα ὥρες τὴ θάλασσα. Περιμένα εἰδήσεις ἀπὸ ὅρα σὸ ὅρα, σὸ μὲρα σὸ μὲρα, ἀπὸ βδομάδα σὸ βδομάδα. Σκέφου τὴν ἀνταπὶς τὰ τρεχάματα μου, καὶ νὰ πῇ πῶς ἔκανα.

— 'Ο ! Νόμισα πὸς δὴν πῆρε ποτέ... 'Αλλὰ δὴν πῆρε ποτέ... 'Απὸ ἀνταπὶς καὶ πῶς ἔκανα. Καὶ παρ' ὅλες τίς θέτες πληροφορίες, καὶ πῶς ἔκανα.

— 'Ο νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουδὸς γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπὸτομα καὶ βγήκε ἔξω. Στὴν ἐξορία σταμάτησε. 'Ακούσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀτελείας. 'Ηταν ἡ μητέρα του. Η καμένη ἡ γρηά τότε μόνο, τὴν στιγμή ἐκείνη, εἶχε καταλάβει τὴ διαφορά πὸν ὄνειρου ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Τότε μόνο εἶχε νοιώσει πόσο διαφέρει τὸ νύχτῃ τὸ παιδί σου κοντὰ σου, καὶ τὸ σφιγγῃς στὴν ἀγκυλιά σου, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται μακριά, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ. Κι' ἐνὸ ὁ ναύτης ἀπομακρύνεται, τὸν φώναζε μετὰ λυγμοῦ, μετὰ ἄγνοιας :

— Παιδί μου, παιδάκι μου...

— 'Αν εἶχατε τοῦλάχιστον κανένα παιδί, τῆς εἶπε ἔξαινα ἐκείνος.

— 'Ε, λοιπόν, εἶπε ἡ γρηά, κοκκινίζοντας ὁὴν νὰ ντροπιάσει. Εἶχα ἀκόμα καὶ τὴν ἀνταπὶς δα ἦμουν μητέρα. 'Όταν σκεπτόμουν τὸν ἀντρά μου, δταν ἦθελα νὰ τοῦ μιλήσω, γυρίζα πάντα στὴ φωτογραφία του, αὐτὴν ἐκεῖ πὸν βλέπετε καὶ πὸν τὸν παριστάνει νέο. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, δταν μὴ μὲρα κυττάζαμε στὸν καθρέφτη. Εἶδα τότε πὸς εἶχα ἄσπρα μαλλιά, πὸς εἶχα γράμμες, ἐνὸ ἐκείνος ἦταν πάντα νέος στὴ φωτογραφία του. 'Έτσι, σιγά-σιγά, ἀνταπὶς δταν μὴ πεθαίνῃ ἔγινε μὲρα στὴν ψυχὴ μου, μὴ μεταβολὴ γλυκαῖ. Η σίγνη στοργῇ, πὸν ἔφερα γι' αὐτόν, μεταβλήθηκε σὲ μνησὴ ἀγάτῃ. 'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα νύχτα πάλι πὸς τὸν εἶχα γεννήσει ἐγὼ ἡ δὴς, πὸς εἶχε βγεῖ μεσὰ ἀπ' τὰ σπλάχνα μου. Καὶ ἐνοίωσα τὸν ἑαυτὸ μου ἔτοιμο γιὰ διὰς τίς θυσίες, γιὰ διὰς τίς αἰταπαρήσεις πρὸς χάριν του. 'Ο ! Καμμιὰ γυναίκα δὴν ὑπῆρξε περισσότερο μητέρα ἀπὸ μὴν !...

— 'Ο πατέρας ναύτης σπρώχθηκε ἀπὸτομα γιὰ νὰ κινήσῃ τὴ συγγίγνῃ του καὶ πλησίασε τὴ φωτογραφία. Ένοίωθε ἕνα σπῆσιμο στὸ λαβύρινθ του. Πὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τώρα τὴν ἀποστολή του ; Πὸς νὰ μιλήσῃ ; Πὸς νὰ τῆς πῇ : «'Τὸ γιό πὸν τόσοσ καλὸ ἔπαιθνε καὶ ὄνειρεῖτο, ἐκείνος τὸν ἀπόχτησε μετὰ μὴν ἄλλη. 'Εγὼ εἶμαι ὁ γιὸς αὐτός. Μὴν μισήσετε τὴν καμένη τὴν μητέρα μου, πὸν δὴν ἔφτασε σὲ τίποτε, γιατί δὴν ἔξερε τίποτε. Συχωρήστε τὸν πατέρα μου πὸν πέθανε, βασιλεύοντας ἀπ' τίς τῆρες του γιὰ διὰς σὺς ἔκανε... Μποροῦσε νὰ τῆς τὰ πῇ αὐτὰ τὰ πράγματα ; Δὴν ἔκανε ἐγγλημα ἢ νὰ μιλῶσε ;... 'Α ! Τὸ νὰ κωτώσῃ κατὰς τὸ παρὸν δὴν ἔχει σημασία, γιατί τὸ παρὸν μπορεῖ ν' ἀμυνθῇ, νὰ ξαναζωντανέψῃ. 'Αλλὰ τὸ νὰ σιωπῇ τὸ παρελθόν ;... 'Ο, αὐτὸ εἶνε ἐγγλημα μεγάλο, προμερό !...

Κι' ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, τίποτα.

— 'Τὸ ὄνειρο εἶνε ἱερὸ. Η ἀνταπὶς εἶνε ἡ εὐτυχία, σκεφτότανε. Πρέπει νὰ σφαγίσω καλὰ τὰ χεῖλη μου.

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, εἶπε στὴ μητέρα του. Σὺς εἰχαρίστω γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κυρία...

— 'Οὐτε καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ φιλοξενία γρηά δὴν τὸν ρώτησε ποιος ἦταν καὶ γιατί εἶχε ἔρθε.

— 'Ο νέος τὴν κύτταξε μετὰ ἀπειρη συμπάθεια, μετὰ στοργῇ, κι' ἔπειτα ψιθύρισε :

— Θέλετε νὰ δώσω ἕνα φίλι, τὸ φίλι πὸν θὰ δίνετε στὸ παιδί σας, σὸ παιδί τὸν ρεμβασιμὸν σας, ἂν ἐγύριζε μὴ μὲρα ;

— Η γρηά Λένα τὸν πῆρε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δνὸ τῆς χέρας καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο μ' ἕνα φίλι τρυφερό, ἀπέραντο, ἀνέκφραστο.

— Νά !... Γιατὶ τοῦ μοιάζει..., τοῦ εἶπε.

— 'Ο νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουδὸς γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπὸτομα καὶ βγήκε ἔξω. Στὴν ἐξορία σταμάτησε. 'Ακούσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀτελείας. 'Ηταν ἡ μητέρα του. Η καμένη ἡ γρηά τότε μόνο, τὴν στιγμή ἐκείνη, εἶχε καταλάβει τὴ διαφορά πὸν ὄνειρου ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Τότε μόνο εἶχε νοιώσει πόσο διαφέρει τὸ νύχτῃ τὸ παιδί σου κοντὰ σου, καὶ τὸ σφιγγῃς στὴν ἀγκυλιά σου, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται μακριά, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ. Κι' ἐνὸ ὁ ναύτης ἀπομακρύνεται, τὸν φώναζε μετὰ λυγμοῦ, μετὰ ἄγνοιας :

— Παιδί μου, παιδάκι μου...

— 'Αν εἶχατε τοῦλάχιστον κανένα παιδί, τῆς εἶπε ἔξαινα ἐκείνος.

— 'Ε, λοιπόν, εἶπε ἡ γρηά, κοκκινίζοντας ὁὴν νὰ ντροπιάσει. Εἶχα ἀκόμα καὶ τὴν ἀνταπὶς δα ἦμουν μητέρα. 'Όταν σκεπτόμουν τὸν ἀντρά μου, δταν ἦθελα νὰ τοῦ μιλήσω, γυρίζα πάντα στὴ φωτογραφία του, αὐτὴν ἐκεῖ πὸν βλέπετε καὶ πὸν τὸν παριστάνει νέο. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, δταν μὴ μὲρα κυττάζαμε στὸν καθρέφτη. Εἶδα τότε πὸς εἶχα ἄσπρα μαλλιά, πὸς εἶχα γράμμες, ἐνὸ ἐκείνος ἦταν πάντα νέος στὴ φωτογραφία του. 'Έτσι, σιγά-σιγά, ἀνταπὶς δταν μὴ πεθαίνῃ ἔγινε μὲρα στὴν ψυχὴ μου, μὴ μεταβολὴ γλυκαῖ. Η σίγνη στοργῇ, πὸν ἔφερα γι' αὐτόν, μεταβλήθηκε σὲ μνησὴ ἀγάτῃ. 'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα νύχτα πάλι πὸς τὸν εἶχα γεννήσει ἐγὼ ἡ δὴς, πὸς εἶχε βγεῖ μεσὰ ἀπ' τὰ σπλάχνα μου. Καὶ ἐνοίωσα τὸν ἑαυτὸ μου ἔτοιμο γιὰ διὰς τίς θυσίες, γιὰ διὰς τίς αἰταπαρήσεις πρὸς χάριν του. 'Ο ! Καμμιὰ γυναίκα δὴν ὑπῆρξε περισσότερο μητέρα ἀπὸ μὴν !...

Κι' ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, τίποτα.

— 'Τὸ ὄνειρο εἶνε ἱερὸ. Η ἀνταπὶς εἶνε ἡ εὐτυχία, σκεφτότανε. Πρέπει νὰ σφαγίσω καλὰ τὰ χεῖλη μου.

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, εἶπε στὴ μητέρα του. Σὺς εἰχαρίστω γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κυρία...

— 'Οὐτε καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ φιλοξενία γρηά δὴν τὸν ρώτησε ποιος ἦταν καὶ γιατί εἶχε ἔρθε.

— 'Ο νέος τὴν κύτταξε μετὰ ἀπειρη συμπάθεια, μετὰ στοργῇ, κι' ἔπειτα ψιθύρισε :

— Θέλετε νὰ δώσω ἕνα φίλι, τὸ φίλι πὸν θὰ δίνετε στὸ παιδί σας, σὸ παιδί τὸν ρεμβασιμὸν σας, ἂν ἐγύριζε μὴ μὲρα ;

— Η γρηά Λένα τὸν πῆρε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δνὸ τῆς χέρας καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο μ' ἕνα φίλι τρυφερό, ἀπέραντο, ἀνέκφραστο.

— Νά !... Γιατὶ τοῦ μοιάζει..., τοῦ εἶπε.

— 'Ο νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουδὸς γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπὸτομα καὶ βγήκε ἔξω. Στὴν ἐξορία σταμάτησε. 'Ακούσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀτελείας. 'Ηταν ἡ μητέρα του. Η καμένη ἡ γρηά τότε μόνο, τὴν στιγμή ἐκείνη, εἶχε καταλάβει τὴ διαφορά πὸν ὄνειρου ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Τότε μόνο εἶχε νοιώσει πόσο διαφέρει τὸ νύχτῃ τὸ παιδί σου κοντὰ σου, καὶ τὸ σφιγγῃς στὴν ἀγκυλιά σου, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται μακριά, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ. Κι' ἐνὸ ὁ ναύτης ἀπομακρύνεται, τὸν φώναζε μετὰ λυγμοῦ, μετὰ ἄγνοιας :

— Παιδί μου, παιδάκι μου...

— 'Αν εἶχατε τοῦλάχιστον κανένα παιδί, τῆς εἶπε ἔξαινα ἐκείνος.

— 'Ε, λοιπόν, εἶπε ἡ γρηά, κοκκινίζοντας ὁὴν νὰ ντροπιάσει. Εἶχα ἀκόμα καὶ τὴν ἀνταπὶς δα ἦμουν μητέρα. 'Όταν σκεπτόμουν τὸν ἀντρά μου, δταν ἦθελα νὰ τοῦ μιλήσω, γυρίζα πάντα στὴ φωτογραφία του, αὐτὴν ἐκεῖ πὸν βλέπετε καὶ πὸν τὸν παριστάνει νέο. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, δταν μὴ μὲρα κυττάζαμε στὸν καθρέφτη. Εἶδα τότε πὸς εἶχα ἄσπρα μαλλιά, πὸς εἶχα γράμμες, ἐνὸ ἐκείνος ἦταν πάντα νέος στὴ φωτογραφία του. 'Έτσι, σιγά-σιγά, ἀνταπὶς δταν μὴ πεθαίνῃ ἔγινε μὲρα στὴν ψυχὴ μου, μὴ μεταβολὴ γλυκαῖ. Η σίγνη στοργῇ, πὸν ἔφερα γι' αὐτόν, μεταβλήθηκε σὲ μνησὴ ἀγάτῃ. 'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα νύχτα πάλι πὸς τὸν εἶχα γεννήσει ἐγὼ ἡ δὴς, πὸς εἶχε βγεῖ μεσὰ ἀπ' τὰ σπλάχνα μου. Καὶ ἐνοίωσα τὸν ἑαυτὸ μου ἔτοιμο γιὰ διὰς τίς θυσίες, γιὰ διὰς τίς αἰταπαρήσεις πρὸς χάριν του. 'Ο ! Καμμιὰ γυναίκα δὴν ὑπῆρξε περισσότερο μητέρα ἀπὸ μὴν !...

Κι' ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, τίποτα.

— 'Τὸ ὄνειρο εἶνε ἱερὸ. Η ἀνταπὶς εἶνε ἡ εὐτυχία, σκεφτότανε. Πρέπει νὰ σφαγίσω καλὰ τὰ χεῖλη μου.

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, εἶπε στὴ μητέρα του. Σὺς εἰχαρίστω γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κυρία...

— 'Οὐτε καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ φιλοξενία γρηά δὴν τὸν ρώτησε ποιος ἦταν καὶ γιατί εἶχε ἔρθε.

— 'Ο νέος τὴν κύτταξε μετὰ ἀπειρη συμπάθεια, μετὰ στοργῇ, κι' ἔπειτα ψιθύρισε :

— Θέλετε νὰ δώσω ἕνα φίλι, τὸ φίλι πὸν θὰ δίνετε στὸ παιδί σας, σὸ παιδί τὸν ρεμβασιμὸν σας, ἂν ἐγύριζε μὴ μὲρα ;

— Η γρηά Λένα τὸν πῆρε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δνὸ τῆς χέρας καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο μ' ἕνα φίλι τρυφερό, ἀπέραντο, ἀνέκφραστο.

— Νά !... Γιατὶ τοῦ μοιάζει..., τοῦ εἶπε.

— 'Ο νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουδὸς γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπὸτομα καὶ βγήκε ἔξω. Στὴν ἐξορία σταμάτησε. 'Ακούσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀτελείας. 'Ηταν ἡ μητέρα του. Η καμένη ἡ γρηά τότε μόνο, τὴν στιγμή ἐκείνη, εἶχε καταλάβει τὴ διαφορά πὸν ὄνειρου ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Τότε μόνο εἶχε νοιώσει πόσο διαφέρει τὸ νύχτῃ τὸ παιδί σου κοντὰ σου, καὶ τὸ σφιγγῃς στὴν ἀγκυλιά σου, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται μακριά, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ. Κι' ἐνὸ ὁ ναύτης ἀπομακρύνεται, τὸν φώναζε μετὰ λυγμοῦ, μετὰ ἄγνοιας :

— Παιδί μου, παιδάκι μου...

— 'Αν εἶχατε τοῦλάχιστον κανένα παιδί, τῆς εἶπε ἔξαινα ἐκείνος.

— 'Ε, λοιπόν, εἶπε ἡ γρηά, κοκκινίζοντας ὁὴν νὰ ντροπιάσει. Εἶχα ἀκόμα καὶ τὴν ἀνταπὶς δα ἦμουν μητέρα. 'Όταν σκεπτόμουν τὸν ἀντρά μου, δταν ἦθελα νὰ τοῦ μιλήσω, γυρίζα πάντα στὴ φωτογραφία του, αὐτὴν ἐκεῖ πὸν βλέπετε καὶ πὸν τὸν παριστάνει νέο. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, δταν μὴ μὲρα κυττάζαμε στὸν καθρέφτη. Εἶδα τότε πὸς εἶχα ἄσπρα μαλλιά, πὸς εἶχα γράμμες, ἐνὸ ἐκείνος ἦταν πάντα νέος στὴ φωτογραφία του. 'Έτσι, σιγά-σιγά, ἀνταπὶς δταν μὴ πεθαίνῃ ἔγινε μὲρα στὴν ψυχὴ μου, μὴ μεταβολὴ γλυκαῖ. Η σίγνη στοργῇ, πὸν ἔφερα γι' αὐτόν, μεταβλήθηκε σὲ μνησὴ ἀγάτῃ. 'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα νύχτα πάλι πὸς τὸν εἶχα γεννήσει ἐγὼ ἡ δὴς, πὸς εἶχε βγεῖ μεσὰ ἀπ' τὰ σπλάχνα μου. Καὶ ἐνοίωσα τὸν ἑαυτὸ μου ἔτοιμο γιὰ διὰς τίς θυσίες, γιὰ διὰς τίς αἰταπαρήσεις πρὸς χάριν του. 'Ο ! Καμμιὰ γυναίκα δὴν ὑπῆρξε περισσότερο μητέρα ἀπὸ μὴν !...

Κι' ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ μὴν πῇ τίποτα, τίποτα.

— 'Τὸ ὄνειρο εἶνε ἱερὸ. Η ἀνταπὶς εἶνε ἡ εὐτυχία, σκεφτότανε. Πρέπει νὰ σφαγίσω καλὰ τὰ χεῖλη μου.

— Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, εἶπε στὴ μητέρα του. Σὺς εἰχαρίστω γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κυρία...

— 'Οὐτε καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ φιλοξενία γρηά δὴν τὸν ρώτησε ποιος ἦταν καὶ γιατί εἶχε ἔρθε.

— 'Ο νέος τὴν κύτταξε μετὰ ἀπειρη συμπάθεια, μετὰ στοργῇ, κι' ἔπειτα ψιθύρισε :

— Θέλετε νὰ δώσω ἕνα φίλι, τὸ φίλι πὸν θὰ δίνετε στὸ παιδί σας, σὸ παιδί τὸν ρεμβασιμὸν σας, ἂν ἐγύριζε μὴ μὲρα ;

— Η γρηά Λένα τὸν πῆρε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δνὸ τῆς χέρας καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο μ' ἕνα φίλι τρυφερό, ἀπέραντο, ἀνέκφραστο.

— Νά !... Γιατὶ τοῦ μοιάζει..., τοῦ εἶπε.

— 'Ο νέος τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, ἔμεινε βουδὸς γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἔπειτα τραβήχτηκε ἀπὸτομα καὶ βγήκε ἔξω. Στὴν ἐξορία σταμάτησε. 'Ακούσε ἕναν δυνατὸ στεναγμὸ ἀ

«ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ»

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΞΩΣΕΩΣ

Άγνωστα ιστορικά άπομνημονεύματα. Πώς είδε τα γεγονότα του 62 ένας εταίρος της Γαλλικής Σχολής. Η τελευταία εξέδος των πρώτων Βασιλέων από τ' Ανάκτορα. Ο καθηγητής Γκιμπάρ στο Ναύπλιο. Μία έλλεινη πράξις του κληρύου. Η διαπόμπευσις της εικόνης του Όθωνος. Τα χαρίνια του Ναυπλίου και η αγενναία Φρουρά. Οι βασιλέφρονες οι υπόγειοι. Το πιδ αξιοδόκρυτο δῆμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν η Βασίλισσα περνούσε ξυπόλητος, υπό τους ήχους των σαλπίγγων μπροστά από τη Γαλλική Σχολή, κανείς δεν την έχαιρετοίσε.

Ο δυστυχισμένος ο Όθων, κατά τον Ιούλιο του 1862 είχε προβεί σε μία συγκινητική εκδήλωση, η οποία όμως δεν τον ωφέλησε σε τίποτε. Είχε πεθάνει τότε ο Μητροπολίτης Μισαήλ. Αποστολίδης σε ηλικία 100 ετών, τιμώμενος για τη φιλοπατρία και την αγιασύνη του.

«Εκτενέθη — γράφει ο Γκιμπάρ — με δραματική επισήμηση. Τέσσερες ημέρες μετά το θάνατό του, τον έντυσαν τ' αρχιερατικά του άμφια, του φόρεσαν την χρυσή του μήτρα και τον εκάθησαν στο θρόνο, στη συνηθισμένη του θέσι, στη Μητρόπολι. Ο Βασίλειος, η Αδμή, οι Υπουργοί παρέστησαν στην κηδεία αυτή. Μετά τη νεκροεμφάνιση ακολουθία παρήλασαν όλοι μπροστά από το φασματώδη νεκρό, και ο Βασίλειος πρώτος τον έφίλησε στο στόμα. Έπειτα, καθισμένον πάντοτε στο θρόνο, τον μετέφεραν στο Νεκροταφείο, κοντά στον Πιλοσό ποταμό. Η μουσική έπαιγανε εμπρός, παινίζοντας πένθιμα έμβατήρια. Δεξιά και άριστερά του νεκρού, εδάδιαν στη γραμμή οι αρχιεπίσκοποι και οι άλλοι κληρικοί. Πίσω, ακολουθούσε ο Βασίλειος, ξεκούφωτος, με τη λευκή του φουστανέλλα.

Κατά το μεσημέρι, η νεκρική πομπή έπέρασε μπροστά μας, ενώ φυσούσε δυνατός άνεμος, τυλιγμένη σε σύγνεφα σκόνης. Η κεφαλή του νεκρού Μητροπολίτη, δεμένη με κορδέλλα επάνω στη νεκρική έδρα, βαρυνόμενη και από τη μήτρα, έταλαντεύετο με άπαιστο τρόπο. Παρέλεια να σημειώσω ότι είχαν λησμονήσει να τον ταριχεύσουν. Ο Όθων εδάδιζε πολύ συγκινημένος, έχοντας ακόμη στα χείλη του την αίσθηση του άλγεινού εκείνου νεκροφιλήματος.»

Ο Μισαήλ υπήρξε διδάσκαλος του Όθωνος και από τους πρώτους καθηγητές του Πανεπιστημίου. Η κηδεία τον έγινε δυνά το δυνατόν κομπωδέστερη, άκριτως για να έμψανθη άνάμεσα στο δυσανοημένο λαό ο Βασίλειος Όθων, τιμώντας τον ύπεροχο και δημοφιλή ιεραρχή, και να κερδίση έτσι συμπάθειες.

Τρεις μήνες ύστερ' από την κηδεία αυτή, ο Γάλλος συγγραφέας, ένα απόγευμα, κατά τη δύση του ήλιου, κυττάζοντας από την ταράτσα της Γαλλικής Σχολής, είδε τους Βασιλείς να βγαίνουν από το Παλάτι, για να μην ξαναγυρίσουν ποτέ πειά. Η φρουρά παρουσίασε όπλα, ή σάλλυγγες έσήμαναν το βασιλικό χαρτσισμό, και διά της λεωφόρου πού εκτείνεται γύρω από την Ακρόπολι, έβω από την πόλι, το Βασιλικό ζεύγος πού αγάπησε και υπηρετήσε τριάντα

Ο Βασίλειος Όθων

λόκληρη χρόνια, σαν δεύτερη πατρίδα του την Ελλάδα, έφερε τη χώρα αυτή των άχαρίστων ανθρώπων. (Έπαιγαν, βέβαια, Λακωνία, άλλ' οι επαναστάται ώργάνωναν κρυφά την έκδοσήν τ'...)

Τρεις μέρες αργότερα, ο Γάλλος συγγραφέας ήλθε να επισκεφθή το Ναύπλιο, για αρχαιολογικές μελέτες στην Τύρυνθα. Έμπροσθέν του «Πανελλήνιο» (το ιστορικό βασιλικό παλάτι) τόσο ολό αργότερα, στην Κορινθία (Επανάσταση), άλλα άρχισε να σχετίζεται με τους φρονιμότες πού έπαιγαν στο Ναύπλιο. Ήταν νέοι θεομικεράλοι, μιλούσαν για Δημοκρατία κλπ. Μι έβασισαν έξεφράζοντο για τον Κωνσταντίνο Κανάρη, τον πατέρα της Χίου, τον όποιον όλοι έγκομιάζαν για τη στάσι του εναντίον «ξένης άσπίδας». Ένας από τους επάβετε είχε γνώρισε προσωπικά Βουξέλλας το Βίττωρα Οίγαν και άπαιγναι τον ήρωα Ποιητού για τον ένδοξο ναύαρχο.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας το «Πανελλήνιο» έφτασε στο Ναύπλιο. Τα βατόρια ήταν τροχοφόρα και έπομένως βοσκάνηται Πλάτες-πλάτες, ο τροχός τους χτυπούσε τη θάλασσα, θέμα έπαιγαν σε όλα τα λιμάνια: στην Αίγινα, στις Σπέτσες, την Τη και έτελειοναν τον ταξίδι τους στην άρχαία Έλληνική πρωτεύουσα. Το Ναύπλιο ήταν — όπως και σήμερα — μία μικρή πόλις, περιμένη όμως τότε, και με σύγχρονη νι. Η μικρή της πλατανόφυτη πλατεία του Συντάγματος, με τον κό της Στρατόνα είχε σχεδόν τίς με τη σημερινή όρη. Ένα μόνο χέρι είχε, κ' αυτό άξιοθήρητο έλλεινιά δομάτια. Κουτσές καμίνια κρεβάτια, γεμάτα πού. Αλλά, ο ξενοδόχος είχε το όνειρο ήρωικού άριστοτήγιον του Πολέμου: «Αγαμέμνονι! Και έρωνε γι' αυτό στους ξένους.

Μόλις ένύχθηκε — έξω από το Γκιμπάρ — μετά το δείπνο, κατόπιν στην πλατεία. Με περίμεναν δυο νεαροί μου φίλοι, οι προηγουμένοι ήταν φωτογραφημένοι με... αστείο. Οι δρόμοι, ή πόλις, το Παλάτι, «Ιτε-Καλέ». Το Ναύπλιο τον μάτο από κόσμο χαρούμενο. Η πάνες έσήμαιαν χαρούμενα, ή ναίκες γελοΐσαν, οι παπάδες νονταν κολοφωρομένοι. Έκαστος για την πανηγυρική αυτή εκδήλωση της πόλεως, έρώτησε τι συνέβαινε.

«Έλευθερώθηκε! Άπαντες οι ένθονοίς φρονιμά. Έξαισε τον Τύραννο! Έσχηματίσε πουργείο Κανάρη! Μας το ήρωον φησαν από τας Αθήνας. Έλασε όλος, λοιπόν, έλα να χαρής με Έλληνες!

Κρατούμενοι από το μαρτύριο, λοι μαζί, έπεράσαμε τους στενούς δρόμους του Ναυπλίου, φωνάζοντας με όλη μας τη δύναμη:

«Ζήτω ή Έλευθερία!... Ζήτω ή Κανάρης!...»

Ο Γκιμπάρ έμεινε στο Ναύπλιο δυο μέρες. Τον καιρό έντετα συγκοινωνία μεταξύ της πόλεως αυτής και του Πειραιώς γινώσκοντο, φορά τη βδομάδα, με το βαπόρι, γιατί σιδηροδρομική άκονη ήν πηρχαν.

Ένα πρωί λοιπόν, ο Γάλλος συγγραφέας ξαφνίστηκε από καμινάτες της γειτονικής του εκκλησίας, ή όποιες έφαιναντο σαν λαμινές από χαρά. Φαλιωδίες έπαι έβγαιναν από πηνίττα πηνίτικες μύτες» τον έκανε να τρέξη στο παρόθυρο του ξενοδοχείου.

Ολόκληρος ο κληρός του Ναυπλίου, σοβαρώτατος και με τα όπλα του άμφια, με λαμπάδες άναμμένες στο χέρι, περνούσε φέροντας ταυεντικά, τη νεκρώσιμη ακολουθία. Στρατιώτες, έπαιγαν και στρατιωτικοί μαζί έσχηματίσαν άμυνή, ή άμυνή όνομάζονταν σ τ ρ α τ ό λ α ο δ ε λ.

Ο ξένος κατέβηκε στο δρόμο κ' έτρεξε με μισή ταχύτητα με το σ τ ρ α τ ό λ α ο έκεινο. Και έπαιγαν τα έξη:

«Τη στιγμή πού ή λιτανεία έληγείτο, Στρατόνα, έσταμάτησε και άφησε δίοδο ο

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΑΣΑΔΩΝ

Η άφανταστη γενναιοδωρία του αντίεασιλέως της Αιγύπτου Ισμαήλ Πασά. Πώς άγέραςε ένα άραιότατε κήπε κ'ι πώς τον χάρισε κατέπιν στόν γιού του τώος ιδιοκτήτη του. Για να μην κλαίη ή μαμά του. Το πάθημα του πασά του Άλγερίου. Τέ πολυτελή πιάτα. Όπου ο Γάλλος στρατηγός κ'ι οι έπιτελείς μένουν κέκκαλο. Τι είχε συμβεί.

Ο άλλος αντίεασιλέως της Αιγύπτου, Ισμαήλ πασάς, ήταν ύπερβολικά γενναϊόδωρος πρὸς τους φίλους του και τους υπηκόους του. Σχετικό με τη γενναιοδωρία του εινε και το παρακάτω ανέκδοτο:

Κοντά στις πύλες του Κάιρου, υπήρχε ένας κήπος ώραιότατος, ο όποιος είχε προξενήσει έξαιρετική έντύπωση στόν αντίεασιλέα και τού ενέδωκε την ιδέα να τόν άποχτήση. Μία μέρα λοιπόν κάλεσε τόν ιδιοκτήτη του, ο όποιος έτρεχε νάναι και δημόσιος υπάλληλος, και τόν ρώτησε:

— Πόσο άγέραςες τόν κήπο σου;
Ο υπάλληλος, μαγεύοντας τη σκέψη του πασά, αύξησε κατά δύο τριτα την αξία του κήπου και τόν άπάντησε:

— Ένα εκατομμύριο, ύψηλότατε.

— Πολύ καλά, τού είπε ο αντίεασιλέας. Θά τόν πάρω εγώ...

Και τού μέτρηση άμέσως τα χρήματα, τα όποια ο ιδιοκτήτης δέχτηκε με χαρά του. Αλλά ο υπάλληλος αυτός είχε ένα γιού, ένα χαριτωμένο άγόρι έφτά χρονών. Μία μέρα ο Ισμαήλ πασάς, βλέποντάς το, τού είπε:

— Έλα δώ, παιδί μου, να σε φιλήσω.

— Δεν θέλω! άποκρίθηκε άπότομα το παιδί.

— Γιατί; τού ρώτησε έκπληκτος ο πασάς.

— Γιατί μάς πήρες τόν κήπο κ' από τότε ή μητέρα μου όλο κλαίει...

Τότε ο Ισμαήλ πασάς χαμογέλασε και χαρδεΐοντας, κατά τη συνηθεία του, τα γένηα του, είπε: «στερ' από μία μικρή σκέψη:

— Καλά, κ' αν σου χάρισω τόν κήπο, θά θελήσης να με φιλήσης;

— Μετά χαράς μου, ύψηλότατε.

— Έλα λοιπόν. Σού τόν χαρίζω...

Και πραγματικά, ο γενναϊόδωρος μονάρχης ξανάδωσε πίσω τó χέριμα τόν στόν υπάλληλο, άφίνοντάς του και τα χρήματα.

Όταν τó Άλγέριο προσαρτήθηκε για πρώτη φορά στη Γαλλία, κάποιος έγγώγιος πασάς έπληροφόρηθηκε ότι ο Γάλλος στρατηγός της κατοχής θά έπαιγαν να τόν έπισκεφθή στην κατοικία του μαζί με τó έπιτελείο του.

Τότε ο πασάς, θέλοντας να προτιπή, όσο μπορούσε καλύτερα, τους ξένους, κάλεσε τόν αρχιμάγειρό του και τού είπε:

— Μουσταφά, έμαθα ότι θάφθη να με δη ο Γάλλος στρατηγός και αρέπει να βρω άσπροπρόσωπο μπροστά πού. Έκείνο πού με βάσει σε σκέψη περισσότερο, εινε το ότι αυτοί οι Έθιοπιοί δεν εινε συνηθισμένοι να τρώνε σε ξύλινα πιάτα, όπως ήμεις. Ράββε λοιπόν στην πόλι, πήγαινε στόν έμπορο και ζήτησε άλλα καλύτερα. Μην κίνης μαζί του παζάρια. Δώσε όσα σου γυρέψει...

Σε λίγο έφτασε στο σπίτι του πασά κ' ο Γάλλος στρατηγός με τó έπιτελείο του κ' όταν ήρθε ή ώρα του δείπνου, κάθησαν επάνω σε πολυτελή χαλιά.

Έξαφνα μπήκε μέσα ο υπηρέτης του πασά, φέρνοντας τó πρώτο φαγητό, τó όποιο μόλις είδαν οι ξένοι, δάγκωσαν τα χείλη τους, για να κρατήσουν τα γέλια τους.

Τό δοχείο, μέσα στο όποιο βρισκότανε τó φαγητό, ήταν από κείνα πού μεταχειρίζοντα στην Εύρώπη για ώρισμένη γνώση χούρη.

Ο πασάς, βλέποντας την ύαριότητα των προσκαλεσμένων, του και νομίζοντας πώς έμειναν εύχαριστήμενοι από τη φιλοξενία του, τούς είπε:

— Μην άπαύετε, στρατηγέ, για την πολυτέλεια τών δοχείων. Τ' άγόρασα έπίπληδες γι'αυ... να σας προτιπήθω όμως αρέπει!

Καταλαβαίνετε τώρα τι είχε συμβεί. Ο Μουσταφάς είχε μπει σ' ένα έμπορικό κ' έβλε, χωρίς ν' άνακωνώση τó σκοπό του, είδε ποσά θετημένα σε μία σειρά τά... δοχεία της νικιός, τού άρεσαν και τ' άγόρασε όλα πρὸς... μαγεύοντάς τούς!

ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΓΥΘΕΙΟΥ

Νάχης την εύχή μου άπ' τα έξωσι μου νύχτα.

— Ποτέ, να μη σκοντάψω.

— Κερδιμένο μου και πο...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

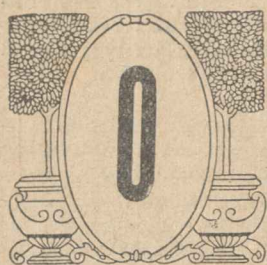
— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

— Να κίνης έκατό ζουβελ...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«...Ανδρέα, ανδρέα!... Απαγορεύεις γυναικών!... Ακούστε, τότε, μια φωνή. Σταθήτε, σταθήτε, κακούργοι! Ποιά πάτε; Όλα αυτά που διηγηθήκαμε, δεν συνέβησαν παρά μέσα σ' ελάχιστες στιγμές.

Όταν η άμαξα και ο στρατάρχης είχαν απομακρυνθεί πια αρκετά, ο Παρναγιάν είδε να τρέχει από πίσω μια σκιά.

—Να, μια εικόνα για δρόμο! σκέφτηκε. Αλλάς ο άνοητος τρέχει και δεν γυρίζει να ιδεί, ότι πίσω του βρίσκεται ένας άλλος, που θα τον φτάσει με κάθε θυσία.

Και πραγματικά ο πατήρ Παρναγιάν άκουσε με άσπρατα ταχυτητα πίσω από τον άγνοστο, πόν όποιον ήταν βέβαιος ότι θα πλησίαζε σε λίγα λεπτά. Μόλις ζύγισε αρκετά κοντά του, σήκωσε το χέρι του κι' έτοιμάστηκε να του καταφύγει μια φοβερή σπαθιά.

Ο άγνωστος όμως αντίληφθηκε την παρουσία του και, γυρίζοντας πίσω την ίδια στιγμή με μια απότομη κίνηση, κατόρθωσε να ξεφύγει το χτύπημα. Τότε ο πατήρ Παρναγιάν βρήκε καιρό να ριχτεί ανάμεσα από τ' άμαξες κι' από τον άγνωστο, τον όποιον άναγκασε έτσι να σταθή. Κατόπιν οι δυο άνδρες πήραν επιθετική στάση και διεσπάρσαν τα ξίφη τους. Καθένας των όμωσ έβρισκε στον άλλον έναν αντίπαλο ισχυρό και άκαταμάχηστο.

Το σκοτάδι άπλωνόταν γύρω βαθύ και οι δυο έχθροι μόλις διακρίναν ο ένας τον άλλον.

Μονάχα ο ήχος των ξιφών άκούγεται δξύς, διαπεραστικός, άπαύσιμος και μονάχα αυτός τους οδηγούσε πού να χτυπήσουν. Ήταν ένα φοβερό θέαμα ή μονομαχία των δυο αυτών ανδρών που πολεμούσαν βουβά μέσα στο σκοτάδι, ενώ από καιρό σε καιρό άναυγίζονταν κάποια σπύθα από τα σπαθιά τους.

Ο πατήρ Παρναγιάν περιοριζόταν να άμυνεται μόνο, προσηλώνοντας να κρατήσει τον άγνωστο σε τέτοια απόσταση, ώστε να μην μπορέσει πια να φτάσει το άμαξι.

Ο άγνωστος έξ' άλλου βιαζόταν να τον προσεγγίσει και, περνώντας την τελευταία απόφαση, που κατέρρεε ένα γερό σπαθισμά. Τό ξύρος του όμως βρήκε μια αντίσταση τόσο μεγάλη, που δεν την περίμενε.

—Μά τον Πύλατο! φώναξε με άγανάκτηση ο ένας των δυο ανταπάλων.

—Μά τον Βαραβθά! ούρλιαξε ο άλλος. Ή δυο κρανγές βγήκαν μαζί, άλλα πριν ακόμα προφτάσουν ν' άκουστούν, δυο άλλες βγήκαν συγχρόνως από τα χείλη των ανταπάλων:

—Πατέρα μου!

—Παδί μου!

Άμείως έβλασαν κι' οι δυο τα ξίφη στη θύκη, αρκετά στενοχωρημένοι, τόσο ο πατέρας, όσο κι' ο γιός.

Για μια στιγμή έπεσε άπολητη σιωπή. Ο νεαρός Παρναγιάν τέντωσε τώρα το αυτί του, προσπαθώντας ν' άκούσει τον ελάχιστο θόρυβο, που θα του έδειχνε προς ποιά μέρος είχε γίνει άφαντο το άμαξι. Αυστηρώς όμως δεν μπόρεσε ν' άκούσει τίποτε και με φωνή άπελπισμένη είπε:

—Πάει! Πάει!... Δεν θα μάθω πού πήγαν την άγαστημένη μου!...

Στο μεταξύ ο γηραιός τυχοδιώκτης σκεπτόταν τί λόγια να πη στο

γυιό που για να δικαιολογηθή. 'Επί τέλους άρχισε:

—'Υστερ' από τόσο μεγάλη άπουσία, να πού οι ξανθοί γιαέ μου. Να, αλλά υπό ποιάς περιστάσεις; Σε βρίσκω να μην λουθή τις συμβουλές, τις όποιες μου όριζήκαμε ότι θα τηρήσεις. Σε βρίσκω μάχης πέσει σ' εκείνο άκροβάς το σφάλμα, από το οποίο άναβαν σε άπέπνευα. Σε βρίσκω πρόθυμο να φυγήςες έτσι, που δεν σε σπέρνουν. Και; αυτόν τον τρόπο λυσαν έτήρησε τις πακές μου συμβουλές;

—Πατέρα! είπε ο ίππότης με φωνή άλλαμένη, που σήκωνε τον γέρο τυχοδιώκτη. Πατέρα, ή άπομνή συνάντησέ μας με την σε δύσκολη θέση, γιατί βλέπω ότι είμαστε αντίπαλοι...

—Διάβολε! Και ποιάς σ' έμποδίζει νάρθης με το μέρος με Σου έξωσαλίζω εκατό χιλιάδες φράγκα και!...

—Σωπάστε, σωπάστε, για το Θεό! Δεν έχετε πόσο άπονη αυτή τη στιγμή!... Άκολουθήστε το δρόμο σας κι' εγώ θα τρέψω τον δικό μου... Χάίρετε, πατέρα!...

—Θέλεις να μ' άφήσεις; ρώτησε ο γέρος με τρεμάμενη καρδιά.

—Μά έσεις ο ίδιος μ' αναγκάζετε, φώναξε ο νέος. Σκεπτόμαι, ότι άπόψε παρά λίγο να συμβή κάτι φοβερό, άποστράμω, λείθιο. Τράβηξε το σπαθί μου έναντιόν σας και αν ή αλμύρα μου φτάσει στο ποτάμι! 'Α. πατέρα, ήφιστε με στη δύσπραία μου. Είχομαι να μη συναντηθώ με άλλον ρά υπό παρόμοιες συνθήκες!... Χάίρετε, πατέρα μου!...

Και ο νέος, υπερβολικά σπινμένος, έκανε μερικά βήματα προς την πύλη.

Ο πατέρας του άρχισε να και, άκουμπώντας στον τοίχο, άκουσε το πρόσπο του μέρ' στα πόδια του.

—'Ω, με άφνει και φρίκη φρέλασε. Τί φοβερό που είνε αυτό το γυιό μου ήχρό! Μά τί θα τ' έλποιν;... Ζούσα με την έλπίδα, τον δώ ένδοξο κι' άπακαταστατό να πόν καμιαόσο λογαό, να πόν έχω κοντά μου για να μου κάποι τα μάτια τη στιγμή που θα περνού. Και τώρα είνε έχθρός μου και μ' άφνει!... Μά γιατί!...

Και στα λόγια αυτά του άκούσαν πάνω στα μάγουλά του τον Παρναγιάν. Ήταν ή δεινή ή ή πρώτη φορά στη ζωή του που κλαίγε. Κατόπιν, προσπαθώντας ν' άπνίξει τους λυγμούς του, είπε με φωνή:

—Πάει πια! 'Όλα τελείωσαν για μένα!...

Εκείνη τη στιγμή άσπάρθηκε τον πιάνη κάποιος τα χέρια και γαλε μια χαρούμενη κραυγή, άγνωρίζοντας το γυιό που, ό όποι έγειρε πάνω στο στήθος του και είπε:

—'Ω, ή, πατέρα!... Δεν πού να σ' άφήσω έτσι άδουλο!... Τα... Πατέρα, είνε άνάγκη να έγηθούμε!... Θα πέθανα από τη πη μου με την ιδέα μόνο, ότι άπο δυσχερής ένασπιν μου!...

—Άκουσε, παιδί μου, πού είσαι!...

Με χαρά ο γέρο Παρναγιάν. Ή καλύτερη έξήγησι είνε να σε ξω στην άγκαλιά μου!...

Άμέσως πατέρας και γιός έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και φιλήθηκαν με άπερίγραπτη στοργή.

—Άσε με τώρα να σε καμιαόσω, του είπε ο γηραιός τυχοδιώκτης. Τό σκοτάδι δεν μ' έμποδίζει και τόσο πάλι να σε ιδεί. Πείτα, ένας πατέρας δεν έχω άνάγκη από φως για να διακρίνω πρόσωπο του παιδιού του. Άλλά, μά την άλήθεια, ήμν μου, ήμν ότι άλλαξες πολύ, ότι έγινες έντελώς διαφερετικός. 'Επί είνε να γατός σόν πατέρας!... Τί πλάτες πού έχεις!... Πόσο μεγάλωσες! 'Α, λημονήσε με πόση ικανότητα χειρίζεσαι το ξίφος!... Άρμολο αν υπάρχει ένας άλλος που να σε φτάνη στην έξορα!... Μαζί μου, παιδί μου!... Έλα και γά με πάρη ο διάβολος αν ένασπιν είσαι μαζί, δεν μπορέσαμε να τα βάλουμε μ' όλόκληρο τον κόσμο! (Άκούσε!)

Κάποιος ροπαλοφόρος που θέλησε να τον συγκρατήσει, κυλίστηκε κάτω με μια σπαθιά!...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

..... Τ Α Β Ρ Α Β Ε Ι Α

Όπως είχαμε ήσυχασθί, το Σάββατο 4ην 'Απριλίου, στις 5 μ. μ., έγινε στα Γραφεία μας ή εξέλεξις των δελτίων των λύσεων του διαγωνισμού των φωτογραφιών των έξεχόντων Έλλήνων πολιτικών, λογιών, επιστημόνων κ.λ.π. εικονιζόμενων στην παιδική τους ήλινα.

Η εξέλεξις των δελτίων διεξήχθη ένόπιον επιτροπής αποτελούμενης από τους κ. κ. Στεφ. Δάγγη, Νατ. Λαπαθιώτην και Κλ. Παράσχην, της διεύθυνσεως και των συντακτών του «Μπουκέτου».

Εκ των σταλέντων υπερχίλιον φραγκίων πάντες σχεδόν οι λύται εύρισκαν ένα μέρος των εικονιζόμενων προσώπων και μόνον... Ένας δεν κατόρθωσε να ανακαλύψη κανένα έξ' αυτών!

Μετάδ των λύτων έπλεονάζε το όραλον φύλον. Και τους τριαντατέσσαρας εικονιζόμενους είς τας φωτογραφίας έξεχόντας Έλληνας άνεγνώρισαν οι κάτωθι πέντε:

- 1) Π. Παργινός, Μακρά Σπύα, Πειραιεύς.
- 2) Ν. Μακρή, δόδς Καροϊνάκη 26, Ν. Φάληρον.
- 3) Ελένη Παπαϊωάννου, Στάσις Λεβίδου, Πατήσια.
- 4) Αθηνά Μαργακού, Ν. Κοκκιναί.
- 5) Σπυρίδων Άγγελόπουλος, Πατήσια.

Τι πέντε αυτά όνόματα, έπειδή έπέτυχαν τον αυτον άρμονον λύσεων, έτέθησαν είς την κληρωτίδα, εκ της όποιας άνευρίθησαν κατά σειράν:

Α'. Ελένη Παπαϊωάννου, ή όποια κερδίσει ένα ΧΡΥΣΟ ΡΟΛΟΓΙ γυναικείο άξιας 3.500 δραχμών.

Β'. Σπυρίδων Άγγελόπουλος, ό όποιος κερδίσει ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΣΤΑΡ.

Γ'. Ν. Μακρή, ή όποια κερδίσει ένα ΣΕΡΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Παρακαλούνται οι άνωτέρω, προκειμένου να παραλάβουν εκ των Γραφείων μας τα δώρα των, να προσκομίσουν πιστοποιητικά ταυτότητός των.

Οι κ. κ. Π. Παργινός και Αθηνά Μαργακού, έφασαν εύχρηστον όλων τους εικονιζόμενους, κερδίζον ανά μίαν ΜΕΤΟΧΗΝ της Τραπεζής της 'Ελληνικής 'Εταιρείας Πίστεως.

Επίσης από μίαν ΜΕΤΟΧΗΝ κερδίζουν και οι κάτωθιοι δύο:

Δ. Λυμπερόπουλος, Άστυνόμος Τμήματος Ήλων, Κοινοκτομή 43, Πειραιεύς, με έπιτυχίας 33, και Φραγκή Κλεισινίκου, Όδου. Άνδρούτσου 17, Ένταθα, με έπιτυχίας 32.

Των κ. κ. Κ. Μαθιουδάκη, Στοά Άρσασκίου 11 Ένταθα, έπιτυχία 26.

Φά. Κοτσίδα, Χιον 13, Ένταθα, έπιτυχία 26.

Μ. Δομαζάκη, Δεινοκράτους 21, Ένταθα, έπιτυχία 26 και

Ν. Ρουμπάνη, Λομβάρδου 108, Ένταθα, έπιτυχία 26, έτέθησαν τα όνόματα είς την κληρωτίδα και άνευρίθησαν οι κάτωθι τρεις, διά να συμπληρωθή ο αριθμός των κερδίζόντων από μίαν Μετοχήν:

Ν. Ρουμπάνη, Μ. Δομαζάκη και Φ. Κοτσίδα.

Οι άνωτέρω παρακαλούνται να διέλθουν εκ των Γραφείων μας προς παραλάβην των μετοχών των.

Επίσης οι κ. κ. Β. Λονιάς ('Αραχωδής 41), Γεωργ. Στελλάκη (Μεθώνη), Μαντοβίλα Βυζά (Μεθώνη), Διον. Κοσμάπουλος ('Ολυμπία-Ήλεια), Ελένη Χαιροπούλου ('Αμυδακίας 8, Ένταθα), Α. Μπουσουλός ('Ερεσίδου 27, Ένταθα), Ερσιλία Μοραίτου ('Αγ. Αποστόλων 3, Ένταθα), Ναταλία 'Ιατρού (Θησέως 13, Ένταθα), Σοφία Τσουκάτου (Κοδριγκάνας 16, Ένταθα), Ν. Νεγρεπόντης (Μπενίκης 'Ιλποκράτους, Ένταθα), Εύδηνια Άμδουσιάνου (Ποσειδώνος 51, Π. Φάληρον), Ι. Παπαοικονόμου (Χατζηχρήστου 16Α, Ένταθα), Λέλα Βαχτόρη (Πραξιτέλους 210, Πειραιεύς), Τασία Δημουπούλου (δόδς Μεσοήνης, Καλάμαι), οι όποιοι υπεβέβησαν σχεδόν τα δύο τρίτα των έπιτυχιών, καθώς και ο κ. Κ. Μαθιουδάκης, (Στοά Άρσασκίου 11), όστις έσημείωσαν 26 έπιτυχίας, κερδίζον ΤΟΥΣ ΕΝΤΕΚΑ ΤΟΜΟΥΣ της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Ωστόσο οι κ. κ. Κ. Συργάκος (Νεοπολέμου 2, Παγκράτι),

Ελευθέριος Βενιζέλος

Φωτογραφία αριθμ. 20: 'Ο Δήμαρχος Αθηναίων κ. Σπ. Μερκουρης.

Α'λεξ. Ζαχαριον (Μουκλήνη), Ελένη Γιαννακοπούλου (Μεσογείων 86), Ν. Τσιγκριστάκης (Κωνσταντινουπόλεως), Δ. Πλωμής (Βίλλα), Ντσα Γεργίνη (Χαλάντρι), Ν. Χριστοφάς (Καβάλλα), Χ. Χρηστιάδης (Κωνσταντινουπόλεως), Κ. Νικολοπούλου (Πλουταρχου 19, Ένταθα), Ελένη Διαλημά ('Ακαμεινός 82, Ένταθα), Κ. Κριεζής (Κοδριγκάνας 21), Μαρία Παπαναστασίου (Γλυφάδα), Άγγ. Καπενεκά (Μουκλήνη), Π. Ι. Δούνας (Χαλάντρι), Π. Α. Οικονομάρχης (Φαρών 76, Καλάμαι) και Δούλα Τσόγκα (Σπείσια), έσημείωσαν 12-16 έπιτυχίας και κερδίζον ΑΝΑ ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

Τας φωτογραφίας των έξεχόντων Έλλήνων είς νεαράν ήλικίαν με τό έννοια φάσται τούτον άρτίσαμε να σας εαυνοημοσιεύσουμε, όποτε εύχαρι έπαροχά.

Εδημοσιεύσαμε ήδη μέχρι τού έσθιμοδ 22 με τίς σημερινές. Μένουν άκόμη άδημοσιευτές 12 φωτογραφίες και ή όποιας είνε κατά σειράν κ. κ. 23)

'Αλ. Παπαναστασίου, 24) Παύλος Ντεράνας, 25) Άρ. Προβελεγγίος, 26) Τ. Λεπινιώτης, 27) Κ. Ζαετταίος, 28) Ι. Παπαϊωάννου, 29) Γ. Κονδύλης, 30) Χ. Άννινος, 31) Γ. Βλάχος, 32) Κ. Βλαχοπούλου, 33) Ι. Τσιριμώκος και 34)

'Αλ. Φιλαδέλφους.

Φωτογραφία αριθμ. 21: 'Ο κ. Ελευθέριος Βενιζέλος

Φωτογραφία αριθμ. 22: 'Ο ποιητής κ. Γεώργ. Δροσίνης

Τάσ. Κατσαμπάς (δόδς Κοκκινάκη, Κηφισιά), Εύαγγ. Παπαδασιλείου (Μερκάτη 6, Ένταθα), Ελένη Παπακωνσταντινίου ('Υψηλάτου 116, Πειραιεύς), Δημ. Σκαυνάκης (Λεγαυά 'Ηλεια), Γεωργία Θεοδώρου (Κυνέλη, Ένταθα), Τίτος Καργέ (Κολοκοτρώνη 88, Πειραιεύς), Αλίκη Στίνη (Νίκης 8, Ένταθα), Ελένη Γαγατσού (Τοπάλη 58, Βόλος), Κατίνα 'Ιωάννου (Δημοφώντος 44, Ένταθα), Άν. Κάζας (Ρόδος), Κ. Α. Τζιτζής (Σηλυβρίας 26, Ένταθα), Αλεξ. Σαχίνης (Καρλόεσσι Σάμου), Καλλιόπη Μεναράκη (Φειδίου 7, Ένταθα), Γ. Νέζος (Μενάνδρου 34, Ένταθα), Αθ. Κουμπλής (Δελφοί), Οάν. Άγγελόπουλος (Τράπεζα Άθηνών, Καλάμαι), Θ. Ντουντουνάκης (Ν. Χώρα Χανίων), Νικ. Μινογλου (Πολυκλείτου 5, Ένταθα), Β. Τσανκάνης (Πεντάλοφος Κοζάνης), Άναστασία Χαλικοπούλου (Ψαρών 63, Ένταθα), Άννα Παπαντζί (Στίλπονος 10, Ένταθα), Γ. Μπαλής ('Ελπίδος 10, Ένταθα), Αλίκη Έαρινού (Πανεπιστημίου 49Α, Ένταθα) και Π. Λαμπράκος ('Αρ. Παγου 55, Ένταθα), οι όποιοι έσημείωσαν 17 με 20 έπιτυχίας, κερδίζον έναστος από ΕΝΑ ΤΟΜΟ του «Νέου Ήμερολογίου του Μπουκέτου 1931».

Επίσης οι κ. κ. Δημ. Σκανδαλάκης (Πολυζωίδου 6, Ένταθα), Νικολ. Ποντίκας (Χωρίον Άφιντου, Ρόδος), Άποστ. Κ. Κατασέλλος (Βόλος), Θάλεια Άγγελόπουλου (Τράπεζα Άθηνών, Καλάμαι), Ειρήνη Δουλιγέρη ('Ολυμπία Ήλεια), 'Ιω. Στεργιοπούλου (Βρανέσου 33, Ένταθα), Ζαχ. Πασαλιάνης (Ευδώνων 3, Ένταθα), Ι. Κουγκουλής (Λεονίδου 53), Ν. Φωτιάδης (Σαράντα Έκκλησιές), Άθαν. Κήλης (Πολύγανον, Ένταθα), Χρ. Πετσιμής ('Ανατολή Άργινάς), 'Ιω. Αίτινας ('Αλμυρούσιον 35, Ένταθα), Παν. Μάκρη, (Τομαρά 1, Χαλκίς), Άφρ. Παπαστυλιανού (Κασσαντώνη 4, Πειραιεύς), Βασίλ. Μανρίδης (Περιστερι), Ι. Μαλαμιώτης (Σοκράτους 25, Ένταθα), Ι. Βραχνός (Κρεβάτα 19, Πειραιεύς), Έλισσάετ Θωμαΐδου (Κομνητήριον «Ήθρ Καβάλλα), Εύαγγελ. Σχορδής ('Αγία Έλεούσα, Καλλιθέα), Ελένη Γ. Μουντρέα (δόδς Φαρών 76, Καλάμαι), Κική Βερίου ('Αχιλλεύς 45, Λάρισα), Δ. Γκικετζής (Ζωοδόχου Πηγής 84), Δ. Σ. Κόμινος (Μαυρομυχάλη 124, Ένταθα), Μαρίκα Τριχά (Συν. Καλοκαιρινού, Πειραιεύς), Στυλ. Καραϊσκάκης (Σανατόριον Άδελφοστοχωρίου), Εύαγγ. Παναγιόπουλος (Θήρος 124), Όμηρος Σκαρής (Λένια, Πειραιεύς), Ελένη Κεχαΐδου (Πετρούλανα), Μελ. Καραγιαννίδου ('Εβρου 11, Ένταθα), Γ. Βουγιουρόδης (Μονεμβασία Λακωνίας), Σπ. Κόντη ('Ευπ. Σχολή, Χαλκίς), Ν. Μαστροκοκούλας ('Ιτέα), Ν. Αλυσσής (6ον Άστ. Τμήμα, Πειραιεύς), Καίτη Γεργορέου (Κουντουριώτη 198, Πειραιεύς), Α'λεξ. Ζαχαριον (Μουκλήνη), Ελένη Γιαννακοπούλου (Μεσογείων 86), Ν. Τσιγκριστάκης (Κωνσταντινουπόλεως), Δ. Πλωμής (Βίλλα), Ντσα Γεργίνη (Χαλάντρι), Ν. Χριστοφάς (Καβάλλα), Χ. Χρηστιάδης (Κωνσταντινουπόλεως), Κ. Νικολοπούλου (Πλουταρχου 19, Ένταθα), Ελένη Διαλημά ('Ακαμεινός 82, Ένταθα), Κ. Κριεζής (Κοδριγκάνας 21), Μαρία Παπαναστασίου (Γλυφάδα), Άγγ. Καπενεκά (Μουκλήνη), Π. Ι. Δούνας (Χαλάντρι), Π. Α. Οικονομάρχης (Φαρών 76, Καλάμαι) και Δούλα Τσόγκα (Σπείσια), έσημείωσαν 12-16 έπιτυχίας και κερδίζον ΑΝΑ ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

Τας φωτογραφίας των έξεχόντων Έλλήνων είς νεαράν ήλικίαν με τό έννοια φάσται τούτον άρτίσαμε να σας εαυνοημοσιεύσουμε, όποτε εύχαρι έπαροχά.

Εδημοσιεύσαμε ήδη μέχρι τού έσθιμοδ 22 με τίς σημερινές. Μένουν άκόμη άδημοσιευτές 12 φωτογραφίες και ή όποιας είνε κατά σειράν κ. κ. 23)

'Αλ. Παπαναστασίου, 24) Παύλος Ντεράνας, 25) Άρ. Προβελεγγίος, 26) Τ. Λεπινιώτης, 27) Κ. Ζαετταίος, 28) Ι. Παπαϊωάννου, 29) Γ. Κονδύλης, 30) Χ. Άννινος, 31) Γ. Βλάχος, 32) Κ. Βλαχοπούλου, 33) Ι. Τσιριμώκος και 34)

'Αλ. Φιλαδέλφους.

Φωτογραφία αριθμ. 22: 'Ο ποιητής κ. Γεώργ. Δροσίνης

Φωτογραφία αριθμ. 21: 'Ο κ. Ελευθέριος Βενιζέλος

Φωτογραφία αριθμ. 20: 'Ο Δήμαρχος Αθηναίων κ. Σπ. Μερκουρης.

Α'λεξ. Ζαχαριον (Μουκλήνη), Ελένη Γιαννακοπούλου (Μεσογείων 86), Ν. Τσιγκριστάκης (Κωνσταντινουπόλεως), Δ. Πλωμής (Βίλλα), Ντσα Γεργίνη (Χαλάντρι), Ν. Χριστοφάς (Καβάλλα), Χ. Χρηστιάδης (Κωνσταντινουπόλεως), Κ. Νικολοπούλου (Πλουταρχου 19, Ένταθα), Ελένη Διαλημά ('Ακαμεινός 82, Ένταθα), Κ. Κριεζής (Κοδριγκάνας 21), Μαρία Παπαναστασίου (Γλυφάδα), Άγγ. Καπενεκά (Μουκλήνη), Π. Ι. Δούνας (Χαλάντρι), Π. Α. Οικονομάρχης (Φαρών 76, Καλάμαι) και Δούλα Τσόγκα (Σπείσια), έσημείωσαν 12-16 έπιτυχίας και κερδίζον ΑΝΑ ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

Τας φωτογραφίας των έξεχόντων Έλλήνων είς νεαράν ήλικίαν με τό έννοια φάσται τούτον άρτίσαμε να σας εαυνοημοσιεύσουμε, όποτε εύχαρι έπαροχά.

Εδημοσιεύσαμε ήδη μέχρι τού έσθιμοδ 22 με τίς σημερινές. Μένουν άκόμη άδημοσιευτές 12 φωτογραφίες και ή όποιας είνε κατά σειράν κ. κ. 23)

'Αλ. Παπαναστασίου, 24) Παύλος Ντεράνας, 25) Άρ. Προβελεγγίος, 26) Τ. Λεπινιώτης, 27) Κ. Ζαετταίος, 28) Ι. Παπαϊωάννου, 29) Γ. Κονδύλης, 30) Χ. Άννινος, 31) Γ. Βλάχος, 32) Κ. Βλαχοπούλου, 33) Ι. Τσιριμώκος και 34)

'Αλ. Φιλαδέλφους.

Φωτογραφία αριθμ. 22: 'Ο ποιητής κ. Γεώργ. Δροσίνης

Φωτογραφία αριθμ. 21: 'Ο κ. Ελευθέριος Βενιζέλος

Φωτογραφία αριθμ. 20: 'Ο Δήμαρχος Αθηναίων κ. Σπ. Μερκουρης.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλον τοῦ «Μπούκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ ἐργ. 3.
Ἡ ἀνάβαίρετος ὑπερτιμωρὶς των παρὰ τὸν ὑποπακτορεῖαν ἀπαγορεύεται.
Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀνώνυμους δασακίς ὑποπείσῃ εἰς
τὴν ἀντιλήψιν των τοιοῦτον τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ
 συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν
 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

[illegible]

Μὲ τὴν καρδίᾳ βαθειὰ θλιυμένη, κάθησα

μπροστά στο πιάνο κείνη τη βραδυά,

τὰ πονεμένα δάχτυλά μου τρέμοντας

χαϊδέψανε τὰ πλήκτρα στοργικά.

«Τί θεὸς νὰ παίξω ;» σοῦπα σιγαλὰ
ματιάχοντας τ' ἀναπνεύματα μάτια

Μὲ κύνταξες γιὰ λίγο καὶ ψιθύρισεις :

—«Τὴ θείᾳ αὐτῇ τοῦ Σοῦμπερτ σεργανάτα».

Τὴν ἔπαιξα — θυμᾶσαι, ἀγαπημένε μου ;

Πῶς ὁμοῖα ἀπὸ καὶ
 καὶ πῶς σιγᾷ — φοβόμενον μὴν
 (ταρσῶ)
 τὴν αἴα τῆς νύχτας σιγαλῖα.
 Σὰν πνιχτὸ κλάμα ἐξαγιναν
 (ἦ νότες)
 σὰν βουδὸς θρηῆνος, ναί, σὰν
 (βοηγητὸ)
 κί' ὅμως δὲν ἦτανε τὸ πᾶνον
 (ποὺ θρηνοῦσε,
 ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου, — δὲν τῶ·
 (νοήσεαι αὐτὸ)

Θ. Κ. ΟΥ Ρ. Ι. Δ. Η. Ν. Χαλκίς.
Μας γράφετε ότι προσηγορεύει
η γλώσσα το προσηγορεύει
ματιού σας, γιατί... δεν ηγναινε
με στην εκκλησία και δεν άκουσε
συνοψώς τα ιερά κείμενα... Κι
αυτό όμως να συμβαίνει το κομ-
μάτι έστειλε να ηγναινε
η δημοσίευση, στη γλώσσα, έλα-
λοι στο ύψος που ήταν γραμμένο.
Μας γράφετε ακόμα ότι το ημε-
ροσάκι σας κομμάτι ειναι η γλωσσολο-
για, έστειλε να ηγναινε
να ειναι... Έστω. Αλλά δεν έρ-
κει αυτό, δυστυχώς, γιατί ναι
ειναι πελογογράφηση, δημοσίευση.
Χρειάζεται τέχνη, πείρα, ταλέντο.
Ο ήλιος που ημεροσάκι πελογο-
γράφηση σας έδωσε τι ειναι εν
σημείο του... 1890.

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς· ἡμεῖς οὖν
Ἡ Τελευταία Ἡμέρα εἰς
τὴν Γενέτειράν καὶ ἡ Κάθω
δόμος εἰς τὴν Προσφύγην·
 Μ' ἄλλους λόγους, φίλε κύριε,
 μὴ γράψω λογιζομένη κομμάτι
 τῆς Σας λατῆων ἐντελέας τὰ προ-
 σφύζοντα, ἀλλὰ τὴν ἑμὴν γὰρ τὴν
 τοια δοῦλῃς. Πιστεύετε ὅτι
 διασπασθήσθε. Σὰς λέμει ἐλπίκριν
 νῆς τὴν γνῶμην καὶ. Ὅς ἀσὰ ἐκά-
 ναν, τέλος, κακὸν ἄλλων δημο-
 σιεύοντες τὸ πελοποννησιακόν.
 Γιατί, ἀπορίσταντα, θὰ ἔκανε δι-
 σσώρησις ἡμεῖς. Ἐλέγεται να σὰς
 τὸν ἀδελφικὸν αὐτόν, ἰσχυρὰ καὶ
 καὶ μὴ φράσαις αὐτὸν τὸ κομμάτι
 ὅς·

«...βαρὺν ἡ ἀτμοσφαῖρα,
μαύρα σύννεφα εἶχον καλύψῃ
τὸν αὐρανόν, ἡ πίπτουσα χιὼν
εἰς ἀρεὰς νυφάδας ἐσχηνάκει·
σε τεραστίαν λευκὴν σινδό-
νῃν οἱ ὅποια ἐσαβάνοσε τὸ
πάν, καὶ αὐτῇ ἡ παιγνιδιὰ
ρικὴ φύσις εἰσήλθε εἰς πεν-
θηθερίαν διαρκή»!...

Λοιπόν; Ἐχουμε ἢ δὲν ἔχουμε δίκιο; Ναι ἢ όχι; Μιὰ ἄν πο
παθακόλουθεϊ, Τρίπολι. Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Έργα ἀπαιτούμενα
περιογραφικά» σας ὀχι ἐπιτυχεί. Κυρίως ἡ γλώσσα πού χρησιμοποιοῦτε
πολύ κακή. Ἰδοῦ, πρὸς ἀποδείξειν, ἡ ἀρχὴ τοῦ:

«Είχα κατοχυρωθῇ ἐναντίον τῶν βελῶν καὶ μοῦ ἐφαινεῖται ἡμουνά δυνατὴ καὶ ὅτι εἶχα νικήσει τὴν Ἀγάπην. Μὰ, νῆ-
ρεῖς νὰ πῆς «Νενίκησα σε». Γι' αὐτό, ὅταν χθὲς μ' ἐρώτη-
σε ἄγαλῶ, σοῦ εἶπα: «Μπορεῖς νὰ κανῆσαι!»

Καὶ τώρα! τί θὰ κάμω τὰ μάτια μου ποῦ εἶνε διαρκῶς
κλωμένα ;»

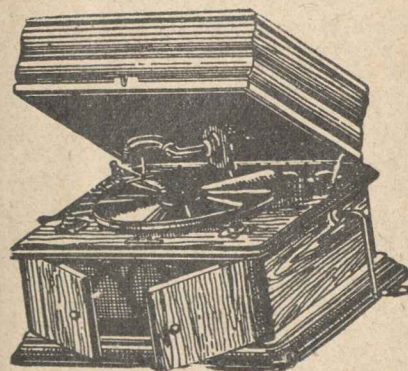
Γα - Ζη, όλα τα αστρικά και τετρατόκια για τους πολιτικούς, τους έπιπυζι. Που και που όμως έχουν μερικούς στίγους που αναφέρουν έχετε κάποια αστρική διάθεση. Καλλιέργηστε την περισσότερο, οπότε την μη την απώλετας καλήν σιγουριάην και τα κανέλες... Άριος, τι η ς ο ν... Έναρξας. Το πομπήν σου είνε ούτως ανωγεινόν, ούτως ομοιοκαταστάς σου, και τόσο κακό. Αν ήταν καλύτερα φορημασμένον οι στίγμοι, σισσέρει τέχνη, θα φαίνονταν πολύ καλύτερο. Το διήγημα σου είναι πολύ κατόν. Έπτεκενέται πολύ οι άρχοντες περιγράφει και τα κύματα του είνε άσυνα και άγραμμάτια. Δεν μπορούμε να σου πεινάμε τον λογικό όδρομο που πρέπει να ακολουθήσεις. Είνε άσυνα και άγραμμάτια, ούτως ούτως. Ίδρην μόνος σαν αν πρέπει να έδοξής τον πομπήν, περιγράφει αν αν πρέπει να πάμε να γραφέτε. Σ τ ά ρ ο υ κ η, ραία. Σας ευχαριστούμε για τα τόσο θερμά λόγια σε υπέρ του έλλατος, τα οποία μας συνεκίνησαν πραγματικά. Όσο για το διαγνώμα, από στο σημερινό φέλλο τ' αποτέλεσμά του. Α. Κ ο υ μ η λ ή ν, διότι τα βελτία σας ελήφθησαν. Ήναυξας Χ ρ ή σ τ ο ν Χ ρ η σ τ ή ν, πόλιν. Σας ευχαριστούμε για τα έγκάρια λόγια σας. Τό αν λόγω της θα δημοσιεύει προσέχως. Β. ρ α ν ή λ Σ υ σ ε ρ ε λ, Ακαδημία (Κύπρου). Μά, προς Θεού, διήγημα είν' αυτό που σας στέλνει τη φένημα. Άκούστε, αγαπητά μας φίλε, τα διηγήματά δεν γραφότανε έτσι, πει να έχουν μία έπιδόση, ή όποια βίως να είνε ψυχολογητική και να ληγόνται. Όχι πράγματα στά κουτούρο. Α θ ή λ ι ο ν, Έναρξας. Γιό είνε πολήμα ή ένα διήγημα, πρέπει να συνδεθείται από το περσόν, κάποινα κρίσεις. Για να δημοσιεύει έ πρέπει να είνε καλό. Γ ε ρ σ ο υ α ε λ λ α ν, Γαργαλιάνος. Για να μη σας άπαιτήσουν, αυτό πρέπει το διήγημα σας δεν ελήφθη. Κ. Α λ μ η τ ρ η ν, Βλατόν (Καβάλα). Η συνδρομή σας ανανεώθηκε. Το πομπήν σας προς την Άνσις είνε π. χ., το πρώτο τετρατόκιο:

Ἡ ρθ' ἡ ἀνοιξι ἡ καλὴ
ν' ἀογινίσουν πάλι

τὰ μπαϊν-μίζτ τὰ δρομ
κάτω στ' ἀκρογιάλι...

Τὰ... μπαίν-μίστ εἶνε, ὡς γνωστόν, μᾶλλον θερινὰ καὶ ὄχι ἀνθεμια
"Α γ γ ε λ ο ν Π ο θ ι ν ὄ ν. Δυστυχῶς, τὰ σημερινὰ ποιήματά σου

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρίς αυτό κανένα σπίτι
δέν εινε τέλειο. "Όλοι, νέοι
καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω
του. Μ' αυτό ἡ νεότης ἔχει
στὴ διάθεσί της τὴν πρὸ φημι-
σμένες ἐρχήσασιν τοῦ κό-
σμου, ποὺ παίζουν τοὺς τε-
λευταίους χειρὸς τῆς ἐπο-
χῆς. Χάρis αὐτό, οἱ γέροι
ξαναβρῶν τὴν εὐτυχισμένην
ζωὴν τοῦ νεώτερου, ἀκού-
οντας τὴν ὁρασιότερες κινή-
σεις ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς
ἐκλεκτές τῶν. Ἀλλὰ διὰ τὸ
ἀπολαύσει κανεὶς τὸ γραμμο-
φωνο πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ὄργανον μὲ τὴς τελευταῖς τελειο-
ποιήσεις. Τὸ γραμμοφῶνον STARR τύπου XXII εἶνε τὸ μο-
ναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρακτηριστὰ αὐτά :

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις με μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Ἀρσακείου 12, Πειραιεύς: Φίλωνος 48
ΘΕΣΣ(ΝΙΚΗ): Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ: Ἑρμοῦ 111.

ΕΝΤΟΣ ΤΩ ΜΑΪΩ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

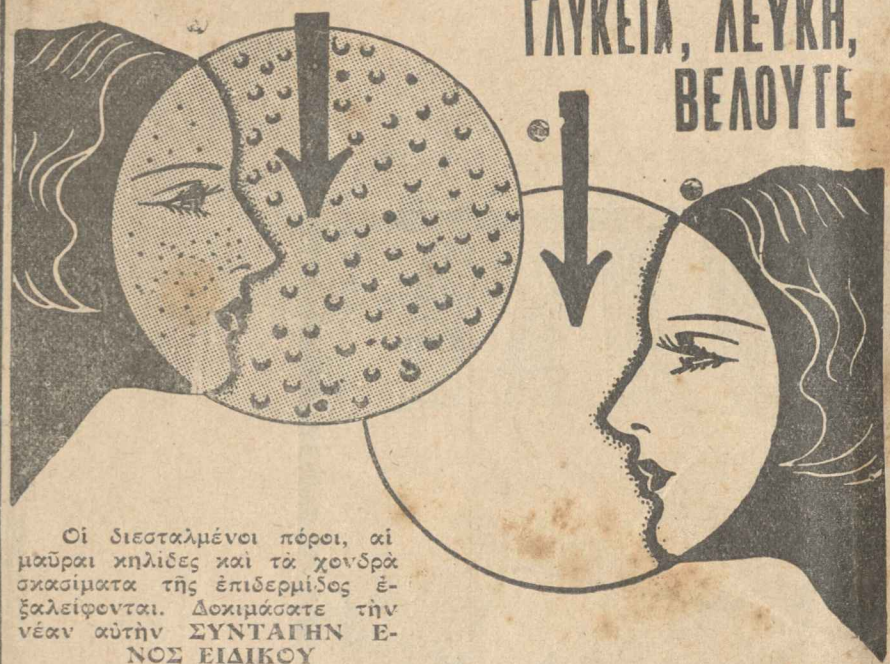
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ

ГКРЕЖА

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΕΝΤΟΣ 3 ΗΜΕΡΩΝ

ΓΛΥΚΕΙΑ, ΛΕΥΚΗ, ΒΕΛΟΥΓΕ

Οι διεσταλμένοι πόροι, οι μαύροι κηλίδες και τα χονδρά σκαμνιά της επιδερμίδος εξαλείφονται. Δοκιμάστε την νέαν αυτήν ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΕΝΟΣ ΕΙΔΙΚΟΥ

Χιλιάδες γυναίκων έχουν ανοικτούς πόρους και το άγνοούν. Κάθε διεσταλμένος πόρος προέρχεται από έρεθισμό. Εάν δεν απαλλαγείτε από τον έρεθισμό των πόρων της επιδερμίδος, μαζεύονται ξένα σώματα και σχηματίζονται άσχημοι μαύροι κηλίδες, στυράκια, λειχήνες, χρώματα κίτρινα και σκοτεινά και επιδειμώ χονδροειδής και τραχεία.

Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, σούλι λιπορά, περιέχει μίαν νέαν ύλην γλυκεϊάν και κοσμεϊδή προσεχομένη από mousses de crème, προηγούμενος αναμειγμένη με ελαιόλαδον. Είναι τριπλική, στυπτική και θρεπτική, εισδύουσα άμέσως εις την επιδερμίδα, καταπαράγει τους δερματικούς έρεθισμούς, σφίγγει τὰ διεσταλμένους πόρους, διαλύει τὰ μαύρα στίγματα εις τρόπον ώστε εξαλείφονται, λευκαίνει και μαλκωνεί την σκοτεινότερη και

χονδροειδέστερη επιδερμίδα. Διατηρεί εις την πλέον ξηράν επιδερμίδα μία ελαφρά υγρασία απηλλαγμένην λίπους. Είναι κατάλληλος επίσης και διά ν' αφαιρή την γυαλάδα μιάς λιπαράς επιδερμίδος και την γυαλάδα της μύτης.

Επιτεθειμένη επί του προσώπου, προτού γὰ μεταχειρισθῇ τις την πούδραν, ή Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, κοσμεϊ έντός 3 ημερών την επιδερμίδα με μίαν περιγραπτον δροσερότητα και αυτό κατά τρόπον άνέφικτον άλλως πως. Θα έπρεπε νά την μεταχειρίζονται όλαι αι γυναίκες κάθε πρωί. Εάν έχετε ρυτίδες ή καταβεβλημένους μύς του προσώπου, θα έπρεπε νά μεταχειρίζεσθε επίσης την Κρέμα Τοκαλόν, τροφήν διά την επιδερμίδα (χρώματος ροῦ), τὸ βράδυ προτού κατακλιθῆτε. Τρέφει και ξαναναιώνει την επιδερμίδα σας κατά τὸν ύπνον.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Μεδίστα Γυναικ. Φορεμάτων
Ἡπίτη 3, Ἀθήναι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδηρικών λόγω ἀναχωρήσεως. Πληροφορικί εις τὰ Γραφεῖα μας.

Maison de Bas

Ἡ εἰδικότης μας στήν ἐκλογή τῆς μετάξης
ἑξασφαλίζει τήν στερεότητα τῶν καλτσῶν μας.
Συμφέρον σας νά μᾶς προτιμᾶτε.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΛΟΥΤΗΡΕΣ - ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ - ΠΙΠΤΗΡΕΣ

ΛΕΚΑΝΑΙ

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΕΚΤΡΟΓΚ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ (έναντι Βουλῆς)

ΖΩΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
Κατά τῆς ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ καὶ τῶν ΡΥΤΙΔΩΝ

ΕΚ
ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ
RADIO-ACTIF
τοῦ
DOCTEUR

MONTEIL

PARIS

ΧΡΥΣΟΥΝ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΕΚΘΕΣΕΩΣ

ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΠΛΑΣΤΕΡ

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν.
Εἰς τὰς Ἑπαρχίας ἔναντι δρ. 5.
ANNA ΣΚΑΔΙΑΡΗ
Σμύρνης 14 (Ἀχαρνῶν)
Ἀθήναι

Η ΚΟΛΛΩΝΙΑ ΚΟΝΣΤΑΝΤΟΥΛΟΥ

Ὑπερέχει ὄλων εἰς ἄρωμα καὶ ποιότητα. Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρική: Πλατεία Παλαίου Δημοπρατηρίου 104.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embroid

Η ΕΜΒΡΟΔΙΑΝΙΑ
NON ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ
ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΛΗΡΟΣ
μήκος τῆς μήτρας καὶ τῶν
ἀποτελεσματικῶς, γὰρ
χωρὶς ἀσκήσεως. Αἱ
ΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΕΡΝΗ

Εἰσάγεται εἰς τὴν ἑλ-
λὰς φάλαξ τῶν 100 κ.λ.
TOIRES DETECTA
προσωπεύει-Παρακαταστή-
ΜΑΡΧ, Εὐαγγελιστῶν
ΑΘΗΝΑΙ. Διὰ Μαρτυρί-
κην: Γ. Χρ. Πέντζου
πορίου, Θεσσαλονίκης.
Ζητήσατε οδηγίαν ἐπὶ
κεῖα καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον

ΡΑΦΙ

Τὸ νέον κέντρον ἀπο-
τῆς Ἑπ. ΠΑΠΑ-
Φτήνησις ἀπιστοῦ
Ψάρα τῆς Ἑπ.
Ζητήσατε προηγουμένως
μας διὰ νὰ περὶ

ΑΝΑΜΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑ-
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΣ
Τὸ καλλίτερον φάρμακον
θεραπείαν τῆς ἀρτηρίας
καὶ ἀρτηρίτιδος ἀπεδείχθη
ἡ Arteriovacine Dr.
Ἡ ἀρτηριοσκληρυντικὴ
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηρίας
λιμνάζου, ἀνεύει διαίτησιν
ἔξω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρυντικὴ
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαση-
μοὶ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκριμένη ἐκ τῶν
συνεδρίων τῆς Ἑλλάδος,
Γερμανικῆς Κνδερνήσεως
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρικοῦ
Βόρειου, Εὐρώπαιου καὶ
κεῖα.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

Ἡ κάλτσα Λαῖς

Ἡ μόνη ἀπὸ ἑλληνικὸ μετὰξί
ἡ ἀθροιστικὴ ἡσυχαστικὴ

ΤΙΜΗ δρ. 150

15 χρωματισμοί

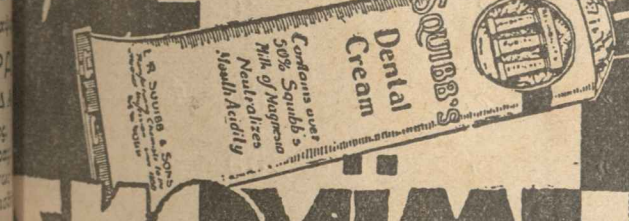
Πυλὴται παντοῦ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ὁδὸς Ἑρμοῦ 114

Διὰ τὴν ὡμορφίαν καὶ ὑγιάν τοῦ
στόματος τῶν παιδιῶν σας.....
Αἱ μητέρες εὐρίσκουν ὅτι ἡ ΟΔΟΝ-
ΤΟΚΡΕΜΑ ΣΚΟΥΪΜΠ εἶναι τόσο εὐχά-
ριστος στὴν γεύσιν, ὥστε διευκολύνει τὰ
παιδιά τῶν νὰ συνηθίσουν νὰ ἐπιμελῶν-
ται τὰ δόντια καὶ τὰ ὅλα τῶν
Ἡ SQUIBB περιέχει ἄνω τῶν 50 %
Γάλα Μαγνησίας.
Ἡ ΣΚΟΥΪΜΠ εἶναι ἀπολύτως ἀβλα-
βὴς δι' ὅλους, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ μωρά.
Μόνοι εἰσαγωγεῖς:
1. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία
Σταδίου 4, Ἀθήναι

ΡΑΦΙ

ΕΚΟΥΪΜΠ

ΜΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
ἔχετε μόνον τὰς τὰ περ-
καὶ ἀρτηρίτιδος ἀπεδείχθη
ἡ Arteriovacine Dr.
Ἡ ἀρτηριοσκληρυντικὴ
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηρίας
λιμνάζου, ἀνεύει διαίτησιν
ἔξω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρυντικὴ
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαση-
μοὶ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκριμένη ἐκ τῶν
συνεδρίων τῆς Ἑλλάδος,
Γερμανικῆς Κνδερνήσεως
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρικοῦ
Βόρειου, Εὐρώπαιου καὶ
κεῖα.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

ΑΡΤΙ
Τὸ καλλίτερον φάρμακον
θεραπείαν τῆς ἀρτηρίας
καὶ ἀρτηρίτιδος ἀπεδείχθη
ἡ Arteriovacine Dr.
Ἡ ἀρτηριοσκληρυντικὴ
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηρίας
λιμνάζου, ἀνεύει διαίτησιν
ἔξω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρυντικὴ
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαση-
μοὶ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκριμένη ἐκ τῶν
συνεδρίων τῆς Ἑλλάδος,
Γερμανικῆς Κνδερνήσεως
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρικοῦ
Βόρειου, Εὐρώπαιου καὶ
κεῖα.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

ΑΡΤΙ
Τὸ καλλίτερον φάρμακον
θεραπείαν τῆς ἀρτηρίας
καὶ ἀρτηρίτιδος ἀπεδείχθη
ἡ Arteriovacine Dr.
Ἡ ἀρτηριοσκληρυντικὴ
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηρίας
λιμνάζου, ἀνεύει διαίτησιν
ἔξω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρυντικὴ
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαση-
μοὶ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκριμένη ἐκ τῶν
συνεδρίων τῆς Ἑλλάδος,
Γερμανικῆς Κνδερνήσεως
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρικοῦ
Βόρειου, Εὐρώπαιου καὶ
κεῖα.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

ΑΡΤΙ
Τὸ καλλίτερον φάρμακον
θεραπείαν τῆς ἀρτηρίας
καὶ ἀρτηρίτιδος ἀπεδείχθη
ἡ Arteriovacine Dr.
Ἡ ἀρτηριοσκληρυντικὴ
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηρίας
λιμνάζου, ἀνεύει διαίτησιν
ἔξω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρυντικὴ
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαση-
μοὶ ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκριμένη ἐκ τῶν
συνεδρίων τῆς Ἑλλάδος,
Γερμανικῆς Κνδερνήσεως
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρικοῦ
Βόρειου, Εὐρώπαιου καὶ
κεῖα.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου
νου 16, Ἀθήναι

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

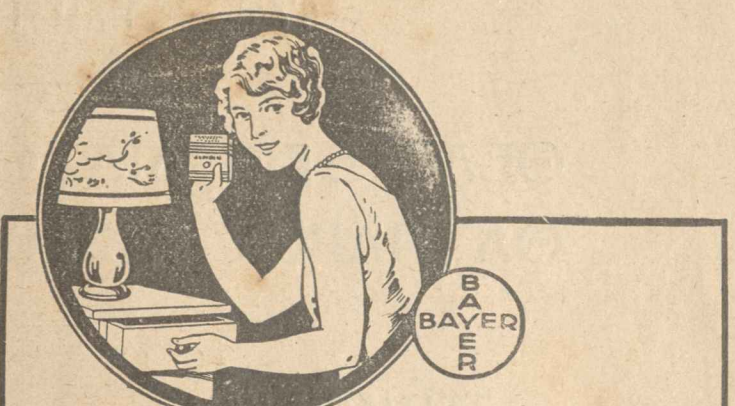
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.-

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

..... Δι' αὐτὸ τὰ
Δισκία-ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ
θὰ ἔχουν πάντοτε μιά ἐκλεκτὴ θέσιν σὲ
τραπέζα τῆς κρεβατοκάμαρας μου διότι
τόσον σέ ἐμένα ὅσον καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς
οἰκογενείας μου μᾶς βοήθησαν πάντοτε.

Ἔτσι κρύνου!
Ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς πόνους σας.

ΔΙΣΚΙΑ-ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἀλλὰ μόνον τὰ γνήσια στὴν συσκευασίαν "Bayer"
μέ τὴν κυανόλευκον ταβίαν.
Προσέχετε τὰς ἀπομνημονεύσεις!

Διὰ τὴν καλλοσύνην τοῦ προσώπου

Crème Simon Poudre Savon

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ — Γ. ΖΟΜΠ

17Α ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17Α

ΘΕΛΕΤΕ ΕΦΟΔΙΑΣΘΗ ΜΕ Ο,ΤΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ
ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ Η ΑΡΧΟΜΕΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΤΣΙΤΙΑ ΓΑΛΛΙΑΣ	Ὁ Πῆχυς ἀπὸ Δραχ.	7.50
ΜΟΥΣΟΥΛΙΝΕΤΕΣ	» » » »	9.—
ΤΟΜΠΡΑΛΚΟ	» » » »	15.—
ΒΟΥΑΛΑΖ	» » » »	15.—
ΖΩΡΖΕΤΕΣ	» » » »	25.—
ΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΙΣ } ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ }	» » » »	25.—
ΦΟΥΛΑΡ	» » » »	30.—
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ ΕΞΤΡΑ	» » » »	55.—
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	» » » »	125.—
ΚΡΕΠ ΜΑΡΟΚΕΝ	» » » »	140.—
ΚΡΕΠ ΖΙΒΡΕ	» » » »	180.—

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΟΘΙ ΕΙΔΗ:

ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ — ΠΙΖΑΜΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ — ΟΛΑ
ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ ΗΤΟΙ : ΣΙΝΤΟΝΙΑ — ΧΑΣΕΔΕΣ — ΠΕΡΚΑΛΙΑ — ΠΡΟΣΟΨ
ΒΑΤΙΣΤΕΣ — ΚΑΜΠΟΤ — ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ — ΛΙΝΑ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ Ε
ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ, ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΠΛΕΟ

ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ